

26 december 2018

Deel 1: De Glazen Kooi

Trots op mijn eerste feedback

Lieve schat,

Ik heb gisteren tot laat in de avond je indrukwekkende columns gelezen.

Ik zat met een brok in de keel, ik weet dat je lijdt maar als je het dan zwart op wit ziet staan komt het extra hard binnen.

Ik probeer de laatste tijd niet zo intens mee te leven, het gaat me zo aan het hart, jij wordt daar niet beter van en ik moet mezelf ook staande houden.

Op mijn werk waren er vroeger veel jonge mensen die psychisch ziek waren, ik vond dat zo verschrikkelijk voor hen en was zo blij dat dat in ons gezin niet voorkwam !!!!

Ik had graag jouw ziekte overgenomen en jou graag willen laten genieten van huisje boompje beestje, maar helaas zo werkt dat niet.

Ik ben onder de indruk van je schrijfwijze, hoe je alles open en eerlijk beschrijft, je taalgebruik is fantastisch. Ik weet zeker dat heel veel mensen hier iets aan kunnen hebben, zeker de familieleden, die niets begrijpen van iemand met een bipolaire stoornis.

Ik heb met pap ook gesproken over je stuk, hij was tot tranen toe geroerd en zei: ik heb hem die ziekte meegegeven, maar ik heb zelf nooit geweten dat ik bipolair was.

Wij leven zoals altijd erg mee, proberen her en der je leed wat te verzachten, maar echt helpen gaat niet.

Pap heeft jou gisteren gebeld en waarschijnlijk ook opgemerkt dat je je persoonlijke columns zou moeten scheiden van de wetenschappelijke stukken, daar ben ik het mee eens, maar columns zijn natuurlijk altijd korte stukken, dus ik neem aan dat je dat ook gaat doen.

Lieve Rijn, je bent goed bezig, lijkt je ziekte behoorlijk te kunnen managen, probeer zelf te signaleren wanneer je weer 'te' wordt en zorg dan goed voor jezelf (slaappillen, rivotril en misschien als je naar Suriname gaat Semap), want echt, ik wil niet meer dat je in Mentrum terecht komt.

Heel veel kussen, wij houden heel veel van je, en willen zo graag het allerbeste voor je!

Liefs Mam

In den beginne

In 2008 liep mijn leven op rolletjes. Ik had vier jaar met veel plezier als beleidsmedewerker Ruimtelijke Ontwikkeling bij een gemeente gewerkt, maar was toe aan iets nieuws. Een nieuwe baan lag in het verschiet. Ook ging ik op reis. Alleen. Naar India. Maar deze reis liep anders dan gepland. In India werd ik manisch/ psychotisch. Maar dit had ik zelf niet door. Met mij was niets aan de hand. Ik kreeg boodschappen door van 'God' en maakte allerlei wilde, heftige avonturen mee.

Door de mailtjes die ik vanuit India verstuurde maakten mijn vrienden, collega's en familie zich ernstig zorgen. Ze hadden al snel door dat het niet goed met mij ging. Toen ik aankondigde dat ik in India wilde blijven, zijn mijn zus, moeder en goede vriend Michel naar India afgereisd om mij op te komen halen. Door meegesmokkelde medicijnen in mijn eten te verstoppen kwam ik uit mijn psychose, en begreep ik gelukkig dat het verstandig was om mee terug te gaan naar Nederland.

Bij thuiskomst is bij mij de diagnose 'bipolaire stoornis' gesteld. Ondanks de intensieve psychiatrische zorg die ik sindsdien heb gekregen, ben ik in de afgelopen jaren keer op keer ontremd, met alle gevolgen van dien. Omdat bij mij de reguliere behandeling (medicatie en psycho-educatie) niet tot een vermindering van de psychische klachten leidde, ben ik het op een gegeven moment 'zelf maar gaan uitdokteren', door op internet op zoek te gaan naar de (mogelijke) oorzaken van mijn psychische stoornis.

De afgelopen jaren waren heftig. Er is zoveel gebeurd. Ik ben zoveel kwijtgeraakt. Maar ... ik heb ook heel erg veel beleefd en geleerd. De (absurde) ervaringen en gebeurtenissen van de laatste zes jaar wil ik in dit boek graag met u delen.

Seroquel leidde tot een impotente hel

Het eerste medicijn dat ik na de diagnose 'bipolair' (begin 2009) kreeg voorgeschreven was Seroquel. Ik stemde in, maar wel op 'mijn voorwaarde' dat ik er niet impotent van zou raken. Ik werd door de psychiater gerustgesteld. Maar toen ik met een mooie dame in bed lag en er 'beneden' niks gebeurde, ben ik toch maar de bijsluiter gaan lezen. En wat bleek? Seroquel kan leiden tot impotentie. Mijn eerste wantrouwen richting de psychiatrie was een feit. En dit werkt door. Het leidde bij mij tot een psychisch probleem. Als je met iemand in bed ligt en je denkt "Gaat hij wel werken?", dan is de kans erg groot dat je niet opgewonden wordt. Een fysiek probleem gaat tussen de oren zitten, en wordt zo een psychisch probleem. Een probleem dat tot op vandaag door is blijven sudderen. Soms komt de 'presteerangst' weer terug en dan 'lukt het even niet'. Echt heel fijn!

Ik wilde van de Seroquel af, voelde me er trouwens ook niet stabiel door worden, en had, in overleg met de psychiater, gekozen voor Depakine. Het wisselen van medicatie zorgde echter voor een nieuwe manisch/psychotische ontremming. Eind 2009 was ik zo in de war dat ik op basis van een In Bewaring Stelling (IBS) en een Rechterlijke Machtiging (een RM) opgenomen werd. En dat levert trauma's op. De arrestatie door de politie was heftig. 'Opgevangen' worden in een isoleercel was afschuwelijk. Ik heb drie maanden in Mentrum, een instelling (wij, de patiënten, noemden het de gevangenis), gezeten. Ondanks de verplicht in te nemen medicijnen knapte ik niet goed op. Wel namen de psychotische klachten af, maar de frustraties liepen erg hoog op. Ik knapte op het moment dat iedereen dacht dat het redelijk goed met me ging. Ik wilde een verpleegster met een paraplu te lijf gaan. Een goede arts heeft gevraagd of ik een rustgever wilde. Daar stond ik gelukkig voor open. De weken die volgden heb ik in Mentrum mijn oude verslaving, blowen, weer opgepakt. In de badkamer (in je kamer hangt een rookmelder) vond ik mijn rust. Lekker roken, lekker blowen. Ik kreeg trouwens veel complimenten van de verpleegkundigen, omdat ze me zo weinig zagen roken ...

Wel grappig om nog te vermelden. Het biofarmaceutische bedrijf astrazeneca, onder meer producent van Seroquel, is sponsor van de De Vereniging voor Manisch Depressieven en Betrokkenen (VMDB) ... iets om over na te denken?

Een gedwongen vrijwillige opname

Na mijn eerste opname kon ik, begin 2010, naar huis. Daar vond ik even mijn rust, maar ik knalde al snel de depressie in. Maanden op de bank gelegen. Maar ik ging wel weer aan het werk. Bij de gemeente. Waar ik al een jaar eerder weg had willen zijn. Geen uitdaging en zin meer. Maar ja, iedereen gaf aan dat werken en structuur zo belangrijk voor me waren. Hierdoor kreeg ik er een nieuw psychisch probleem bij. Omdat iedereen binnen de organisatie wist dat ik 'gek' was, verloor ik mijn zelfvertrouwen. Tijdens een vergadering ging het mis. Ik kwam niet meer uit mijn woorden, begon te trillen en zweten en ben weggehouden. Mijn vergaderangst was geboren. Ik kreeg therapie en rustgevers als remedie. De therapie leek aan te slaan. Leek. Omdat ik hypomaan werd, verdween de angst als sneeuw voor de zon. Maar met de depressie die hierop volgde kwam ook de angst weer terug. De rustgevers zorgden dat ik tijdens de vergadering lekker zat te sukkelen. Maar het was erg gevaarlijk om deze pillen te slikken. Een keer heb ik bijna een dodelijk ongeluk gehad. Ik was het overzicht in het verkeer kwijt. Gelukkig was de automobilist 'ad rem', anders had ik het niet overleefd. Ook van de Depakine werd ik niet stabiel. Daarom werd besloten om Lithium te proberen. Ook deze overstap verliep niet gladjes. Eind 2011 werd ik opnieuw manisch/psychotisch. En ik voelde het aankomen. Ik deed alles volgens het boekje. Zag in dat ik hypomaan was. Sloot mezelf op toen in manisch werd. Mijn medicatie werd in goed overleg met de psychiater opgehoogd ... en opgehoogd ... en opgehoogd.

En begin 2012 werd ik rustig. Niet beseffende dat ik psychotisch was. Kreeg al snel weer contact met God en vond dat heerlijk. Maar ik wist wel dat ik moest oppassen voor de psychiatrie, voor de IBS en de RM. Ging agressieve mensen op straat uit de weg. Alleen het mailtje naar al mijn collega's over mijn negatieve ervaringen met mijn afdelingsmanager, die ik natuurlijk zwaar uitvergrootte, was niet echt slim. Ook niet slim was het om te testen of het alarmnummer 112 ook geschikt is om hulp te krijgen als je zelfmoord wilt plegen. Ik heb het alarmnummer op een avond 25 keer gebeld. Dikte mijn zogenaamde zelfmoordplannen steeds meer aan. Maar er kwam geen hulp. Ik werd woedend en heb de politie telefonisch bedreigd. Nog steeds niemand aan de deur. Althans ... De volgende dag besepte ik dat ik echt hulp nodig had. Ik genoot zo van de muziek, dat het me niet lukte om de volumeknop een draai te geven en de keiharde muziek om twee uur 's nachts op een normaal volume te zetten. Maar 112 bellen had geen zin. Daarom maar 0900 – 8844 gebeld. En de politie kwam nu wel ... met tien man en getrokken wapens. In mijn onderbroek over straat gesleurd. Rib en polsen (zwaar) gekneusd. Een nacht in een ijskoude cel gezeten, ... zonder T-shirt. De volgende ochtend richting Mentrum (de instelling). Bijslapen en bijkomen in de inmiddels bekende isoleercel. Ik zag de RM-bui (en dus een gedwongen opname) al hangen. Maar ... ik kreeg de keuze voorgelegd om vrijwillig te worden opgenomen, en als ik hier niet mee instemde, zou een gedwongen opname volgen. De keuze was dus makkelijk. Binnen vier dagen was ik 'vrij' om te gaan en staan waar ik wilde, en trok ik lachend de deur van de instelling achter me dicht. Opgeknapt? Welnee, ik was zo psychotisch als het maar zijn kon ...

Lekker seksueel ontremd

Na mijn vrijwillige opname (begin 2012) ging ik lekker verder op de psychotische toer. In de maanden die volgden genoot ik erg van een seksuele ontremming (die 'de hogere macht' trouwens had goedgekeurd). Ik heb in die periode 35.000,- euro uitgegeven op de Wallen. Hoeren, escorts, seksshows, stripteasebar, drank, het kon niet op. Voelde mij de koning van de Wallen, maar was natuurlijk de hofnar. Samen met de 7000,- euro die ik in India heb uitgegeven, komt mijn persoonlijke schade neer op 42.000,- euro. Al mijn spaargeld is weg, maar gelukkig heb ik geen schulden gemaakt. Wel erg genoten op de Wallen, en ik kan er nu met een glimlach aan terug denken, maar als je uit je psychose komt en je beseft wat er is gebeurd, dan krimp je van de schaamte in elkaar. En ... ik kwam uit mijn psychose zonder pillen. Schoot wel meteen de depressie in. En deze keer nog heftiger dan de vorige keren. Ik heb een half jaar doelloos op de bank gelegen, denkend aan zelfmoord. Hopend op de dood. En ik had een 'zeer gezonde' leefstijl ... Rookte per dag drie pakjes sigaretten. Dronk acht koppen koffie (bijna geen water) en een fles wijn per dag. Geen ontbijt, geen lunch, alleen 's avonds een vette afhaalmaaltijd. En bewegen? Geen denken aan natuurlijk! In deze depressieve periode ging ik weer over op de Lithium. De medicijnen waar ik voor mijn psychose niet stabiel van werd, maar wel veel lichamelijke klachten aan over hield. Ik stonk zo erg uit mijn mond, dat ik het zelf kon ruiken. Mijn liezen lagen open door een hardnekkige huiduitslag en ik bloedde uit mijn rectum. De huisarts had er geen verklaring voor en kon me dus ook niks voorschrijven ... Hij had me ook door kunnen verwijzen naar het ziekenhuis. Had gekund!? Had gemoeten!

Na een half jaar 'depressief bankhangen' moest ik naar de apotheek voor Lithium. Maar dit was niet op voorraad. Wel informeerde de apotheker of ik voldoende water dronk. Toen ik aangaf hoe mijn eet- en drinkpatroon er uit zag, werd ik door de apotheker gewaarschuwd. Hij zei dat ik zo aardig op weg was naar een Lithium-vergiftiging en dat ik dit met mijn psychiater moest bespreken. Zij raadde mij aan om gewoon meer water te gaan drinken, maar ik had geen dorst. Stoppen met Lithium was niet bespreekbaar. En ik had zelf niet meer de touwtjes in handen. De psychiater had op basis van een Voorwaardelijke Rechterlijke Machtiging (VRM), die ik zelf ondertekend had, macht over mij. Bij een VRM maak je afspraken die bindend zijn. Als de psychiater van mening is dat je ontremt, kan hij of zij ingrijpen en je op laten nemen. Ik had afgesproken om Lithium te slikken ... Hiermee stoppen kon dus leiden tot een gedwongen opname. Toch ben ik gestopt. Alleen loog ik hierover tegen de psychiater. En ik voelde mij snel opknappen. Ook de lichamelijke klachten verdwenen als sneeuw voor de zon. Binnen een paar dagen kwam ik van de bank af en ging weer dingen ondernemen. Ik kon weer bij mijn emoties. Voelde weer. Maar ... ik werd emotioneel. Op een negatieve manier. Kon de situatie en mijn 'ongeneeslijke' bipolaire stoornis niet verkroppen. Had moeite om alles wat ik had meegemaakt een plekje te geven. Kon niet meer dromen over de toekomst, want ik had mezelf afgeschreven. Werk? Gaat niet meer lukken door mijn vergaderangst. Reizen? Kan niet meer, want daar word ik manisch van. Uitzicht op een relatie? Had ik niet meer, want op moeten biechten dat je ongeneeslijk 'gek' bent en dat medicijnen niet aanslaan komt je aantrekkelijkheid en zelfvertrouwen niet echt ten goede. Komt bij dat ik, niet zijnde hypomaan en manisch, zo bang voor seks was geworden, om te falen, dat ik in bed toch niks meer kon presteren. En ... mocht het me toch lukken om een relatie te krijgen ... dan zijn kinderen geen optie. De kans is groot dat je je ziekte, je gekte, doorgeeft aan je kinderen.

Mijn vooruitzicht? Doelloos bankhangen. WIA-uitkering trekken. De tijd op een negatieve manier uitzitten? Of omdenken en genieten van wat je wel hebt? Ik kies graag voor het laatste.

Negativiteit voert de boventoon

In 2012 was ik erg emotioneel, op een negatieve manier. Heftige emoties reageerde ik af op bezorgde familieleden en vrienden. Met drank op werd ik uitgelaten en mijn aanwezigheid irriteerde vreemden. Mijn vrienden probeerden, tijdens het uitgaan, achter mijn rug om de situatie te sussen, bang voor mijn reactie. Bang dat ik weer woedend zou worden. En ja, als je er achter komt dat je vrienden achter je rug om aan vreemden vertellen dat je bipolair bent, dan is het hek van de dam. Woedend! Ruzie maken met de mensen die je trouw zijn gebleven, je vanaf 2008 gesteund hebben. Nog meer kapot maken, dan er al kapot is. Je zus die niet meer samen op vakantie wil, waardoor je weer voor honderden euro's het schip in gaat. Je ouders die aangeven dat ze liever niet hebben dat je naar hun huis in Frankrijk komt. En ... bang zijn dat iemand van je vrienden of familie achter je rug om contact opneemt met de psychiater. Waardoor je weer onder dwang wordt opgenomen. Daarom maar zelf opgebiecht aan de Arts In Opleiding (aio) dat je gestopt bent met het nemen van Lithium en dat je graag een goede psycholoog wilt spreken. In therapie wilt. Om je emoties en trauma's een plekje te geven. Ik had gehoopt en verwacht dat ik dit met mijn hulpverleners op een rustige manier kon bespreken. Maar ... De leidinggevende psychiater van mijn aio zat onaangekondigd bij het gesprek dat ik alleen met mijn aio zou hebben. Ik voelde me overdonderd, aangevallen, in de hoek gedrukt. En dan komen je emoties naar buiten. En boosheid wordt niet getolereerd in de psychiatrie. Dan ben je manisch. Ik had een keuze. Dwangverpleging aan huis, met zware medicatie, of een gedwongen opname. Ik koos begin oktober 2012 voor het eerste. De medicatie legde me plat. Ik sliep 18 uur per dag en kwam binnen twee weken tien kilo aan. Maar ik had besloten te vechten, door me over te geven aan de psychiatrie. En in therapie te gaan bij een goede psycholoog. Hij gaf na twee sessies aan niks voor me te kunnen doen, omdat ik zo goed omging met mijn emoties. De psychiater was een andere mening toegedaan en vond dat ik nog teveel emoties vertoonde, wat wees op manisch gedrag. De keuze? Of dwangopname, of overgaan op weer een ander medicijn. Dat me nog meer zou verdoven. Ik kreeg last van heftige nachtmerries over de instelling, de gedwongen opname, maar elke dag dat ik thuis wakker werd voelde als een overwinning. Ik was trots op mezelf en genoot hiervan. Na een maand vechten kwam ik tijdens het uitgaan een schoonheid tegen. Ik werd verliefd en ik kon eerlijk tegen haar zijn. Een fantastische tijd met haar volgde. Ondanks de dwangverpleging aan huis, ondanks de heftige medicijnen.

Op 20 december 2012 liep mijn VRM af. Ik was vrij en kon weer over mijn eigen leven beslissen, en stopte meteen met de medicatie. Maar ... de voorgaande periode had me gesloopt. Ik zakte, heel langzaam dit keer, in een depressie weg. Ik verloor mijn libido, mijn plezier, mijn lach. Ik probeerde van alles om uit deze depressie te komen, bang om mijn vriendin te verliezen. Schafte op eigen kosten een lichttherapielamp aan, ging wandelen, maar het lukte niet om uit de depressie te komen. De relatie liep spaak en dat was de druppel. Ik was gesloopt en gaf de moed op. De wereld was inktzwart, ik at niet meer, douchte niet meer en ruimde niks meer op. Ik had opgegeven. Ik zocht een humane uitweg en vond die op internet. Een vriend grapte dat de enige optie die ik nog had een nacht doorhalen was. Werd ik heel snel hypomaan en gelukkig van. En dit heb ik gedaan. De depressie verdween als sneeuw voor de zon. Maar ik balanceerde op de rand van de afgrond ... was bang om weer manisch te worden. Maar door heel goed op mijn slaap te letten lukte het om in balans te blijven. Echter ... de onverwerkte emoties en trauma's had ik nog steeds geen plekje kunnen geven. Ik kreeg adviezen van vrienden en onbekende facebook-vrienden om de weg in te slaan van de natuurgeneeskunde en mijn hormoonhuishouding te laten controleren. Mijn huisarts kon hierin niet meegaan en adviseerde dit op te nemen met mijn psychiater. Maar de aio adviseerde mij om Lamotrigine te nemen. Dit werkt op de depressie. Bijna was ik om, maar ik besloot om een aanknopingspunt te vinden in de natuurgeneeskunde. En ik vond een aanknopingspunt op www.levendvoedsel.nl. Op deze pagina vond ik een mogelijke oorzaak voor de bipolaire stoornis. Namelijk een voedselintolerantie voor biogene aminen. Daarnaast was stress een mogelijke oorzaak, of een combinatie van beide. Dit gaf hoop, en hoop doet leven.

Vakantie!

In april 2013 ging ik na vierenhalf jaar weer alleen op vakantie. Naar Marokko. En ik weet ik op zulke momenten voorzichtig moet zijn. Drie weken voor vertrek vroeg ik mijn aio (arts in opleiding) daarom om een recept voor slaappillen, rustgevers en het enige antipsychoticum dat aanslaat bij mij, althans naar mijn weten, namelijk Semap. Maar dit recept kreeg ik nog niet mee. Eerst wilde de aio de situatie nog even aanzien. Een week voor vertrek deed de verpleegkundige de belofte dat het recept naar de apotheek gefaxt zou worden. Een dag voor vertrek ging ik naar de apotheek, geen recept, geen pillen. Verbaasd en enigszins in paniek nam ik contact op met de aio. Zij gaf aan dat zij in overleg met haar leidinggevende psychiater had besloten om me geen medicijnen voor te schrijven. Toen knapte ik. Ik heb door de telefoon gescholden. Gedreigd met juridische stappen. Gedreigd om langs te komen. Ik was woedend. En dit werkte. Ik kreeg de helft van de medicatie mee.

De vakantie in Marokko is gelukkig prima verlopen. Bij thuiskomst heb ik mij door een natuurgeneeskundige therapeut laten testen op voedselintolerantie. En wat bleek? Ik ben gevoelig voor histamine, een mogelijke oorzaak voor bipolaire ontremmingen. Hierdoor kreeg ik weer energie. Ik wilde weer dingen ondernemen en ging op zoek naar leuk vrijwilligerswerk, en vond dit ook. In het begin genoot ik hiervan, maar al gauw merkte ik dat mijn werkwijze niet aansloot bij de werkwijze van de organisatie. Dit leverde bij mij spanningen op. Daarom heb ik helaas moeten besluiten om te stoppen met het vrijwilligerswerk. En die teleurstelling 'moet' je een plekje geven, en communiceren met je omgeving. Weer aangeven dat er iets niet gelukt is, waardoor je je weer rot en zinloos voelt. Ik ging daarom maar weer depressief op de bank liggen ...

Lach eens met Lachesis

In juli 2013 had ik, na een depressieve periode van twee maanden, weer de kracht om de draad op te pakken, namelijk gezond eten, leuke dingen ondernemen, wandelen en vrienden bezoeken. Ik wilde rustig nadenken over de dingen die ik in de toekomst zou willen gaan doen. Zonder druk, zonder spanning, zonder 'moeten'. Maar ... de stappen die ik wilde zetten om te herstellen van mijn bipolaire stoornis, mijn eigen stappenplan uitwerken, kreeg ik niet van de grond. Ik bleef op de bank liggen en voelde me daar logischerwijs schuldig over. Het lukte gewoon niet. Tijdens een boottocht met een vriend kwam ik eind juli 2013 op wonderbaarlijke wijze in contact met een homeopaat. Bij hem kon ik op een prettige manier mijn verhaal kwijt. Na een lang gesprek kwam hij tot de voorzichtige conclusie dat ik alle ellende van de afgelopen jaren had omgezet in verdriet. Door deze emotie was ik geblokkeerd en kon ik niet werken aan verder herstel. Dit klonk plausibel en daarom heb ik hem bezocht voor een consult. Ik kreeg Lachesis (verdund slangengif) voorgeschreven, om mijn verdriet een plekje te kunnen geven. Echter ... door dit middel kwamen al mijn emoties los. Hierdoor ben ik, waarschijnlijk, binnen een paar dagen ontremd. Wat mij had moeten helpen, had mij regelrecht naar een heftige manie en psychose geleid. Woedend was ik, en bang. Ik had mijzelf niet meer onder controle en bleef 112 bellen. "Kom me maar halen ... maar ik maak jullie wel af als jullie bij mij voor de deur staan!" En de ME kwam ... met tien man. De ME heeft mijn deur ingeslagen en mij hardhandig in de boeien geslagen. Weer een enkeltje naar Mentrum. Gelukkig heb ik de foto's nog ...

De tweede keer meer isoleer

Juli 2013 ... de tweede gedwongen opname. Ik was zo boos! Zo kwaad! Met als gevolg dat ik vaak de isoleercel in moest. Verschrikkelijk. In de isoleercel mag je niet roken, en juist daar had ik zo'n behoefte aan. Daarom koos ik voor de beste 'verdediging', door de aanval te kiezen en me 'opstandig' te gedragen. Ik heb er in de isoleercel echt een puinhoop van gemaakt. Mijn eten smeerde ik uit over de intercom en ik verscheurde alles wat ik in handen kreeg. Ook het verplegend personeel heb ik niet ontzien. Tijdens mijn eerste opname (eind 2009) ben ik ook een paar keer gesepareerd, maar toen liep ik (redelijk rustig) met het personeel mee. Onderging mijn lot. Deze keer niet! Ik heb tijdens een separatie, waarbij ik door tien man personeel besprongen werd, een verpleger aan zijn haar mee naar de grond gesleurd. Begonnen zijn collega's in paniek aan zijn benen te trekken ... Hij schreeuwde het uit van de pijn, want ik had zijn lange haren stevig in mijn knuistjes. Afijn, het spuitje in mijn reetje deed wonderen. Sterk spul!

Van de eerste maand in Mentrum heb ik, waarschijnlijk door zware medicatie, bijna niets onthouden. Ik weet niet meer wie mij bezocht heeft. Het is een groot zwart gat. Maar ik boekte wel snel vooruitgang. Mocht al snel naar de open afdeling. Kende de regels van het spel. Vriendelijk meewerken. Niet moeilijk doen over de medicatie. Je vrijheden niet op het spel zetten. Binnen anderhalve maand mocht ik naar huis. Een ongelooflijk snel herstel. Maar wel terug bij af. Op basis van de RM moest ik verplicht medicatie nemen. Gelukkig Depakine, want hier heb ik weinig lichamelijke bijwerkingen van, en Haridol (antipsychoticum), met als 'fijne' bijwerking verstoppingen. Ik heb in Mentrum mijn eigen ontlasting uit mijn kont mogen peuteren ... (h)eerlijk. Niet dus!

Toen ik halverwege september 2013 Mentrum verliet, kwam ik weer in een zware depressie terecht. Weer maanden op de bank. Ik was en werd niet stabiel. In december (2013) had ik genoeg van de medicatie en besloot ik om hiermee te stoppen. Ik kon de psychiater hier natuurlijk niets over vertellen, want dan zou hij waarschijnlijk zijn verantwoordelijkheid moeten nemen, en zou ik gedwongen worden opgenomen. In januari 2014 liep de RM af en kon ik open zijn over het feit dat ik gestopt was met de medicatie.

Ontsporen

Eind 2013 ben ik gestopt met Lithium. Begin 2014 begon ik weer te voelen, kon ik weer bij mijn emoties. Maar, en dat wist ik, de (hypo)manie lag hierdoor wel op de loer. Aldus geschiedde ...

In januari en februari volgden heftige momenten op heerlijke rust. Ik had op een positieve manier 'schijt aan alles en iedereen', om er voor mijzelf te kunnen zijn en hierdoor ook voor anderen (mijn woorden, maar de boodschap geleerd van een hele goede psycholoog). Niks meer 'moeten', maar zoveel mogelijk 'willen'. Helaas ging mijn zus zich achter mijn rug om met mijn situatie bemoeien, ondanks meerdere verzoeken van mij om dit niet te doen. Hierdoor werd ik erg kwaad. Op straat werd deze emotie 'gelezen', en kreeg ik al snel ruzie met opgefokte pubers. Door mijn psychische label kan ik de politie niet om hulp vragen. Ik sta in hun database, terecht of onterecht, als 'gek en gevaarlijk' te boek, en word dus als eerste opgepakt, ook als anderen agressief naar mij zijn. Op straat kreeg ik gelukkig hulp van een brede kerel, type 'twee bij twee'. Ik was hem zo dankbaar dat ik hem aanbood om bij mij thuis een biertje te komen drinken. Maar ... hij draaide door. Ik werd met een mes bedreigd, en hij heeft me uiteindelijk een flinke jaap in mijn wang bezorgd. Pas toen ik 'in de aanval ging', door mijzelf te verdedigen, en hem binnen twee seconden in de houdgreep had, was er respect. Begreep het gekkie dat ik een gekkie ben. Respect moet je helaas soms afdwingen ...

Aangifte doen was geen optie, want deze 'aardige' kerel gaf aan mij te zullen vermoorden, als ik hierover met de politie contact op zou nemen. Daarom besloot ik maar de crisisdienst te bellen, gewoon om van mij af te kunnen praten. En, geloof het of niet, juist op dit moment was mijn beltegoed op. En ik was zo stom om weer 112 te bellen, met het verzoek om mij met de crisisdienst door te verbinden. Was niet mogelijk, ik moest van de noodlijn af. Nog een keer gebeld, maar wederom geen gehoor aan mijn verzoek. Ik wilde hulp en zou dat krijgen ook ... dus maar verzonnen dat ik een zelfmoordpoging aan het ondernemen was. Toen kreeg ik wel 'hulp'. Een rustige politieagent gaf tijdens het telefoongesprek aan dat er 'hulp' onderweg was. Ik kon rustig naar buiten lopen. Maar toen ik buiten kwam stonden er vijf politieauto's klaar. Boven mijn huis hing een politiehelikopter. Ik was woedend, maar werkte mee aan mijn arrestatie. Wel was ik door mijn rug gegaan en ik vroeg de agenten om hier rekening mee te houden. Helaas ... ze waren zo hardhandig, dat ik het uitschreeuwde van de pijn. In de politieauto was ik zo boos, en had ik zoveel pijn, dat ik van ellende op het raam rochelde. Hierop werd mijn capuchon over mijn hoofd getrokken, net zolang totdat ik bijna stikte. Na een paar uur 'zitten', werd ik naar 'Het Spoor' in Mentrum gebracht: de isoleercel op de begane grond, waar mensen die niet sporen worden opgevangen. In deze bekende omgeving kon ik gelukkig tot rust komen. En dit is mede te danken aan de heer R. . Hij is een boom van een kerel en verzorgt de eerste opvang. Hij straalt zoveel rust uit en behandelt je met zoveel respect. En je weet dat R. , als je je niet gedraagt, je binnen twee seconden in de houdgreep neemt. Door de rustige benadering van R. werd ik heel erg kalm. Gelukkig constateerden de dienstdoende psychiaters en artsen dat een opname niet noodzakelijk was. Om vier uur 's ochtends kon ik huiswaarts keren. Met dank aan de heer R. !

De volgende avond wilde ik ontspannen en een biertje te drinken op de Nieuwmarkt. Uiteraard met de taxi, lekker genieten, geen stress. Maar bij het afrekenen kwamen er al snel twee politieagenten aangelopen, want het is verboden om even met de taxi stil te staan. Ik zei tegen de chauffeur dat ik politieagenten maar hufters vind. Helaas stond het raam op een kier en werd ik weer hardhandig in de boeien geslagen, wegens belediging van de politie. In de cel ben ik aangevallen en in mijn gezicht gespuugd, maar ... omdat ik 'gek en gevaarlijk' ben, werd ik in de cel in de boeien geslagen. Na een paar uur mocht ik gaan, wel een boete van 350,- euro 'armer'. Ik heb door dit optreden van de politie drie weken met een zwaar gekneusde pols rondgelopen. Uiteraard ben ik tegen de opgelegde boete in verzet (bezwaar) gegaan ... (update: de boete is geseponeerd).

Als je me nou

Op dit moment (mei 2014) heb ik rust in mijn hoofd en krijg ik een goede en respectvolle begeleiding bij Molemann Tielens, waardoor ik eindelijk het gevoel heb dat ik echt kan werken aan stabiliteit. Ik ben, na de heftige periode begin dit jaar, eindelijk in rustig vaarwater beland. Zonder te vervallen in een zware depressie. Voel me weer een klein beetje stabiel. En dat zonder medicijnen! Maar ...

Het is niet makkelijk. Door de heftige gebeurtenissen van de laatste zes jaar ben ik veel kwijtgeraakt: mijn baan ... en hierdoor mijn dagtherapie, mijn toekomstdromen, veel sociale contacten, mijn zelfvertrouwen, kortom 'mijn leven'. En dit is, om het zo maar te zeggen, gewoon zwaar klote! Dit levert stress op, en stress is desastreus voor iemand met een bipolaire stoornis. Als je me nou vraagt of ik nog wel enig toekomstperspectief zie, dan vind ik dat moeilijk te beantwoorden. Ik heb geen glazen bol en ik weet niet wat de toekomst mij gaat brengen. Ik ben geen hobbymens (was ik vroeger wel) en heb daarom besloten om als 'bezigheidstherapie' de zaken van mij af te schrijven. Soms lukt dit, ... soms ook niet.

Sinds de dag dat bij mij de diagnose 'bipolair' is gesteld, heb ik willen begrijpen welke factoren (oorzaken) er aan bipolaire ontremmingen ten grondslag liggen. Pas na een lange zoektocht heb ik de specialistische inzichten uit de orthomoleculaire geneeskunde, endocrinologie, immunologie, natuurgeneeskunde, neurobiologie, klinische psychologie en de psychiatrie met elkaar in verband weten te brengen en de mogelijke oorzaken van de bipolaire stoornis inzichtelijk gemaakt. Deze informatie is terug te lezen op mijn website, namelijk www.bipolair.jouwweb.nl

Het goede nieuws

Als ik manisch/ psychotisch ben, dan zit ik in de periode 'te'. Een periode met extreme gevoelens, die enerzijds heel erg positief kunnen zijn, maar aan de andere kant ervaar ik ook heftige, negatieve gevoelens. Tijdens mijn eerste manisch/ psychotische periode in India voelde ik een enorme betrokkenheid bij het goede. Lieve mensen, lieve kinderen, lieve dieren, ik kon er erg van genieten en deed dit vol overgave. Aan de andere kant werd ik woest op het onrecht dat mensen niet alleen elkaar aan doen, maar ook, of juist vooral, het onrecht dat kinderen, dieren en de natuur wordt aangedaan. Het was echt een 'zwart/ witte periode', en ik mag van geluk spreken dat ik niet in een Indiase cel beland ben. Ik verbaas me er echt over dat 'het nieuws' voornamelijk aandacht besteed aan de dingen die misgaan in de wereld. Ik word er zo moedeloos van. Elke dag weer negatieve berichten over oorlogen, over moorden, over rampen, het kan niet op. Als je niet van deze wereld bent, dan vraag je je waarschijnlijk af of er ook nog positieve, mooie dingen op Moeder Aarde gebeuren. Waarom wordt vooral het slechte nieuws onder de aandacht gebracht? 'Scoort' positief nieuws minder goed? Slecht voor de kijkcijfers? Zijn mensen 'zwartdenkers' en 'sensatiezoekers', die liever slecht nieuws horen, dan goed nieuws? Ik weet het niet. Maar stel je nu eens voor dat er vooral gefocust zou worden op positief nieuws? Zou dat 'onze blik' op de wereld niet enorm veranderen? Ik ben op internet op zoek gegaan naar theorieën die antwoord geven op de vraag hoe positief nieuws ons kan beïnvloeden. Het grappige is dat ik hierover niks kan vinden. Als ik op google intyp "invloed goed nieuws op mensen", dan kom ik als eerste uit op een website, die aangeeft hoe geweld in de media mensen beïnvloed. Hoe dubbel is dat? De website beschrijft drie theorieën, namelijk:

1. De reductietheorie gaat ervan uit dat de kijker door het zien van agressie op tv zelf minder agressief wordt. Doordat de kijker de pijnlijke gevolgen van geweld ziet, zal diegene zelf minder snel agressief gedrag vertonen.
2. De stimulatietheorie geeft aan dat het zien van geweld juist tot versterking van geweld en agressie leidt.
3. De Geen-effecttheorie beschrijft dat het zien van geweld geen effect heeft op de kijker.

Is er dan niets op internet te vinden over de invloed van goed nieuws? Jawel hoor! De Japanse onderzoeker, en alternatief genezer, dr. Masaru Emoto, is bekend geworden door het 'rijstexperiment'. Rijst blijkt erg gevoelig te zijn voor complimentjes ...

Ik ben zelf ook erg gevoelig voor zowel goed nieuws, als voor slecht nieuws. Van goed nieuws word ik vrolijk, en van slecht nieuws bedroefd en opgefokt. Als je mij vertelt dat ik er goed uit zie, of dat ik iets goed(s) doe, dan ga ik zweven. Wijs je me op mijn (fysieke) tekortkomingen, dan word ik erg onzeker. Ik denk dat mensen in een 'normale' gemoedstoestand beter in staat zijn om slecht en goed nieuws te filteren, en hier minder heftig op reageren dan iemand die manisch/ psychotisch is. En het opmerkelijke is dat iemand die als 'gek' te boek staat met veel geweld te maken krijgt. Ik althans wel. Denk nog maar eens over hoe de politie mij behandeld heeft, simpelweg omdat ik in hun systeem als 'gek en gevaarlijk' te boek sta. Natuurlijk ben ik daar ook zelf schuldig aan. Omdat ik geen gehoor kreeg bij de crisisdienst, werd ik boos, erg boos. Ging ik maar de politie uitdagen. Niet echt verstandig natuurlijk ... maar ben ik daar schuldig aan? Ik voel me vogelvrij in Nederland. Als ik op straat word bedreigd, en ik bel 112, dan is de kans groot dat ik (met veel geweld) word opgepakt door de politie. Dat werkt traumatiserend.

Ik heb begin dit jaar leerzame gesprekken met een goede psychologe gehad en ben tot de conclusie gekomen dat ik me minder wil aantrekken van anderen, om er voor mezelf, en daarmee ook voor anderen, te kunnen zijn. En dit is niet altijd makkelijk hoor. Ik hecht veel waarde aan 'vragen stellen' en vraag dus ook aan mensen om rekening met mij te houden en aan te geven hoe ik rekening met hun gevoelens en wensen kan houden. Soms lukt dit heel goed, soms 'iets minder'.

Geloven of weten?

Geloven en weten lijken vaak lijnrecht tegenover elkaar te staan. Echter ... Bij mijn 'weten' spelen zowel 'kennis' als 'geloven' een rol. Bij kennis kan onderscheid worden gemaakt in 'rationele kennis' en 'intuïtieve kennis'. Kennis is dat wat geweten en toegepast wordt door de mens, of door de maatschappij als geheel. Veel van de menselijke activiteit vereist specifieke kennis, ervaring en vaardigheid. In de kentheorie of epistemologie wordt onderzocht wat kennis is, en of aanspraken op kennis gerechtvaardigd zijn. Rationaliteit in algemene zin is consistent handelen op basis van de rede. Hierbij vindt ideevorming en handelen plaats op basis van feiten met kennis van oorzaak en gevolg. Intuïtie kan worden omschreven als een 'ingeving', een vorm van 'direct weten', zonder dat men dit beredeneerd heeft.

Persoonlijk had ik altijd veel moeite met mensen die 'geloven', of niet 'geloven'. In iets geloven? Wat zegt dat nu helemaal? Het ging mij om de feiten. Vooral mensen die 'dogmatisch denken' konden op weinig steun van mij rekenen. Die ging ik liever uit de weg. Helemaal als zij mij wilden overtuigen van hun gelijk. Een dogma is een fundamenteel concept ter onderbouwing van een gedachtegoed. Daarom wordt de aanhanger van dit gedachtegoed geacht er niet van af te wijken en het nooit te betwisten of te betwijfelen. Een 'geloofsovertuiging'? Hoe kun je nu in godsnaam overtuigd zijn van iets waar je in gelooft? Maar ook mensen die aangeven dat iets onzin is, omdat ze er niet in geloven, vind ik kortzichtig. Ik heb hier de laatste tijd veel over nagedacht. Bij 'willen weten' en 'willen geloven' speelt, naast persoonlijkheid, naar mijn mening ook het referentiekader een belangrijke rol. Je persoonlijkheid en referentiekader hangen, mijns inziens, onder meer af van intelligentie (nature) en factoren als 'opvoeding', 'opleiding' en 'ervaring(en)' (nurture).

Ik zie 'kennis' als 'de wil om te leren'. Ik zie nu echter in dat geloof hierin ook een rol speelt. Als je iets 'geloofwaardig' vindt, en je er dus in wilt geloven, dan sta je open om er meer over te leren, om zo achter de 'feiten' te willen komen. En wat vandaag als (wetenschappelijk) feit wordt gezien, kan morgen weer worden weerlegd. Niets is zo veranderlijk als een feit ... Maar is dat een 'feit', een mening, een stelling, een constatering, een gedachtegang, een theorie, de waarheid, een uitspraak, een overdenking, ... of hoop?

Wil ik weten wat een wetenschappelijk paradigma is?

Wetenschap is zowel systematisch verkregen en geordende objectieve menselijke kennis, als het proces van kennisverwerving en de gemeenschap waarin deze kennis wordt vergaard. Deze gemeenschap heeft haar eigen wetenschappelijke methodes en conventies. Paradigma is in de wetenschap, en in de filosofie, een samenhangend stelsel van modellen en theorieën, die een denkkader vormen waarbinnen de 'werkelijkheid' geanalyseerd en beschreven wordt. De wetenschapsfilosoof Thomas Kuhn beschreef de voortschrijdende ontwikkeling van kennis in de vorm van paradigma's. Bij het toepassen van een wetenschappelijke methode komen steeds opnieuw waarnemingen naar boven die niet in de bestaande modellen of paradigma's passen (anomalieën). Gedurende enige tijd is het mogelijk om via kleine aanpassingen van een model de nieuwe waarneming in te passen, maar soms gebeurt het dat deze opeengestapelde aanpassingen een model steeds meer onder spanning zetten. Op zulke momenten kan een nieuwe set theorieën ontstaan, een nieuw paradigma, dat op een andere manier alle tot dan toe bekende waarnemingen kan verklaren.

Tijdens mijn opleiding Planologie aan de Universiteit van Amsterdam heb ik kennis gemaakt met de falsificatietheorie van Karl Popper, een Oostenrijks-Britse filosoof die algemeen wordt beschouwd als een van de grootste wetenschapsfilosofen van de 20e eeuw. Popper verduidelijkte zijn falsificatietheorie met een voorbeeld. Mensen dachten vroeger dat zwanen wit waren, totdat iemand een zwarte zwaan liet zien. Het algemene aanvaarde beeld dat een zwaan wit was, werd weerlegd met het 'bewijs' dat zwanen ook zwart kunnen zijn. Kuhn is echter van mening dat er in wetenschapsbeoefening geen serieuze falsificatie geduld wordt, en tijdens een paradigmaverschuiving of wetenschappelijke revolutie er geen redelijke discussie tussen de oude en nieuwe paradigma's mogelijk is.

Waarom is het (voor mij) belangrijk om te weten wat een wetenschappelijk paradigma is?

In het artikel 'De bipolaire stoornis, van gevolg naar oorzaak ...' kom ik tot de conclusie dat de specialistische inzichten uit de orthomoleculaire geneeskunde, endocrinologie, immunologie, natuurgeneeskunde, neurobiologie en klinische psychologie leiden tot meer inzicht in hoe het 'neuro-immuno-endocriene systeem' (systeem waarbij hersenen, immuunsysteem en hormonen samenhangen) functioneert, waardoor inzichtelijk kan worden gemaakt welke (biochemische) oorzaken ten grondslag liggen aan 'bipolaire ontremmingen'.

Ik hoop van harte dat deze kennis een plekje krijgt in de richtlijn bipolaire stoornissen, waardoor de onderliggende oorzaken van de bipolaire stoornis kunnen worden aangepakt, en zo het gebruik van onderhoudsmedicatie een minder prominente rol bij de behandeling van de bipolaire stoornis gaat spelen.

De vraag is echter of 'de psychiatrie' open staat voor deze specialistische invalshoeken. Anders gezegd, ... worden deze inzichten als een nieuw paradigma benaderd, of blijft alles bij het oude, omdat de psychiatrie geen falsificatie duldt? Een hernieuwde aanpak in de psychiatrie? Toekomstmuziek of desillusie? Het is aan de professionals. Het zou, in mijn ogen, een hoop leed kunnen besparen. En de maatschappelijke kosten (zorg, opvang, politie-inzet, wegvallen arbeidsproductie, etc.) kunnen dan, mijns inziens, (in belangrijke mate) worden teruggedrongen.

Ik heb in ieder geval mijn best gedaan om alles in begrijpelijke taal te verwoorden.

De sociale opinie

Ik was echt lui op de middelbare school. Werd niet genoeg geprikkeld om zelf na te denken, moest veel feitjes leren. En daar ben ik niet goed in. Ik ben geen geheelonthouder. Ook de talen waren niet aan mij besteed. Frans? Zonde van de tijd. Duits? Laat maar. Ik heb wat zitten dutten. Alleen aardrijkskunde en geschiedenis vond ik leuk om te volgen. Na het VWO heb ik twee jaar pauze genomen en ben ik naar het buitenland gegaan. Onder meer gewerkt in de kibboets, waar ik ontzettend genoten heb. Koeien melken en achter de vrouwen aan. Dat was zo'n beetje mijn dagbesteding. Het gekke was dat al die taalfeitjes in het Engels, door het in Israël te moeten spreken, plotseling naar boven kwamen. Het leek net of al die jaren Engelse lessen zich plotseling begonnen uit te betalen en dat na het uploaden het downloaden eindelijk mogelijk was. Ik kon bij de kennis en dat was me voorheen nog nooit gelukt. Engels spreken op de middelbare school? Het was echt een verschrikking. Ik bleef weg als ik aan de beurt was om iets voor te lezen. En dat had de docent door. Ik heb zelfs nog een 'zomertaak' gehad voor dit vak. Om over te gaan naar 6 VWO. Is allemaal gelukt. Maar de docent gaf wel aan dat Russisch me misschien beter zou liggen. Trouwens, na mijn tweejarig intermezzo heb ik tijdens een reünie mijn best gedaan om met mijn steengoede Engels de betreffende docent te imponeren. Herkende de goede man mij niet meer. Stond ik weer voor lul. Mijn vader? Die onthoudt alles. Hij is een zogenoemde geheelonthouder. Geef hem een geschiedenisboek en hij haalt de fouten er uit. Hij leest alles en onthoudt het. Waarom hij geen historicus is geworden is mij een raadsel. Ik was daar altijd jaloers op. Ik wilde ook alles kunnen onthouden, maar ik ga anders met feiten om. Ik analyseer en interpreteer, op basis van andermans weetjes, en vorm dan mijn eigen mening door te concluderen. En dat houdt in dat ik een eigen mening vorm. Weten staat sinds de Griekse filosofie in tegenstelling tot mening, waarbij in eerste instantie ook vaak het weten als een mening werd beschouwd. Een mening ontstaat op basis van eigen ervaring en kennis binnen de context van eigen sociale omgeving en karakter en is een gevolg van cognitief denken, waardoor het altijd gevormd is door individuele standpunten die beïnvloed zijn door wat er binnen de samenleving geldig is. In de politiek wordt het uitwisselen van verschillende meningen en opvattingen een debat genoemd. Waarbij uiteindelijk geldt dat de mening met de meeste aanhangers wint. Net als in het normale leven.

Na mijn tweejarige pauze ben ik planologie gaan studeren. Planologie is de wetenschap die, en dit is mijn eigen definitie, want ik heb graag een mening, 'bestudeert hoe belangen zich vertalen in ruimtelijke claims'. Anders gezegd, welk ruimtelijk beleid er gevolgd dient te worden om gebieden ruimtelijk vorm te geven. Planologie is een rare studie, want planologen vertalen huidige ontwikkelingen in toekomstige, gewenste ontwikkelingen en daarmee kijkt de planoloog eigenlijk altijd in toekomst. Wat niet is, gaat nog komen. Planologen zijn daarmee, in mijn ogen, futurologen. En of dat wetenschap is, dat weet ik eigenlijk niet. Ik sluit me graag aan bij de wetenschappelijk filosofische invalshoek om alles in twijfel te trekken. Hoe weet je wat je weet? Wie heeft wat gezegd en waarom? Wat zijn je bronnen en waarom zijn jouw bronnen betrouwbaar?

Een eigen mening

In Nederland heeft iedereen wel een eigen mening. Helaas is deze mening niet altijd gebaseerd op kennis, maar vaak op, al dan niet, aangeprate, onderbuikgevoelens. De moslims, ja die zijn allemaal eng en achterlijk in hun manier van denken. Da's logisch, want zo zijn ze nu eenmaal. Ik verbaas me erover hoeveel boosheid er is op internet. Hoeveel meningen niet op basis van feiten, de juiste feiten (wat zijn de juiste feiten?), worden geformuleerd. Mensen zijn makkelijk te overtuigen om iemand anders de schuld van iets te geven. Een voorbeeld? Ja, het is zo dat Marokkaanse jongeren oververtegenwoordigd zijn in de criminaliteitscijfers in Amsterdam. Hebben Marokkanen (Nederlanders met Marokkaanse afkomst) dan een etnische claim op criminaliteit? Of spelen er andere zaken een rol. De taalachterstand? De sociale achterstand? Geen toegang hebben tot 'Nederlandse' netwerken? Het vooruitzicht, na jarenlange studie, bij sollicitaties, toch op de verkeerde stapel te belanden? Marokkaanse Nederlanders hebben last van een stigma. Net als psychiatrische patiënten. Ik ben nu, door mijn label, op de verkeerde stapel beland. En dat vind ik jammer, want ik wil me graag nuttig maken, maar acceptatie van mijn situatie komt van twee kanten. Ik denk graag gratis mee over gewenste ruimtelijke ontwikkelingen.

Maar ja gratis, dan zal het wel niet goed zijn ...

Geloven, Weten of Openstaan voor

Op internet ben ik het volgende tegengekomen:

“Mensen die niet in God geloven zeggen vaak dat ze ongelovig zijn. Dit klopt niet helemaal. Ja, het klopt dat er mensen zijn die niet in God geloven en ze zijn helemaal vrij om die keuze te maken, maar deze mensen zijn niet ongelovig! Waarom niet? Het is eigenlijk heel simpel: of je nou wel of niet in God gelooft is niet het punt. Het punt is: je gelooft. Je gelooft namelijk dat God wel bestaat, of je gelooft dat Hij niet bestaat. Welke optie op jou precies van toepassing is maakt totaal niet uit, je gelooft iets.”

Hoe ik hierover denk? Ik vind het fijn dat mij op deze site haarfijn wordt uitgelegd dat ik iets geloof! Dat is altijd fijn om te weten. Maar waar is optie drie? Openstaan voor, om te willen weten? Ik zie een gesprek met de makers van deze site nu al voor me ... Liever niet!

Wat is 'weten'? Een voorbeeldvraag om dit te verduidelijken: “Is een banaan geel?” ... Beste lezer, wat is uw antwoord? Ja of nee? Of kunt u de vraag niet beantwoorden, omdat de vraag niet duidelijk gesteld is?

Als u de vraag met ja of nee zou beantwoorden, dan heb ik de volgende 'overdenking' voor u:

Welke kleur heeft een onrijpe banaan? Wat is de kleur van een rijpe, eetbare banaan? En een overrijpe banaan, en wat is de 'kleur' van een rotte banaan (zwart is geen kleur)?

Het gaat erom om de goede vraag te stellen, of te willen horen, voordat je het antwoord kunt geven. Hierdoor ontstaat ruis in communicatie. Elkaar niet begrijpen. Hieronder nog een paar voorbeelden.

Wat nu als je ouders met alles en iedereen hebben afgesproken dat jou wordt wijsgemaakt, of aangepraat, dat een banaan een appel heet en dat de kleur geel met rood wordt aangeduid? Dat wordt heerlijke 'Babylonische spraakverwarring' als je naar school gaat! Nee zo iets doen ouders niet, die liegen hun kinderen nooit voor ... Ook zo genoten van het Sinterklaasfeest toen u klein was? En hoe was het om er achter te komen dat u al die jaren was voorgelogen? Maar dit is een leugentje in het belang van het kind, toch? Waarom wordt (werd) veel kinderen dan wijsgemaakt dat kinderen door de ooievaar worden gebracht? Strooit 'Klaas Vaak' vaak zand in de ogen?

En ga zo maar door.

How do you know?

Op internet is een leuk filmpje te vinden over 'weten', waarbij wordt ingegaan op de vraag 'Is anything real?' (Van Vsauce)... Het bekijken waard. Erg leuk!

Naar mijn idee is in de 'moderne wetenschap' slechts ruimte voor rationele kennis, en niet voor intuïtieve kennis. Dat is op zich ook logisch, want alles wat niet te beredeneren is, is in principe niet falsificeerbaar en daardoor 'niet objectief bewijsbaar of weerlegbaar'. Maar naast 'moderne wetenschap' bestaat er ook zo iets als de occulte (pseudo)wetenschap, welke is gericht op de werking en beïnvloeding van transcendente (buitenzintuiglijke, bovennatuurlijke) krachten. En juist het occulte heeft bij mij, tijdens mijn psychoses, een belangrijke rol gespeeld. Ik heb de symbolische betekenis van nummers doorgekregen, ik dacht in contact te staan met 'het goddelijke' en met buitenaardsen, ik vond toevalligheden niet toevallig, maar logisch en in verband met elkaar staan, om zo maar een paar voorbeelden te noemen.

Wat is nu eigenlijk mijn punt? De algemene opvatting in de psychiatrie is dat iemand die psychotisch is, 'last' heeft van wanen en hallucinaties (Ik bepaal wel of ik 'last' heb van mijn wanen!). Wanen zijn denkbeelden die niet overeenkomen met algemeen geaccepteerde opvattingen en of ideeën waarvan de patiënt niet af te brengen is met logisch redeneren. Hallucinaties zijn zaken die je waarneemt, maar die er, 'logisch gezien', niet zijn, zoals stemmen in het hoofd, beelden, geuren of aanrakingen. Maar wat nu als de dingen die ik tijdens mijn wanen heb meegemaakt wel waar zijn? Dat mijn occulte, intuïtieve inzichten de werkelijkheid zijn? Dat onder boven en boven onder is? Anders gezegd, ik ben door mijn psychoses anders na gaan denken ... Ik neem, door de gebeurtenissen van de afgelopen zes jaar, niets meer voor 'waar' aan. Ik trek alles in twijfel en sta tegelijkertijd voor alles open. Dit om achter de 'feiten' te willen komen. Denken om te vinden. En juist deze opstelling heeft mij enorm verrijkt. Ik verdiep me op dit moment in verschillende theorieën die betrekking hebben op onder meer psychiatrie, psychologie, sociologie, theologie, filosofie, numerologie, ufologie (een niet bestaand woord), wiskunde, biologie, technologie en geschiedenis, om zo op een voor mij logische manier mijn psychoses en hallucinaties te kunnen verklaren. Anders gezegd, op zoek te gaan naar mijn werkelijkheid, of die voor anderen nu reëel is of niet.

De Bijbel

Op de universiteit heb ik gelukkig causaal leren denken. Oorzakelijkheid, causaliteit of de wet van oorzaak en gevolg, verwijst naar de veronderstelling of theorie dat gebeurtenissen plaatsvinden als gevolg van bepaalde andere gebeurtenissen die daaraan vooraf gegaan zijn. Een oorzaak gaat vooraf aan een gevolg. Men spreekt in dergelijke gevallen van een causaal verband tussen twee gebeurtenissen.

Toen ik na mijn manische avonturen in India weer in Nederland was, werd bij mij de diagnose bipolair gesteld. De diagnose werd in één gesprek gesteld, zonder dat ik werd onderworpen aan verschillende 'testen'. Er werd alleen gevraagd naar mijn gedragingen en ervaringen in India. Na deze diagnose heb ik aan de psychiater gevraagd wat de oorzaak kon zijn van mijn ontremmingen (gevolg). De psychiater had hier geen logische verklaring voor, wel een aantal aannames (mogelijke oorzaken). Hij kwam echter al snel met een oplossing, namelijk het slikken van 'onderhoudsmedicatie' om de ontremmingen te stabiliseren. 'De psychiatrie' werkt op basis van een richtlijn, een 'adviesaanpak' om mensen met een bipolaire stoornis te behandelen. Opvallend is dat in deze richtlijn geen aandacht wordt besteed aan de (mogelijke) oorzaken van de bipolaire stoornis. Is het niet juist de taak van een psychiater (een arts) om in termen van oorzaak en gevolg te denken?

Omdat ik op basis van de medicatie niet stabiel werd, sterker nog, de medicatie had, mijns inziens, op mij een destabiliserend effect, ben ik de oorzaken van mijn stoornis zelf gaan uitdokteren. Ik ben uiteindelijk uitgekomen op een intolerantie voor histamine, een biogene amine (biochemische oorzaak), in combinatie met stress (psychologische oorzaak). Echter ... mijn bevindingen werden niet serieus genomen. Heel erg frustrerend. Ik had gehoopt (en verwacht) dat ik met mijn verhaal terecht kon bij mijn psychiater bij Mentrum, maar het tegendeel was het geval. Ik vond de 'welles/ nietes-gesprekken' zo geestdodend. Is deze opstelling in de psychiatrie beroepsdeformatie, onkunde, arrogantie, tijds tekort, of zijn psychiaters dogmatische 'richtlijnvolgers', die niet logisch na kunnen, mogen of willen denken? Of heeft Kuhn in deze gelijk en duldt de psychiatrie geen falsificatie? Of speelt er wat anders? Heeft de farmaceutische industrie misschien een flinke vinger in de pap? Omdat er gigantische bedragen te verdienen zijn in de geestelijke gezondheidszorg? Als je mensen labelt met een psychische aandoening die niet te genezen is, maar wel levenslang met heftige medicatie behandeld moet worden, dan heb je natuurlijk een prachtige melkkoel! Ik las gister trouwens een column (Peter Pijls), waarin, naar mijn idee, prachtig en duidelijk wordt verwoord dat de vmdb, de vereniging voor en van mensen met een bipolaire stoornis, gesponsord wordt door de farmaceutische industrie ... (Ik meen nu te begrijpen waarom ze mijn artikel over de oorzaken van de stoornis tot op heden nog niet hebben willen plaatsen ...) Maar, en dat wil ik ze graag meegeven, de SPV'ers (de psychiatrisch verpleegkundigen), stonden bij Mentrum wel open voor mijn ideeën, en bij hen voelde ik me gehoord.

Even terug naar het begrip wetenschap, in relatie tot de psychiatrie. De 'bijbel' van de psychiatrie is de DSM (diagnostic and statistical manual). Echter, er is geen enkele wetenschappelijke onderbouwing voor de geestelijke stoornissen die in de DSM beschreven staan. En het zijn er nogal veel. En met elke nieuwe uitgave van de DSM worden het er steeds meer. Zelfs het niet willen innemen van medicatie is nu als stoornis opgenomen.

De DSM is gebaseerd op onderlinge afspraken tussen psychiaters, die geestelijke 'ziekten' samen uitvinden, door het gedrag van mensen te observeren. De psychiatrie kan dus eigenlijk worden gezien als een sociale wetenschap, want 'ze' onderzoeken of het gedrag van een individu afwijkt, ten opzichte van het 'normgedrag'. En die zoektocht lijkt mij gekkenwerk.

Goddelijk verbinden

Vlak voor mijn vakantie naar India (2008) had ik een gesprek met iemand die in Jezus Christus gelooft. Hij vroeg mij naar mijn opvatting over God. Ik antwoordde hierop het volgende:

“Ik weet niet of er een God bestaat, Ik heb daar nog nooit bewijs voor gezien. Aan de andere kant heeft niemand mij aan kunnen tonen dat God niet bestaat. Anders gezegd, ik wil graag weten, en totdat ik iets denk te weten, sta ik voor alle mogelijkheden open. Maar hopen doe ik wel ... als er een God bestaat dan hoop ik dat het een mooie, donkere oervrouw is ... Vrouwen beschikken over het 'scheppend vermogen' en zijn, over het algemeen, zeer zorgzaam voor hun kinderen.”

Zoals ik eerder heb aangegeven heb ik moeite met mensen die wel, of niet, ergens in geloven. Ik vind atheïsten, ongelovigen, net zo dogmatisch denken als mensen die wel geloven, want er wordt op dezelfde manier (niet) geredeneerd:

‘Ik geloof niet, omdat ik niet geloof dat God bestaat’ versus ‘Ik geloof wel, omdat ik ervan overtuigd ben dat God bestaat’. In Suriname, waar ik in 2001 invulling gaf aan mijn afstudeeronderzoek, zei ik vaak: “Ik weet het zeker ... Denk ik!” Vind ik in deze wel toepasselijk.

Persoonlijk sta ik voor alles open, om te willen weten. Ik heb altijd al aangegeven dat ik niet weet of God bestaat, maar als ‘zij, hij, het, hun’ bestaat of bestaan, ik hoop op falsificeerbaar ‘bewijs’. In India heb ik kennis gemaakt met ‘het goddelijke’. Er gebeurden zoveel dingen, die ik, op dat moment, wel moest verbinden aan het goddelijke. Maar, hoe psychotisch ik ook was, ik kon het goddelijke niet vatten. En ik ben een eigenwijs mannetje, dus ik heb me nooit aan willen sluiten bij een (monotheïstische) religieuze stroming, zonder te weten. Onder religie (Religare, Latijn voor verbinden) wordt trouwens meestal één van de vele vormen van zingeving, of het zoeken naar betekenisvolle verbindingen, verstaan. In bredere zin duidt het woord ‘religie’ op een meer algemene vorm van spiritualiteit, gevoelens, gedachten met betrekking tot de zin van het leven, in relatie tot óf een macht of manifestaties van een macht, of een (bewust) niet nader gedefinieerd beginsel of essentie. In monotheïstische religies wordt het begrip godsdienst vaak gebruikt, in plaats van religie. Dienstig zijn aan God, en zo dienstig zijn aan de geldende gedragsregels? Is dat wat religieuze instituties willen/ bedoelen? Ik vraag het me af ...

Momenteel doet het UMC Utrecht onderzoek naar de bipolaire stoornis. Ik doe hier ook aan mee. Er wordt onder meer onderzocht hoeveel mensen met deze ‘afwijking’ ervaring hebben gehad met het goddelijke. Dat komt niet uit de lucht vallen. Veel mensen met een psychiatrische stoornis hebben ‘goddelijke’ ervaringen. Ik ben benieuwd naar de cijfers, want ‘meten is weten’ (Dit is zo’n typische uitspraak, die in de planologische beroepswereld te pas en te onpas wordt (of werd) gebezigd, zo irritant en zo grappig tegelijk). Ik ben wel benieuwd hoe de psychiatrie, als beroepsgroep, tegen religiebeleving aan kijkt. ‘Ze’ zullen het wel onder het kopje ‘waan’ schuiven. Over ‘geloven’, en niet kunnen verklaren, gesproken ...

Brain Games

De psychiater Jules Tielens heeft in zijn boek 'In gesprek met psychose' getracht om een psychose te duiden. Hij geeft aan dat het brein van iemand die psychotische kenmerken heeft overspannen is. Een normaal brein 'filtert' prikkels en informatie, omdat er anders teveel moet worden geïnterpreteerd. Deze filter werkt, bij iemand die een psychose beleeft, (tijdelijk) niet meer.

Ik vind 'Brain Games', te zien op National Geographic Channel, een fantastisch programma. Het fragment 'Brain Games – verwarring' legt de beperkingen van onze 'normale' hersenen op een grappige manier bloot.

Ik heb dit fragment bekeken op het moment dat ik psychotisch was en ik zag (bijna) alle veranderingen, want mijn 'filter' stond op non-actief. Stel je nu eens voor dat je in het normale leven ook dergelijke zaken opmerkt. En je 'voelt' heel erg heftig. En je probeert hier een verklaring voor te zoeken ... dan is het, in mijn ogen, niet raar dat je het in het goddelijke probeert te vinden. Toch? In de periode dat ik seksueel ontremd was heb ik waanzinnige dingen meegemaakt. Een voorbeeld? Ik ging elke dag met de taxi naar de Wallen. Op basis van mijn gevoel (of was het intuïtieve kennis?) heb ik, minstens vijftig keer achter elkaar, precies het moment kunnen voorspellen wanneer het stoplicht op groen zou springen. Ik dacht toentertijd dit door te krijgen van een god, of van buitenaards leven. Een andere mogelijkheid, waar ik nu pas aan denk, is dat ik alle informatie betreffende het kruispunt onbewust in mij opnam, onbewust analyseerde, en daardoor een precieze voorspelling kon doen. Ik weet, in deze, niet wat de logische verklaring is. Het kan natuurlijk ook toeval zijn geweest ... Maar op basis van een wiskundige kansberekening is het erg onwaarschijnlijk dat je vijftig keer achter elkaar precies kunt aangeven dat het stoplicht groen wordt. Stel dat je maximaal een minuut staat te wachten voor een rood stoplicht (Ooit een rood stoplicht in Nederland gezien? Ha ha ... Kun je niet beter van een verkeerslicht spreken?). Een minuut telt 60 seconden. Dus de kans dat je in één keer goed 'raad' (uitgaande van een seconde) is 1 op 60. Vijftig keer achter elkaar goed raden? De kans is, volgens mij, 1 op de 60 tot de 50ste. Reken maar uit ... Trouwens, ik hoop dat deze kansberekening juist is ... na de middelbare school heb ik me hier nooit meer in verdiept.

Een benadering der mensheid in psychotisch perspectief

Tijdens mijn een-na-laatste manisch/ psychotische fase deelde ik mensen in zes verschillende categorieën in, namelijk:

1. Vreemden waarbij ik veel, heel veel, positieve energie ervoer. Deze, vaak wat oudere mannen of vrouwen, straalden zoveel rust, liefde en geborgenheid uit! Ik kon er soms wel een uur stilzwijgend 'naast zitten'. En ... niet gelogen ... deze vreemden wisten ook vaak mijn naam. Ik vond deze mensen goddelijk, in de letterlijke en figuurlijke zin van het woord.
 2. Vreemden die in 'numerologie-taal' met mij spraken: Vaak nummers benadrukken in een gesprek. In mijn ogen expres 'rare' versprekingen doen. Mij wijzen op, voor mij, onbekende technologieën, etc. Ik verdacht deze mensen ervan buitenaards te zijn. Wel erge lieve buitenaardsen hoor!
 3. Agressieve vreemden, die ik uit de weg moest gaan. Gewone mensen, of lessen van buitenaardsen, om met woede en angst om te kunnen leren gaan? Ik wist, en weet, het niet.
 4. Gewone vreemden, waar ik me 'normaal' bij kon gedragen. Normale, aardse mensen dus.
 5. Bekenden die ook de numerologie-taal machtig waren. Stiekem buitenaardsen, gewone aardse mensen, of (aardse) gidsen? Ik kreeg er de vinger niet achter.
 6. Bekenden die in het normale leven (veel) om mij geven, maar die zich tijdens een manisch/ psychotische periode erg veel zorgen maken over mijn geestelijke gemoedstoestand. Zij zagen snel beren op de weg. Deze mensen ging ik op zulke momenten liever uit de weg. Ik wilde de discussie niet aangaan, me niet druk hoeven maken. Mede omdat ik hierdoor bang was weer in Mentrum te belanden.
- 's Avonds en 's nachts probeerde ik voor de gebeurtenissen van die dag een logische verklaring te vinden. Er zijn avonden/ nachten geweest dat ik minstens een paar honderd websites heb bestudeerd en geïnterpreteerd. Een vermoeiende bezigheid, maar oh zo leerzaam. Ik genoot vol overgave, ... lekker kettingroken en de ene na de andere fles sterke drank naar binnen gieten. Slopend voor je lichaam en je geest, maar ik heb het overleefd. Godverdomme, wat een tijd!

Minder, minder ...

Maxima heeft ooit eens gezegd dat 'De Nederlandse cultuur' niet bestaat. Ze heeft deze woorden helaas in moeten slikken. Ik vind de uitspraak echter getuigen van veel inzicht! Het is, in mijn ogen, een groot compliment, dat onze pluriformiteit benadrukt: eenheid door veelzijdigheid. De geslaagde, multiculturele samenleving in optima forma. En niets is perfect toch? Wist je trouwens dat Amsterdam 177 verschillende nationaliteiten kent? En daarmee de meest mondiale stad ter wereld is? Waar een uit zijn voegen gegroeid dorp goed in kan zijn! Maar goed, genoeg kortzichtige mensen in ons kikkerlandje, die niet na kunnen en willen denken, en graag meteen iemands opvatting de grond in willen boren.

Ja, de PVV, heerlijk populistisch. Zeggen wat het volk moet horen. Inspelen op angst. God, wat heb ik me er druk over gemaakt. Wat ben ik boos (lees waanzinnig van woede!) geweest op Wilders. Maar ... ik ben die woede nu kwijt ... Een agnost (Ja, dat zegt Geertje te zijn) die benadrukt dat in Nederland de joods-christelijke cultuur dominant is, werkt bij mij op de lachspieren. Agnosticisme is namelijk de filosofische leer dat kennis van religieuze ideeën over vermeende bovennatuurlijke verschijnselen onmogelijk is, omdat deze niet (met de wetenschappelijke methode) te bewijzen zijn. Wist u trouwens dat Wilders, bij zijn entree als parlementariër in het voorjaar van 1997, in de publiciteit kwam met plannen om de uitkeringsrechten van WAO'ers met psychische klachten in te perken? Als hij nu de mogelijkheid had voorgesteld, om politici met 'gestoorde' plannen, op basis van een referendum, uit hun functie te kunnen ontheffen ..., dan was ik zijn grootste fan geweest en had ik op hem, met voorkeursstem, gestemd, maar dat terzijde ...

Mohammed

Volgens de tradities sloot Mohammed een verdrag met de arabische en joodse stammen dat bepaalde dat ieder zijn eigen religie vrij kon belijden, vijandigheden tussen moslims verbood en voorschreef dat geschilpunten ter beoordeling aan Mohammed werden voorgelegd. Tevens zouden de partijen elkaar steun verlenen in het geval een van hen door een vijand zou worden aangevallen. Omdat Mohammed met joden en christenen in aanraking kwam, wordt door islamologen verondersteld dat hij de joodse en christelijke leer 'bewerkte' of er elementen uit overnam. In die visie is Mohammed dan ook de auteur, of tenminste de redacteur van de Koran. Moslims gaan er daarentegen van uit dat de Koran, in opdracht van God, door de engel Gabriël (Jibriel) aan Mohammed geopenbaard werd. De voor de Arabieren revolutionaire religieuze ideeën worden in de Koran nadrukkelijk in verband gebracht met de Mensen van het Boek (ahl al-kitab), een uitdrukking die verwijst naar de joodse en christelijke gemeenschappen op het Arabisch schiereiland. Soera Jonas 94 daagt de tegenstanders van Mohammed zelfs uit om de Mensen van het Boek te consulteren voor onweerlegbaar bewijs voor de waarheid van zijn boodschap: "En als u over hetgeen Wij tot u hebben nedergezonden twijfelt, vraagt dan degenen die het Boek vóór u hebben gelezen." Toch konden joden en christenen het met die boodschap niet zomaar eens zijn. Het voornaamste twistpunt vormt de status van Jezus: volgens de joden géén profeet, volgens christenen méér dan een profeet en zelfs Gods zoon. Ook konden joden en christenen in Mohammed niet zomaar een profeet zien; deden zij dat wel, dan bekeerden zij zich tot de islam. Mohammed heeft gezegd: Ieder kind wordt geboren op de natuurlijke aanleg (de islam) en het zijn de ouders die hem tot jood, christen of vuuraanbidder maken. (Overgeleverd in Boechari en Moeslim).

In de islam is niemand beter dan een ander, behalve in vroomheid. De islamitische visie is dat allen afstammen van dezelfde vader, Adam, gemaakt van aarde, en geschapen door de ene God tot wie ook allen terugkeren. Moslims en niet-moslims zijn daarin niet anders en dienen ook in de dagelijkse praktijk gelijk aan elkaar te zijn.

Als bovenstaande 'waar' is, dan roept dat wel een paar vragen bij mij op. Waarom al die vijandigheden tussen soennieten en sjiieten? Waarom kan een jood niet ongestoord in Bos en Lommer (mijn wijk) over straat wandelen? Gelukkig gaan joden en christenen wel respectvol met elkaar om ... Gelukkig zijn christenen wel vredelievend ... Gelukkig speelt godsdienst in het Westen steeds minder een rol, en hebben wij geen behoefte meer om ons als barbaren te gedragen en elkaar letterlijk de hersens in te schoppen. Het is zo fijn om mens te zijn! Gelukkig zijn er ook positief ingestelde mensen. Colin, een autistische jongen (labeltje), heeft op facebook al meer dan 2 miljoen 'likes' ontvangen voor zijn verjaardag, op basis van een oproep van zijn lieve moeder. En dit maakt me emotioneel. Elke keer als ik de mooie berichten lees, de filmpjes zie, dan laat ik even een traantje. Minder Marokkanen? Doe mij maar minder PVV! En minder geweld! En minder tuig ...

En minder godsdienst, dat dan weer wel.

Fleur Gezeur

Nu even over Fleur Gezeur en haar uitspraak over moslims, namelijk dat 'ze', in het kader van de zorg, 'onze' dominante joods-christelijke cultuur over moeten nemen. Tijdens de verzuiling in Nederland (verdeling van een samenleving in groepen, op levensbeschouwelijke of sociaal-economische basis) was er, zover ik na kan gaan, geen sprake van een christelijk-joodse zuil. Een joodse zuil? Niet tegengekomen op internet. Fleur Agema gaat een beetje voorbij aan dit feit ... en ik vind dit, om met Maxima te spreken, 'een beetje dom'.

Nederland is pas recentelijk, dat wil zeggen in de jaren zestig, ontzuild. Is er in Nederland momenteel sprake van een dominante joods-christelijke cultuur? Gister nog de sabbat gevierd? Ik niet! Recentelijk nog in een overvolle kerk gezeten? Ik niet! Gelukkig besteed de VVD, een weldenkende partij, hier geen aandacht aan ... Zij, de liberalen, spelen gelukkig niet in op het sentiment van 'De Nederlander'. Liberalen streven naar een samenleving waarin burgers grote vrijheden genieten, en het beperken van de macht van de staat en de kerk. Al is de politicus nog zo snel, de waarheid achterhaald hem, soms, ... heel soms, ... wel.

Ik begrijp politici die inspelen op angst niet, en ik begrijp niet dat veel Nederlanders dit niet doorzien. Of meen ik het wel te begrijpen? Is het inspelen op angst niet juist de manier om mensen aan je (ideologische opvattingen) te binden en zo voor je te winnen? Onder een ideologie wordt het geheel van ideeën over de mens, menselijke relaties en de inrichting van de samenleving verstaan.

Ik ben, door de labeling van de psychiatrie, in het hokje 'abnormaal' geplaatst en voel me daar, nu ik er zo over nadenk, best fijn bij. Lekker afwijken van de norm, proberen om een weldenkend, vredelievend en respectvol manneke te zijn, die geen behoefte heeft om andersdenkenden te bekeren en naar het leven te staan. Laat de goegemeente maar bepalen dat ik een gevaar voor de samenleving ben. Kan de politie gelegitimeerd en onbekommerd op me inhakken. Kan de psychiatrie mij gelegitimeerd opsluiten en volstoppen met geestdodende 'medicatie'. Ik ben zo blij met het feit dat ik intern heb 'mogen' zitten, met de fantastische geestelijke gezondheidszorg van Mentrum. Met hun liefdevolle, respectvolle benadering om mij weer geestelijk gezond te maken. Intensieve 'zorg', die 'slechts' 800,- euro per dag kost. Ga voor de gein eens voor het gebouw van Mentrum staan en observeer de 'wandelende doden': 'platgespoten' psychiatrische patiënten. Om geen overlast meer te kunnen veroorzaken? Is dat je beter voelen? Afijn, je word er hard van, zal ik maar zeggen. Een hart van steen ...

In Mentrum heb ik de psychiater maar een paar keer mogen ontmoeten. Toch gek dat 'de specialist' je zo weinig opzoekt. De SPV'ers? Er zaten veel goede (lees 'lieve'), maar ook slechte bij, die je als uitschot behandelden. Goede verpleegkundigen die af en toe de tijd voor je namen om even rustig met je te kletsen, of met je te tafeltennissen (mijn favoriete bezigheid in Mentrum). Slechte verpleegkundigen die lachend het water in mijn badkamer afsloten, toen ik me hierin had opgesloten, om maar niet naar de isoleercel te hoeven. Wel opmerkelijk is dat in Mentrum de belangrijkste taak van de verpleegkundigen is/ was om te rapporteren. Zij deden dit in 'het aquarium', de zichtbare verblijfsruimte op de afdelingen, waar zij zaten 'opgesloten'. Observeren vanachter glas ... Ik heb achteraf de rapporten opgevraagd en me verbaast over de aannames (en de taalfouten!) die in deze stukken terug te vinden zijn. Gelukkig gaat de gemeente Amsterdam, vanaf 1 mei 2014, met de psycholance werken, waarbij de psychiatrische patiënt rustig wordt benaderd en meegenomen. Althans ... Voorlopig heeft de politie nog de taak om het eerste 'bezoekje' aan een verward persoon af te leggen. Lijkt me geen goede zaak, dan is het kwaad al geschied. Maar toch een zeer positieve ontwikkeling, want de politie is niet goed opgeleid om psychiatrische patiënten naar de opname te brengen. Sterker nog, de inzet van de politie kan soms tragische gevolgen hebben. De Amsterdamse Cyprian Broekhuis (23 jaar en psychiatrisch patiënt) is op 7 september 2016 omgekomen tijdens zijn arrestatie, omdat hij zorg nodig had. Het had mij ook zomaar kunnen overkomen.

Taal was zeg maar maar echt mijn ding

Ik gebruik liever het woord 'overdenking', in plaats van ' filosofische uitspraak', en ik zou het onwijs vinden als in de filosofie het woord 'uitspraak' tot het verleden gaat behoren. Waarom? Een overdenking is iets waar je over na kunt denken. Een overpeinzing die uitnodigt om te denken. Een uitspraak is, in mijn ogen, arbitrair en daardoor minder voor interpretatie vatbaar. Een overdenking koppel ik daarom graag aan een conversatie en een uitspraak aan een discussie. En discussies vind ik zo zinloos. Proberen om de ander zo snel mogelijk in de hoek te lullen, met 'betere' argumenten. Weinig respectvol en een agressieve manier om je boodschap over te brengen. Een conversatie, een gesprek op basis van wederzijds respect, vind ik wel een fijne manier om met anderen van gedachten te wisselen. Is er nog een andere manier om te communiceren? Ja, via lichaamstaal. Ondanks het feit dat wij het vermogen hebben om ons op basis van taal uit te drukken, geeft non-verbale communicatie vaak de doorslag in hoe een boodschap wordt overgebracht. Mensen reageren onbewust meer op non-verbale signalen (onder meer lichaamshouding, voorkomen, de gezichtsuitdrukking en de intonatie), dan op verbale tekens. Taal is voor de mens noodzakelijk om te kunnen communiceren (probeer maar eens een film in het Chinees te volgen en te begrijpen, tenzij je Mandarijn spreekt ... en nee ... niet zo genoemd werd :)), maar vormt, door de taalbarrière, ook een beperking. Wereldwijd worden er plus minus 6800 verschillende talen gesproken. Door mondialisering en verstedelijking neemt dit aantal af, maar de vraag is of dit erg is. Het zou zo fijn zijn als de mensheid maar twee talen zou spreken, een culturele en een universele. Op de middelbare school bleef ik uit angst weg als ik wist dat ik aan de beurt was om in het Engels voor te lezen. Mijn Engels was zo slecht ... Gelukkig heb ik mijn Engels na mijn middelbare schooltijd enorm bijgespijkerd. In Israël (na mijn middelbare school heb ik daar 9 maanden gewoond) moest ik me wel uitdrukken in deze taal. Daar leer je veel van, zeker als je beste vriend in de kibboets uit Londen komt.

Het gekke is dat ik tijdens manisch/ psychotische perioden beschik over een, voor mij, enorm taalgevoel en -kennis. Op basis van mijn Engelse accent, tijdens mijn laatste 'te' fase (december 2013 – februari 2014), dachten Engelsen dat ik uit Londen kwam. Een groot compliment. Ook kon ik mij goed verstaanbaar maken in het Duits, sprak ik een woordje Spaans (ola!) en had ik meerdere basisgesprekken in het Hebreeuws. Daarnaast begreep ik, of meende ik te begrijpen, zonder te spreken, wat er in veel verschillende talen bedoeld werd.

In het verhaal 'De openbaring' (terug te lezen in 'Het Laatste Testament') beschrijf ik dat op basis van een film (met Latijnse 'toelichting') meen te begrijpen dat mijn doel in het leven is om Babylon opnieuw vorm te geven. Ik spreek geen woord Latijn, omdat ik dit nooit hebben willen kunnen, mea culpa, mea maxima culpa, maar toch begreep ik deze taal. Vraag is natuurlijk of hiervan daadwerkelijk sprake was. Misschien een hallucinatie? Een waan? Dromen zonder te slapen? Ik weet het niet ... Of werden, tijdens mijn laatste manische fase, de verschillende hersengebieden die een rol spelen bij taal en spreken, gewoon een beetje teveel geprikkeld?

Taaltheorieën

Natuurlijk wil ik graag begrijpen waar mijn taalgevoel in periodes van 'te' vandaan komt. Ik heb er de volgende theorieën over:

1. Onbewuste kennis-theorie: we maken in het dagelijks leven (op de TV, via internet, op vakantie, op straat, etc.) bewust en onbewust kennis met vreemde talen. Net zoals kinderen leren praten. Deze kennis kan onbewust (onder meer door een anders werkend brein) worden opgeroepen.
2. Niet bewuste kennis-theorie: Kennis en kunde waar je je niet bewust van bent dat je erover beschikt. Door het wegvallen van rationele 'grenzen' denk je niet meer in beperkingen en komt je kennis 'zomaar' bovendrijven. (Anders gezegd, doen zonder na te denken. Doen, zonder in te vullen dat je iets wel of niet weet of kunt.)
3. Reïncarnatie-theorie: reïncarnatie (zielsverhuizing) is het geloof dat het niet-lichamelijke deel van een levend wezen (in de westerse wijsbegeerte doorgaans ziel genoemd) na de dood niet verdwijnt, maar opnieuw in een ander levend wezen geboren wordt. Het is in dit kader denkbaar dat (taal)kennis uit een vorig leven 'over gaat' in een een nieuw lichaam.
4. Hallucinatietheorie: de gebeurtenissen die ik mij herinnering, op basis waarvan ik denk dat ik tijdens manisch/ psychotische fasen over een enorm taalgevoel of – kennis beschik, zijn niet op werkelijkheid gebaseerd. De gebeurtenissen zijn slechts toe te schrijven aan hallucinaties.
5. Droomtheorie: de gebeurtenissen die ik mij herinnering, op basis waarvan ik denk dat ik tijdens manisch/ psychotische fasen over een enorm talenkennis beschik, hebben in mijn dromen plaatsgevonden, en ik haal, door mijn verwarde staat, droom en werkelijkheid door elkaar.
6. Intuïtietheorie: op basis van mijn intuïtie (onberedeneerbare (occulte) kennis) beschik ik over een enorme talenkennis. Alleen ben ik me hier normaal niet van bewust.
7. Overactieve hersenactiviteittheorie: mijn enorme taalgevoel in tijden van 'te' is te verklaren, doordat verschillende hersengebieden dan bij mij teveel geprikkeld worden.
8. Combinatietheorie: mijn voorondersteld taalgevoel en talenkennis is (deels) verklaarbaar op basis van een combinatie van twee of meer hierboven beschreven theorieën.

Zonder woorden

In Mentrum heb ik geleerd hoe belangrijk het is om goed voor de dag te komen. Door mij bewust heel netjes te kleden ben ik, denk ik, de eerste keer dat ik was opgenomen eerder 'vrijgekomen'. Ook bij belangrijke gesprekken met 'onafhankelijke' psychiaters, die, in het kader van een eventuele verlening van de RM, mijn geestelijk vermogen moesten beoordelen, kleepte ik me erg netjes, om zo 'normaal' over te komen. En dat was grappig. Elke keer dat ik zo netjes voor Mentrum stond (nog even roken) kwamen er mensen uit de opvang die om een sigaretje kwamen bietsen. Zij spraken me aan met u en vroegen of ik werkzaam was bij Mentrum. Bent u een nieuwe psychiater? Nee. Bent u een psycholoog? Nee. Ben u een aio? Nee. Een SPV'er? Nee, ik ben net als jullie iemand 'afhankelijk' van de 'hulp' van Mentrum. En ik zag dat deze patiënten mij niet geloofden! Ik had ze er natuurlijk ook naar kunnen vragen ...

Ook bij Molemann Tielens heb ik iets dergelijks meegemaakt. Tijdens de kerstborrel stond ik met psychiater Jules Tielens en een oud studiegenoot en vriend van hem te praten. Ik was erg netjes gekleed. De vriend en oud studiegenoot vroeg mij wat ik binnen Mentrum voor functie had. Ik hing een heel verhaal op over mijn stage als beginnend psychiater, en dat ik bij Molemann Tielens de kans kreeg om meer te leren over de integrale aanpak binnen de psychiatrie. Ik had mij ook verdiept in de natuurgeneeskunde en de orthomoleculaire geneeskunde en vond bij Molemann Tielens een plek om mijn ideeën hierover in de praktijk te kunnen toetsen. Jules Tielens stond, met een glimlach op zijn gezicht, slechts een beetje te knikken. Na twintig minuten kwam ik 'uit de bipolaire kast' en vertelde slechts een patiënt te zijn. Dit nieuws kwam, gezien de gezichtsuitdrukking van de vriend van de heer Tielens, in eerste instantie niet erg geloofwaardig over ...

Ik heb altijd erg veel moeite gehad met het geven van presentaties. Toch heb ik vaak van mensen gehoord dat ik hier erg goed in was, omdat ik mijn boodschap zo prettig en overtuigend overbracht. Maar god, wat was ik zenuwachtig voor elke presentatie. Ik vind (vond) het echter wel prettig om gespreksleider te zijn. Je moet de mensen in de zaal aanvoelen, overheersende praters op een vriendelijke manier afremmen en verlegen niet-sprekers toch in het gesprek proberen te betrekken, de conversatie gaande houden, en toewerken (binnen de beschikbare tijd) naar resultaat (een gezamenlijk standpunt, een gedeeld inzicht, een alomvattende conclusie). Volgens mij zit het grote verschil in het feit dat bij een presentatie jij de kennis in pacht moet hebben (uitspraken doen). Bij gespreksleiding (een conversatie leiden) hebben de mensen in de zaal verstand van zaken, alleen moet de algemene deler gestructureerd, door het stellen van de 'juiste' vragen en met respect voor alle deelnemers, naar boven komen. Ik heb twee soorten gesprekken geleid:

1. Onderzoekende groepsgesprekken, met een eindresultaat dat gaandeweg het groepsgesprek in kaart wordt gebracht. De opstelling van de gespreksleider is inventariserend.
2. Dwingende groepsgesprekken, waarbij moest worden toegewerkt naar een van te voren al vaststaande, noodzakelijk gedeelde opvatting. De opstelling van de gespreksleider is constructief manipulatief.

Socrates, een klassiek Grieks Atheense filosoof, wordt beschouwd als een van de stichters van de westerse filosofie. Maar toch is hij een raadselachtig figuur, die vooral bekend is geworden door de verslagen van latere klassieke schrijvers, onder meer door de geschriften van zijn studenten Plato en Xenophon, en door de toneelstukken van zijn tijdgenoot, Aristophanes. Socrates was een dialecticus, iemand die een redeneervorm of gesprekstechniek hanteert, waarbij door middel van het gebruik van tegenstellingen naar waarheid wordt gezocht. Meestal door het stellen van vragen. Het woord dialectiek gaat terug naar het Griekse dialegestai, wat 'converseren' betekent.

Descartes

In juli 2013 stond ik onder behandeling van een homeopaat. Ik kreeg Lachesis (slangengif) toegediend, met kwalijke gevolgen, want ik werd binnen een paar dagen zo manisch als de pest. Achteraf kan ik er om lachen, dat juist Lachesis mij in een diepe crisis heeft gestort, althans dat denk ik ..., want niets is zeker toch? Afijn, op 28 juli was ik 'te' en rijp voor een opname. Maar ik vond het heerlijk om over het leven na te kunnen denken en vooral de uitspraak van René Descartes, 'Cogito ergo sum (Ik twijfel, dus ik besta)' hield me op die dag erg bezig.

Waarom? Descartes vraagt zich af hoe je iets zeker kan weten (How do you know?). Zintuigen kunnen je bedriegen. Misschien is er wel een kwaadwillende god of demon die ons doorlopend probeert te bedriegen, zodat je zelfs niet zeker kan zijn van wiskunde. Als men echter daarvan uitgaat, is er dan nog iets wat we zeker kunnen weten? Daar komt het cogito ergo sum om de hoek kijken: Descartes kan wel aan alles twijfelen, hij kan in alles bedrogen worden, maar dan nog is er iemand (of iets) die twijfelt, die bedrogen wordt. Het simpele feit dát hij twijfelt, impliceert dat hij bestaat. Persoonlijk heb ik erg veel moeite met deze gedachtegang, en dat is raar, want in essentie ben ik het met Descartes eens, dat niets zeker is. Want als niets zeker is, hoe weet je dan zeker dat je bestaat? Omdat je twijfelt aan je bestaan? Bestaat twijfel eigenlijk wel? En ga zo maar door ...

Leef!

Ik maak graag het onderscheid tussen 'bestaan' en 'leven'. Een object bestaat en een wezen leeft. Wat onderscheidt een object van een wezen? Wat is leven? Het ligt zo voor de hand, totdat je het begrip moet definiëren. Leven is een open fysico-chemisch systeem, dat door middel van uitwisseling van energie en materie met zijn omgeving, en dankzij een inwendig metabolisme, in staat is om zich in stand te houden, te groeien, zich voort te planten en zich aan te passen aan veranderingen in de omgeving, zowel op korte (fysiologische en morfologische adaptatie) als op lange termijn (evolutie). Deze wetenschappelijke omschrijving van het begrip leven kent ook beperkingen. Waarom? Op basis van deze definitie 'leeft' vuur, en zijn virussen 'niet levende materie'.

Het onderscheidend vermogen van een wezen, ten opzichte van een object, is dat hij/ zij, of het, voelt en daarmee een ziel en/ of bewustzijn heeft. Gevoel kan het denken, en daarmee het gedrag, beïnvloeden. Andersom geldt dit natuurlijk ook. Onder 'denken' versta ik het vermogen om op basis van (het waarnemen, interpreteren en combineren van) feiten tot een bepaalde conclusie of uitkomst te kunnen komen, hetgeen het handelen positief of negatief kan beïnvloeden. Kunstmatig intelligente objecten kunnen daarom, in mijn ogen, ook 'nadenken'. Denk bijvoorbeeld aan zelfrijdende auto's. Mooie technologie en voor mij in de toekomst een uitkomst ... (over mijn rijangst ga ik het nu even niet hebben). Objecten die nadenken, en niet voelen, hebben een groot voordeel. Het handelen is namelijk voorspelbaar, mits het object niet ophoudt met bestaan (oftewel niet kapot gaat). Neem bijvoorbeeld een computer met spellingscontrole. Je kunt er blind op varen dat als je iets verkeerd spelt, het rode lintje onder het getypte woord je wijst op je schrijffout. Een groot voordeel. Aan de andere kant ... kunstmatig intelligente objecten, waarover niet goed is nagedacht tijdens het ontwerpproces, kunnen zeer hinderlijk 'gedrag' vertonen. Kijk bijvoorbeeld naar de 'automatische' nummering in Word. Compleet verkeerd geprogrammeerd, althans, dat is mijn mening. Ik heb wat zitten vloeken achter de computer. En ik weet nog steeds niet hoe ik de automatische nummering makkelijk kan uitzetten. Mijn eerste antwoord op Descartes (Ik denk, dus ik ben) luidt als volgt: 'Ik denk, dus ik denk in het hier en nu te voelen.'

Maar nu ik erover nadenk ga ik toch liever voor 'Ik voel en denk te bestaan, dus ik leef.' Alhoewel ... Nee ... ik blijf toch liever bij mijn eerste overdenking. Of misschien is het wel 'Ik ervaar, dus ik kan bestaan' ... Het leidmotief van 'de filosofie' is trouwens 'twijfelen aan' ... daar twijfel ik niet aan!

Filosofie, maar ik kende Socrates nie

De filosofie of wijsbegeerte is de oudste theoretische discipline, die het verlangen en het streven uitdrukt naar kennis en wijsheid. De oorspronkelijke betekenis van filosofie is: 'liefde voor wijsheid'. Maar wat is wijsheid? (Mensen die mij kennen, weten dat ik deze overdenking graag uitspreek, althans dat denk ik te weten). Wijsheid, of levenswijsheid, is de kunst om in alle levensomstandigheden (proberen) juist te oordelen en te handelen, in praktische of morele zin. Is wijsheid slechts een nobel streven, want welke oordeel of handeling is juist? Wie bepaalt wat juist is, op basis van welke overweging? Dat zet me aan het denken. Is het wijs om niet af te wijken van de (cultureel bepaalde) norm? Of ben je juist een wijs man of vrouw als je dat wel doet? Leidt dat tot nieuwe inzichten? Ik denk dat het verstandig is om niet de wijsneus uit te (willen) hangen, als dat negatieve gevolgen (voor jou en je omgeving) kan hebben. Ik ben op facebook lid van de groep 'discussiëren en filosoferen' en heb aan deze groep voorgelegd wat wijsheid is. Op basis van de reacties denk ik persoonlijk dat wijsheid het streven is om, op basis van je gevoel en ratio, positief te handelen. Anders gezegd, proberen om zoveel mogelijke negatieve gevolgen van jouw handelen te voorkomen.

De leuze Ken u zelf, leek Socrates' leidmotief bij de benadering van kennis over de werkelijkheid. Hoe kan iemand iets kennen, als hij zichzelf niet kent? Wie kent er dan? En wat is de waarde van zulke ongegronde kennis? Socrates leek vooral zelf op zoek naar die ultieme kennis van het diepste zelf, waarzonder men niets echt kent.

Ik heb op 28 juli 2013 twee overdenkingen op papier gezet, die in mijn ogen, aansluiten op het gedachtegoed van Socrates, namelijk 'Wat zeker is, is dat alles onzeker kan zijn, maar zeker weten doe ik dat niet.' en 'Wie ben ik? Waar ben ik? Waar wil ik heen? ...'. Het grappige is dat ik op dat moment geen idee had van de ideeën en vragen die Socrates bezig hebben gehouden. Ik had me er nog nooit in verdiept.

Schilderachtig

In het schilderij van Rafaël Santi (gemaakt: 1509 -1510) zijn Plato (een leerling van Socrates) en Aristoteles in debat over de vraag waar de bron ligt van alle waarheid. Plato wijst naar boven, maar Aristoteles geeft aan dat de waarheid moet worden gezocht op aarde. Het is kenmerkend voor de vragen, waar ik tijdens mijn psychoses een antwoord op probeerde te vinden. Is hetgeen ik nu meemaak, nu leer, nu ervaar, te verklaren door het bovennatuurlijke (een god, een buitenaardse beschaving), of door de dingen die ik in het hier en nu meemaak? Waar is hier? En bestaat het nu wel? Of bestaat het nu altijd een fractie van een seconde geleden, en ligt het 'nu' daarmee altijd in het verleden? En wat maak ik dan nu mee? Wat is de logische verklaring daar nu voor? En wat was de logische verklaring daarvoor in het 'net'? En wat kan de logische verklaring daarvoor in het 'later' worden? In mij ogen is de waarheid een (al dan niet gedeelde en veranderbare) opvatting. De waarheid ligt daarmee, naar mijn mening, mede besloten in het brein. Het brein bepaalt wat waarheid is, ... of niet? Ben ik dan mijn brein? Of zijn wij ons brein? That's the question! To be, or not to be ... Toch? En is die uitspraak, of vraag, trouwens wel van Shakespeare? Ik denk van niet!

Een filosofische minuut (op 28 juli 2013)

'De tegenstrijdigheid van mijn tegenstrijdigheden is misschien wel mijn ultieme balans.'

'Ik denk graag om te vinden.'

'Als mijn wanen mijn werkelijkheid kunnen zijn, in welke realiteit leef ik dan?'

De wereld van Sofie

Ik heb altijd wat met de naam Sofie gehad. En Noa. Ik weet niet waarom. Mijn scooter heet Sofie. En ik heb mijn toekomstige dochter Sofie willen noemen. En, dat was raar, toen ik dat bedacht had, kreeg ik een geboortekaartje met de naam Sophie erop. Niet helemaal hetzelfde, maar als je overal verbanden tussen wilt zien, dan is dat toch wel raar. Zeker als je je zoon Tijmen wilt noemen en er op het volgende geboortekaartje Tijme staat. Dan geeft je toch wel te denken ...

In manische/ psychotische tijden zoek ik altijd de naambetekenis op van mensen die ik ontmoet. Zo kan ik deze mensen beter plaatsen. Dit 'geloof' grenst in dergelijke tijden bijna aan weten. En dat is maf. Maar waarom wil ik dan mijn dochter Sofie noemen? Even naar google en de betekenis opzoeken:

Sofie is afgeleid van Sophia. Sophia, wier naam in het Grieks 'wijsheid' betekent, en is verbonden met de verschillende incarnaties van de goddelijke vrouwelijke kennis, zoals Athena bij de Grieken als godin van de wijsheid en de krijgskunst, Minerva als de Romeinse godin van wijsheid en oorlog, Tara, de boeddhistische godin van mededogen die de wijsheid van de onthechting onderwijst, en Inanna, een oude Sumerische godin.

Kijk, en dat wil een ouder in spe natuurlijk, dat is nog eens een naam voor een dochter. Maar, en laten we dat niet vergeten, ik geef heel veel om kinderen, maar ik denk niet dat het verstandig is dat ik vader ga worden. Al mijn gekke genen doorgeven aan een ongeboren kind, wetende dat zij, hoe wijs ze ook zal kunnen zijn, even gek kan worden als ik, nee, dat is niet slim. Trouwens, een toekomstige vader heeft een toekomstige moeder nodig, dus ... laat het maar bij dagdromen blijven.

Een van de boeken die ik met heel veel plezier heb gelezen is 'De Wereld van Sofie'. Een prachtig boek, over de grondbeginselen van de filosofie. Echt een aanrader.

Kwakzalverij

In het Westen heeft de maatschappij veel vertrouwen in de 'moderne, westerse geneeskunde'. Ook ik ben onder de indruk van medisch specialisten die hun kennis en kunde inzetten om mensen te genezen. Daarnaast heb ik mijn huisarts(en) erg hoog zitten. Echter ... alternatieve geneeswijzen, waaronder de natuurgeneeskunde, worden al snel afgedaan als kwakzalverij. Maar wat is de basis van de moderne, chemische farmacologie? Volgens mij toch echt de natuurgeneeskunde. Wel grappig dat het gezaghebbende British Medical Journal een onderzoek heeft laten uitvoeren naar 2500 van de meest voorgeschreven reguliere medische behandelingen en medicijnen. De uitkomsten zijn gepubliceerd in het Clinical Evidence Handbook. En deze uitkomsten, gedaan door de reguliere medische wereld zelf, zijn zeer verontrustend. De geneeskunde blijkt al jarenlang gebruik te maken van medicatie waarvan slechts 12 procent een positief effect zou kunnen hebben. Iets om over na te denken? Of een wetenschappelijk broodje aap?

Bij Molemann Tielens, waar ik nu zit, is er wel ruimte voor discussie. Mijn huidige psychiater heeft heel hard moeten werken aan mijn vertrouwen, en met resultaat, door het team van Molemann Tielens heb ik eindelijk weer het idee dat ik serieus wordt genomen en in een veilige omgeving kan werken aan lichamelijke en geestelijke stabiliteit. Vraag is natuurlijk of ik me ooit weer stabiel ga voelen. Ik ben pas recentelijk gestopt met de medicatie (december 2013), met als gevolg dat ik weer 'te' werd. Maar er is hoop ... ik ben voor de eerste keer na een manische periode niet in een zware depressie terecht gekomen, voel me nu enigszins 'normaal', en ik hoop dat ik vanaf nu, zonder medicatie, verder kan werken aan stabiliteit. En voordat bij het UWV de vlag uitgaat ... Ik acht mijzelf, op dit moment, niet geschikt voor een reguliere baan in de planologie, simpelweg omdat ik de afgelopen zes jaar niet in balans ben geweest. Ik hoop van harte dat mijn eigen aanpak wel tot stabiliteit gaat leiden, maar ik heb geen glazen bol, en ik weet dus niet of ik weer ga ontremmen. Stabiliteit is een absoluut vereiste om weer aan de slag te kunnen, want als ik hypomaan ben heb ik zo'n werklust en snelheid in denken en doen, dat ik na een paar uur (geestelijke) inspanning op ben. En ik werk (geestelijke en/ of lichamelijke inspanning om iets (mede) te creëren) dan graag 's nachts, met een wijntje en een sigaretje, luisterend naar muziek. Manisch? Ik sla door en produceer dan erg veel ... ongeloofwaardige, en beangstigende, luchtballonnen. Depressief op de bank? Er komt niks uit mijn handen.

Ik ben door alle gebeurtenissen van de afgelopen jaren erg veranderd. Heb last van 'vergaderangst' gekregen. Ik word boos als mensen niet eerlijk tegen me zijn ... niet echt een handige 'competentie' als je als planoloog aan de slag gaat. Daarnaast ben ik, denk ik, concullega-schuw geworden. Komt bij dat mijn professionele netwerk op de hoogte is van mijn 'gekke' ... Dit zijn zaken die ik een plekje moet/ wil geven, wil ik weer normaal kunnen functioneren.

Stigma

Wie stigmatiseert wie in de psychiatrie? Ik heb hier veel over nagedacht. Mensen met psychische aandoeningen behoren tot de meest gestigmatiseerde groepen in de Nederlandse samenleving. Een stigma is een schandvlek of brandmerk dat aan een bepaald persoon wordt gekoppeld. Een stigma kan ook een vooroordeel zijn, dat leeft bij een bevolkingsgroep. Ook ik moet bekennen dat ik vroeger geen hoge pet op had van mensen met een psychiatrische aandoening. Als je in Nederland woont, waar 'Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg!', het adagium is, dan word je al snel in een hokje geplaatst ... het hokje 'abnormaal' wel te verstaan. En dit is niet echt prettig. Maar wie is hier schuldig aan?

In 2008 ben ik door de psychiatrie gelabeld (brandmerk?) met een bipolaire stoornis, een 'kwetsbaarheid' zoals de psychiatrie dit noemt, waarvan je, volgens de psychiatrie, helaas niet van kunt herstellen. Niet echt fijn als je onzeker bent aangelegd. Toen ik de tweede keer in een 'crisisituatie' zat, heeft Mentrum de politie gevraagd om mij te arresteren. Sindsdien sta ik in politiesysteem bekend als 'gevaarlijk en gek'. Niet echt plezierig. Mijn omgeving (familie, vrienden, ex-collega's) heeft de afgelopen jaren het nodige voor de kiezen gekregen. Bij (enigszins) afwijkend gedrag gaan de alarmbellen rinkelen, en, in mijn ogen, terecht. Vrolijk? Hypomaan! Snel geprikkeld en opgefokt? Manisch! Heb je het over UFO's, God, of buitenaardsen? Psychotisch! Stil? Depressief!

Geestelijk de zaken niet op orde hebben is, terecht of onterecht, nog steeds een maatschappelijk taboe. Maar ben ik zelf ook schuldig aan mijn stigma? Zekers, ik heb mijn ziekte in de afgelopen jaren leidend (lijdend?) ondergaan. Ik ben gek, want ik gedraag me abnormaal. Ik ben gestoord, want ik heb in het gekkenhuis gezeten. Ik ben bipolair, ongeneeslijk geestelijk ziek, maar accepteer dat maar ... van jezelf. Probleem is dat ik in hypomane en manische perioden erg open ben over mijn aandoening, breng het meteen ter sprake. Maar hoop doet leven! Maar dan moet je wel hoop hebben op genezing. Deze 'hoop' heb ik gevonden door te denken dat ik wel degelijk kan herstellen van mijn bipolaire stoornis. En wat klinkt nu beter als je iemand jouw situatie 'moet' uitleggen en niet wilt liegen over het feit dat je nu een 'WIA-rechthebber' geniet?:

- Ik ben bipolair, dat is een ongeneeslijke geestelijke aandoening. Hierdoor ben ik werkloos, maar ik probeer nog wel iets van mijn leven te maken, of ...
- Ik heb zelf uitgedokterd dat ik een intolerantie voor biogene aminen heb. Dit is bij mij waarschijnlijk mede de oorzaak van mijn ontremmingen. Daarnaast had ik veel stress door (onverwerkte) emoties, maar hier ben ik hard mee aan de slag gegaan. Ja, de afgelopen jaren waren heftig en ja, ik heb veel dingen meegemaakt, maar ik probeer nu lichamelijk en geestelijk te herstellen, door gevoel en ratio zoveel mogelijk in balans te brengen, en te luisteren naar mijn lichaam en geest.

Ik probeer mijn eigen vicieuze stigmatiseringscirkeltje te doorbreken, door mijn ervaringen positief te benaderen. Met een glimlach vertellen over mijn maffe en heftige ervaringen. Wel gedoceed! Als je de schaamte voorbij bent, en je hebt voor jezelf gekozen, dan heb je niets meer te verliezen toch?

Toch?

Mijn Scheppers

Eind 2008, in India, maakte ik zulke waanzinnige dingen mee, die ik graag wilde plaatsen en verklaren. Wat ik voelde was overweldigend en heftig. Ik zat in een andere realiteit, en was onderdeel (of het middelpunt) van een wonderlijke, magische en spirituele wereld. Spiritualiteit heeft in de breedste zin te maken met zaken die de geest (Latijn spiritus) betreffen. Het woord wordt op vele manieren gebruikt en kan te maken hebben met religie of bovennatuurlijke krachten, maar de nadruk ligt op de persoonlijke innerlijke ervaring. Mijn avonturen zijn trouwens terug te lezen in mijn (gratis) e-book 'Het Laatste Testament', mocht u er nieuwsgierig naar zijn. Sindsdien heb ik (in manisch/ psychotische) tijden heel wat religieuze ervaringen mogen beleven. Maar ik heb me nooit verbonden aan een bepaalde geloofsovertuiging. Ik ben geen fanatiek Christen, Hindoe, Jood, Boeddhist of Moslim geworden. Ik heb alleen ervaren, gevoeld en, op basis van mijn ratio, proberen te duiden, omdat ik niet wil geloven, maar wil openstaan voor, om te willen vinden en weten.

In mijn ogen heeft 'de mensheid' altijd de behoefte gehad (en heeft die behoefte nog steeds) om 'onverklaarbare' zaken, te willen verklaren, door dingen 'wetenschappelijk' aan te tonen, of door 'een bepaalde religie' (al dan niet opgelegd) na te volgen. Bij dat laatste ligt, mijns inziens, vooral de nadruk op 'Waar komen wij vandaan, en hoe moeten wij leven om in de hemel te komen?', in plaats van 'Waar kunnen/ moeten wij heen in dit leven ... en hoe dan?'.

Op de middelbare school volgde ik, verplicht, naast biologie-, ook godsdienstlessen (vooral gefocust op het gedachtegoed van het christendom). De evolutietheorie vond ik logisch, kon ik plaatsen. Het Christendom? Leuke geschiedenisverhalen, met (al dan niet) een (gedeeltelijke) kern van waarheid. Evolutietheorie? Het woord zegt het al. Het is, en blijft, (vooralsnog) een theorie. Wat ik mij niet kan herinneren is dat wij tijdens de biologielessen gewezen zijn op een belangrijke anomalie. (Een anomalie is een feit, of verschijnsel, of tegenspraak, in een theorie die binnen een bepaald model of paradigma niet verklaard kan worden.) Namelijk de ontbrekende schakel, een missing link, in de overgang tussen mens en aap. Anders gezegd, er bestaat (nog) geen wetenschappelijk bewijs dat apen en mensen gemeenschappelijke voorouders hebben. Toch wel enigszins relevant, als je het mij vraagt. Vooral als je als bioloog (Midas Dekkers) jouw denkwijze, jouw geloof in de evolutietheorie, verkondigd als zijnde de waarheid en daarmee 'andersgelovigen' diskwalificeert. Naar mij idee diskwalificeert Dekkers hiermee vooral zichzelf, maar dat terzijde ...

Bestaan er nog andere ontstaanstheorieën? Ja, namelijk de 'Alien Intervention theorie' en de theorie van de 'spiritualiteit' (Wij komen voort uit een andere dimensie). Nou kunt u natuurlijk zeggen, daar geloof ik niet in, maar u kunt er, puur om te willen weten, natuurlijk ook wat over lezen. De Alien Intervention theorie houdt in dat astronauten, dan wel kosmonauten, van een andere planeet of ander zonnestelsel de aarde hebben bezocht. Men heeft zich gemengd met het menselijke ras wat al op aarde was, namelijk de Neanderthalers, of ander primitief volk. Hierdoor kreeg de evolutie een enorme sprong. Bram Vermeulen heeft hier een informatieve en inspirerende voordracht over gehouden, namelijk 'In den beginne'. Zeer het bekijken waard, en leuk om deze kennis tijdens een discussie/ conversatie over het ontstaan van de mensheid in te brengen. Gewoon om even 'wijs' over te komen ...

Waarom is het voor mij belangrijk om te willen weten hoe de mensheid is ontstaan? Ik wil graag mijn eigen ervaringen kunnen begrijpen, kunnen plaatsen. En ik wil begrijpen waarom we leven in de wereld, waarin ik nu leef, of beter nog, denk te leven. Om een kort verhaal kort te houden ... Het enige wat ik zeker denk te weten is dat mijn 'Scheppers' gewoon bestaan, namelijk mijn vader en mijn moeder. Die (nog) niet in de hemel zijn (of misschien wel, want ze leven als God in Frankrijk ...), maar die ik gewoon even kan bellen. Waar ik langs kan gaan. Die (en het was hun keuze) mij op deze wereld hebben gezet, voor mij hebben gezorgd, hun best hebben gedaan om mij goed op te voeden, mij liefde hebben gegeven en (stiekem) alleen maar hopen dat ik ze af en toe op kom zoeken als zij zelf hulp behoeven. Misschien hebben wij ook andere Scheppers, bestaat God, maar misschien ook niet. Alles kan, en alles kan ook niet ...

Een repeterende discussie

“Marijn, luister goed! Wij hebben je hulp nodig!”

“Waarom heer Hoofdpiet?”

“Hier in Spanje is paniek uitgebroken. Sinterklaas is een oude man en hij trekt de komende discussie over zijn goedheid niet meer. Die ouwe is zwaar depressief man! Sint, een weldoener, een kindervriend, die vanaf het begin alleen maar donkere mensen in dienst heeft genomen en daarmee een voorbeeldfunctie vervult voor de Nederlandse werkgevers. Sinterklaas heeft ons in dienst genomen, omdat wij keihard werken, mooie, krachtige, slimme en lenige mensen zijn en je ook nog eens keihard om onze grappen en grollen kunt lachen.”

“Maar waarom die paniek heer Hoofdpiet?”

“Als Nederland het Sinterklaasfeest afschaft, dan verliezen wij onze baan en dan moeten wij massaal de bijstand in. En er zijn duizenden pieten. Ik zie de bui al hangen. Hoe zullen de Nederlanders reageren als wij allemaal aanspraak komen maken op jullie voorzieningen, waar wij recht op hebben?”

“Wat vond u trouwens van de bemoeienis van de VN, heer Hoofdpiet?”

“Daar kan ik kort over zijn. Als je als voorzitter van de onderzoeksgroep al een standpunt hebt ingenomen, voordat je je onderzoek hebt afgerond, sterker nog, voordat je je onderzoek zo wie zo begonnen bent, dan sla je in mijn ogen de plank compleet mis. Anders gezegd, een dergelijke subjectieve opstelling zal nooit tot objectieve onderzoeksresultaten leiden!”

“Maar waarom belt u mij heer Hoofdpiet? Hoe kan ik helpen?”

“Marijn, kun je je nog herinneren dat je vorige zomer in het Vondelpark was en dat een kindje, met een blanke moeder en een donkere vader, in een pietenpak rond liep? En dat je aan het mannetje vroeg waarom hij als Piet verkleed was? En dat het jongetje als antwoord gaf dat hij graag wilde dat Sinterklaas en de Pieten in Nederland zouden komen wonen, omdat het dan elke dag feest zou zijn? Heb je daarvan niet veel geleerd? Marijn, kan jij de Nederlanders niet duidelijk maken dat als je onderzoek wilt doen naar de eventuele racistische aard van ons kinderfeest, ... en daarmee onze goede bedoelingen in twijfel trekt, ... en je verschillen dus blijft benadrukken, je het beter aan de kinderen zelf kunt vragen hoe zij over Piet denken? En dat wij graag vanuit Spanje een toelichting willen geven?”

“Ik ga mijn best doen heer Hoofdpiet! Meer dan dat kan ik niet beloven!”

“Dank Marijn! Tot vijf december. Of niet ...”

“Marijn, nog een laatste opmerking ... In Suriname wordt Sinterklaas gewoon gevierd. Maar ja, we willen wel een beetje opvallen, we willen wel gezien worden. Daarom schinken sommige Pieten zich blauw ... Beetje raar, maar we kunnen Sinterklaas dan lekker grote smurf noemen. Kan hij wel om lachen ... Oh ja, nog even dit. Jullie kunnen natuurlijk een nationaal debat rondom deze discussie organiseren, dat zou verstandig zijn. Ik hoop dan dat de 'braboneger' dan de rol van gespreksleider mag vervullen. Of jullie kunnen gewoon, zonder te discussiëren, zijn realistische adviezen overnemen. Het is maar een suggestie. ”

Jongleren

Jong geleerd is oud gedaan! En je bent nooit te oud om iets te leren ...

Een tijd geleden (ik ben niet zo goed in achteruit kijken, maar ik denk zo'n twee jaar geleden), ging ik een kopje koffie drinken bij een hele lieve vriendin, een jeugd vriendin. Ik was in opperbste stemming, want ik had uitgevogeld dat ik op basis van de heliummethode op een humane manier afscheid kon nemen van het leven. Zij werd door mijn enthousiasme enigszins overrompeld. En begrijpelijk. Je krijgt niet elke dag een vriend over de vloer, die doodleuk vertelt hoe hij zijn leven gaat beëindigen.

Zij (goede psycholoog) gaf aan van mijn nieuws erg geschrokken te zijn, maar dat als ik de wens in een daad om zou zetten, zij graag eerst even persoonlijk afscheid zou willen nemen. Ik zie het afscheidsgesprek al voor me:

Ik: "Lieverd, morgen is de dag ..."

Zij: "Uhh, welke dag?"

Ik: "Morgen ga ik aan het lachgas. Zit alleen nog een beetje met mijn katten."

Zij: "Nou, laten we er op toosten. En die katten? Die lopen wel los."

Maar zij deed ook nog iets anders. Zij zei het volgende: "Jezus, je hebt wel moeten jongleren de laatste jaren. Tien ballen in de lucht houden. Ik begrijp dat je er klaar mee bent, maar ..." En ik moest lachen. Heel hard lachen. Dit was humor. Ik ben namelijk niet alleen officieel geestelijk gestoord, maar ook nog eens motorisch. Ik kan geen bal hooghouden. Geef mij een verfbakje en ik verf de vloer ... met mijn voetjes. Geef mij inpakpapier en ik kan wel inpakken... En ga zo maar door.

Ik, een stuiterbal, heb de afgelopen jaren moeten leren jongleren. De ballen in de lucht houden, die andere hebben opgegooid. Mijzelf in de lucht houden, omdat anderen bepalen wat ik moet doen om minder, liefst niet, te stuiteren. Maar ik ken mezelf, ik 'ken' niet jongleren. Maar ... het is gelukt! Ik kan het wel! Met één bal, dat dan weer wel. Ik maak er in het park waarschijnlijk geen indruk mee. Zal wel gek worden aangekeken, maar ik ... ik ben nu een tennisbal. Je kunt je (honden)kaken in me zetten, maar ik blijf heel. Je kunt tegen me aan meppen, maar ik blijf heel. Je kunt, omdat je geen idee hebt waar mijn ventiel zit, me letterlijk proberen lek te prikken, maar ik ... ik blijf vanaf nu (hopelijk) heel, want ik, ... ik ga door tot het einde.

En nu? Ik stop niet en wil heel graag dat bij de volgende belangrijke tenniswedstrijd het (mooie) ballenmeisje mij snel, maar wel voorzichtig oppakt en, zonder dat iemand het doorheeft, stiekem een ander balletje opgooit. In de pauze pakt ze me dan voorzichtig beet, om dan vol overgave een smiley op mijn gele bolletje te tekenen. Want dat vindt ze gewoon leuk ...

En ze neemt me mee. Naar huis. Ik word haar stoere, gele tamagotchi-bal. Soms gooit ze me op, maar ze laat me niet vallen. Nooit. Soms geeft ze me bewust een zetje. Ga ik even aan de rol, maar dan wel 'in control'.

De overwinning

Nederland – Spanje. 13 juni 2014. Het vertrouwen is laag. We gaan verliezen. Dat is zeker. Geen vertrouwen. Dat is zeker. Ik kijk de wedstrijd in Westerland. Samen met een vriendin. Die ik al bijna 20 jaar ken. Zij is heftig, maar niet gek. Ik ben heftig, maar wel gek (want bipolar). Samen weer samen. Werken aan vriendschap. Want ik reageerde in manische tijden heftig op haar heftigheid, die niet heftig is als je niet heftig bent.

Ik heb de beste 'ligplaats' die je kunt bedenken ... vooraan 'lig' ik op een zitzak. Super, wat een plek! In de kroeg, liggend voor het beeldscherm, ... wat wil een 'alleen als Oranje speelt ben ik een voetbalsupporter' nog meer?

Mensen proberen een plekje te veroveren. Op mijn zitzak. Ik vind het prima. Gezellig. Des te meer zielen, des te meer vreugd. Mijn vriendin is hier niet van gediend. Ik moet voor mijzelf opkomen, want mensen pikken 'mijn' zitzak in. Maar ik vind dat niet erg, want ik vind het prima als mensen mij komen vergezellen op 'mijn' zitzak.

Het wordt druk op 'mijn' zitzak. De wedstrijd begint. Mooie meisjes schuiven aan. Vriendin duwt ze weg. Ik niet, ik wil mooie meisjes tussen mijn benen, om uiteindelijk ... flauw grapje ... maar wel gemeend, en dus geen grapje. Ik vind het prima om oncomfortabel te liggen als mooie meisjes mij 'in de weg zitten'.

Spanje krijgt een niet-verdiende penalty. 1 – 0. Oranje vecht en speelt en speelt en vecht. Ik ben trots op 'onze' jongens. En dan ... Van Persie doet even 'De Vliegende Hollander' eer aan en scoort ... zoals het hoort. 1 – 1. Tijd voor (nog meer) bier!

Ik ga naar de bar en sta binnen twee seconden vooraan. Da's niet eerlijk, dus ik dirigeer de mensen die al langer stonden te wachten naar voren. Jij eerst. Dan jij. Ja meisje, jij was eerst (vrouwen gaan veur ..). Mensen complimenteren mij. Bedanken mij.

En dan ... Hij. Zomaar voor mijn neus. "Jij moet even in de rij wachten. Jij moet nu even in de andere rij gaan staan. Jij moet wachten op je bier." "Werk je hier?", vraag ik terecht. "Nee, maar jij ..." Ik kijk hem aan. Littekens in zijn gezicht. Al vaker klappen gehad. Een domme idioot, die maar niet van zijn fouten wil leren. En ik denk ... "Waarom ik, waarom nu, waarom nu even niet?" Ik kijk om me heen. Zoek de uitsmijter. Maar die is er niet. Al de mensen die ik heb voorgelaten geven niet thuis. Personeel achter de bar is niet capabel. Weglopen? Opgeven? Beelden schieten door mijn hoofd. De uitsmijter die mij zes keer tegen de grond heeft geslagen. De politie die op mij in heeft gehakt. De mensen die mij de eerste klap gaven en nu 'verminkt' zijn voor het leven (een litteken hier en daar). Mijn aanvalsplan is klaar: Trap in kruis. Knie op neus. Loopkick tegen knie. Stoot op slaap. Maar ik ben gek. Ik ben bipolar. Dat wordt isolair.

Ik trek een ander plan. Vraag iemand om drie bier voor mij te bestellen. Het werkt. Maar Hij zuigt. Hij ziek. Hij fokt me op. Door in mijn oor te schreeuwen dat ik ... maar ik heb mijn bier. En draai me om. En laat een ruft. Een knoflookboer. Mijn chemische oorlogsvoering.

Ik fluister tegen mijn vriendin ... "Mooie wedstrijd!". Maar zij geeft aan dat wij toch wel gaan verliezen. Ik lig, op 'mijn zitzak', met steeds meer mensen ... We scoren. En scoren. En scoren. En scoren! Karma? Ik hoop het van harte! Na de overwinning begint het zoete overwinningfeest pas goed. Maar ik ga naar huis. De avond was te heftig. Want ik ben gek ... en 'normale' mensen niet ... Mijn overwinning? Erg zuur! Maar ik kwam, ik zag, ... en overwon.

Doe maar normaal

Een paar dagen geleden had ik de behoefte om me weer in het 'normale' leven te begeven. Ik beseft dat ik in de laatste zes jaar meerdere littekens heb opgelopen, van wonden, waarvan ik dacht dat ze geheeld waren. Helaas, het blijken open wonden te zijn. Ik wilde, op vrijwillige basis, aan de slag bij een organisatie die mooie projecten in Ghana realiseert. Maar ik werd, zonder kennismakingsgesprek, direct uitgenodigd voor het teamoverleg. Dat neem ik die organisatie niet kwalijk (sterker nog, ik zie het als compliment), want zij kunnen natuurlijk niet weten dat ik ergens gedurende mijn 'kwetsbare reis' een beetje panisch ben geworden als het om vergaderen gaat. En alles heeft een oorzaak. Schrijf ik nog een column over, kom ik nog op terug.

Ik ben (nu!) nog niet klaar voor de 'normale' wereld. Misschien ooit weer eens? Ik weet het niet. En gelukkig heeft het UWV een fout gemaakt, waar ik ze, met mijn domme kop, nog op gewezen heb ... Mijn idioterie, mijn eerlijkheid, mea culpa! Dom, dom, dom! Wat was het geval? Ik behoor officieel pas volgend jaar herkeurd te worden. Maar het UWV pakt mij voortvarend op. Nu al een herkeuring? Ja, en dat heeft me heel wat opgeleverd! Wat? Begin februari dit jaar (2014) was ik nog manisch/psychotisch. Sinds die tijd voel ik mij redelijk, en weer enigszins in balans, omdat ik geen chemische troep meer slik. Ik ben, door de 'gekke' fase begin dit jaar, voor de komende twee jaar weer volledig afgekeurd. Als ik pas volgend jaar was herkeurd, had de kans bestaan dat ik volledig, of gedeeltelijk, goedgekeurd zou worden. Dus door een jaar eerder herkeurd te worden, krijg ik nu een jaar extra WIA. Heb ik een extra jaar minder zorgen en stress ... Kunt u het trouwens nog volgen?

De psychiatrie helpt je om weer 'normaal' te worden. Althans, het is de intentie. Bij mij is dat niet echt gelukt. En daar ben ik blij mee. Ik heb emoties ... en schaam me daar niet voor. Ik heb gekke vragen ... en schaam me daar niet voor. Ik durf af en toe tegen een mooie, onbekende vrouw te zeggen dat ze knap is ... en daar schaam ik me niet voor. Ik durf af en toe gek te doen op straat ... en daar schaam ik me niet meer voor. Kortom, ik ben gek en daarvoor schaam ik me niet meer. Heeft even geduurd, want de maatschappij (ben jij dat ook?) wil maar één ding ... minder gekken.

Iedereen in het keurslijf. Wakker worden. Ontbijt. Kinderen de deur uit werken. Werken. Acht uur ... minstens. Liever langer. Dan samen eten. Bank hangen. Kinderen naar bed brengen. En dan ... dan eindelijk naar bed! De ultieme verveling, de ultieme herhaling, maar ook het ultieme geluk.

Toch?

Katten

Het leven van mijn katten bestaat uit de ultieme sleur en het maakt ze, denk ik, extreem gelukkig. Verandering van spijs doet een kat niet eten, het levert juist heel veel stress op. Vinden mensen daarom kattenfilmpjes zo leuk? Zijn wij niet stiekem heel erg jaloers op onze kattenschatten? Gewoon leven en een beetje aanklooiën, zonder al teveel na te hoeven denken? Mocht er een leven na de dood bestaan, dan kom ik graag terug in de vorm van een kat. Een huiskater die op een belachelijke manier verwend wordt door een kattenvrouwtje, zonder enige verplichting. Lijkt me heerlijk!

Mijn scooter heet Sofie

De eerste keer dat ik auto reed was in Obdam, op 'het land'. Een collega van mij vroeg mij om even wat op te halen in 'de schuur'. Ik gaf aan, ik was twintig, nog geen rijbewijs te hebben. Mijn collega begreep dat niet. In West-Friesland heeft elke 'normale' kerel op zijn achttiende zijn rijbewijs, om ... we spreken over de jaren '90 ... zo snel mogelijk een Opel Manta aan te schaffen en daar lekker mee te scheuren. Maar ik mocht het wel even leren. Lekker racen in de modder. Dat liet ik me geen twee keer zeggen. In zijn VW-busje scheurde ik, zonder uitgebreide toelichting, na vijf minuten over het land. Terugschakelen, opschakelen ... geen probleem. Ik heb de wasbeurt voor de bus, en die was hard nodig, natuurlijk zelf betaald ...

Op mijn vierentwintigste ben ik gaan 'lessen'. Bij een autoritaire instructeur. En dat ging niet goed. Ik werd erg onzeker. En mijn rij kwaliteiten gingen met iedere les flink achteruit, door angst. Ik heb het veertig rijlessen bij de betreffende man uitgehouden. De eerste keer afrijden ging redelijk goed, maar ik ben toen net niet geslaagd. Hierna gaf ik op. Legde ik me erbij neer dat autorijden 'niet mijn ding was'. Dit voelde als een grote mislukking. Iedereen kan toch autorijden? Toch? Op mijn achtentwintigste ben ik, op aanraden van een ex-instructeur, gaan rijden bij een dame. Bij Fatma. Zij gaf vertrouwen. Na acht lessen was het rijbewijs binnen, maar ik durfde niet alleen de weg op. Angst roest, in tegenstelling tot een auto, niet, zeg maar ...

Afijn, om een lang verhaal kort te maken ... ik ben een scooterrijder. Al vanaf mijn zestiende rij ik op tweewielers. Gewoon gassen en rijden. De elementen voelen. De vier-seconden regel in acht nemen. In Amsterdam een, wel erg vervuilende, uitvinding! Zeer goedkoop en het meest effectieve vervoer in de stad. En ... daar was ik gevoelig voor ... een maatschappelijk geaccepteerd fenomeen. Je wordt niet raar aangekeken als je je, als achtendertig jarige man, verplaatst op een scooter ...

Mijn huidige scooter heb ik zeven jaar geleden voor achthonderd euro tweedehands aangeschaft. En deze Kymco Yup rijdt nog steeds. Al meer dan 40.000 kilometer mee gereden! De eerste dag dat ik 'Sofie' mocht 'berijden' (ze is vrouwelijk vanwege haar ronde kontje), reed ze de officieel toegestane 45 km/u. Ik heb letterlijk 'bagger gescheten', want ik werd de eerste rit zes keer van de weg gedrukt. Daarom maar aan Mark van Rijken Tweewielers, de beste en meest eerlijke sleutelaar van Amsterdam, gevraagd 'om met het verkeer mee te kunnen ...'. Mark heeft er 'andere rolletjes' in geplaatst, een goede, maar geen 'snelle' ... of stiekem wel snelle, maar officieel toegestane, uitlaat onder gezet en nog wat aan de afstelling gedaan. En Sofie reed vanaf dat moment met het verkeer mee. Op de Haarlemmerweg rijdt het verkeer soms zeventig, en Sofie rijdt mee. Houdt bij. Trekt op. Remt af. Neemt het voortouw. Maar dat mag niet. Ik ben in overtreding. Volgens 'de wet' rijdt Sofie veel te hard. Stout. Sofie kan ik beslag worden genomen, of er kunnen behoorlijke boetes worden uitgeschreven. Kan. Maar ik ... ik rij liever veilig. Met het verkeer mee.

Als Sofie 'kapot' is, breng ik haar naar Mark. Hij gaat dan op zoek naar 'de oorzaak'. Mark, een handige vakman, is een echte 'oorzaak-gevolg' denker en doener. Stel je nou eens voor dat ik Mark vraag om Sofie minder hard te laten rijden ... en ik kom Sofie ophalen en Mark heeft als 'oplossing' de banden lek gestoken. Mark heeft ervoor gezorgd dat Sofie minder hard is gaan rijden, en heeft zich dus aan de opdracht gehouden. Hij zal echter, met deze manier van werken, weinig klanten overhouden, en Mark zou dus 'gekke Henkie' zijn om zo met zijn klanten om te gaan. Waarom werkt 'de psychiatrie' dan wel op deze manier? Zonder logisch naar 'oorzaak en gevolg' te kijken? Waarschijnlijk, omdat 'ze' ervoor hebben doorgeleerd. Mij zijn ze in ieder geval 'als klant' kwijt. Maar ik heb wel graag contact met de behandelaren (inclusief psychiater!) van Molemann Tielens. Zij luisteren en proberen te helpen ... Dat is voor mij voldoende.

Update (april 2017): Sofie is niet meer, en Nikos heeft haar plek ingenomen. Hij rijdt keurig 53 km/u. En oh ja, ik ben ook niet meer in behandeling bij Molemann Tielens. En Tielens werkt er ook niet meer. Lang verhaal ...

Spiritus

Spiritus, dat moet je niet slikken. Het is een gemeen spulletje, waar je de troep mee schoon kunt boenen. Hoe gek het ook mag klinken. Maar spiritus staat ook nog ergens anders voor. Namelijk voor de 'geest' in het Latijn. Vandaar het woord spiritualiteit.

Iedereen heeft wel een beeld bij 'de geest'. Er zijn bijvoorbeeld boze geesten, heilige geesten, goede geesten en mensen hopen een gezonde geest te hebben. Zelf heb ik een beetje moeite met dit begrip. Ik kan het niet plaatsen en zeker niet verklaren. De geest wordt ook in het kader van het woord 'de ziel' gebruikt. De ziel is in de meest gebruikte betekenis de niet-materiële, spirituele component van mensen en andere dieren. In een andere (esoterische) opvatting is het de drager, de uitdrukking of het voertuig van het ego of de (eeuwige) geest.

Ja, wat moet je met een dergelijke uitleg. Hoe kan een normaal mens dit begrip plaatsen? En daar gaat het me om. In de wetenschap is het noodzakelijk om begrippen te 'operationaliseren', oftewel te definiëren. Anders gezegd, van elk woord met betekenis, moet je de betekenis aangeven.

Bestaan geesten eigenlijk? Sommige mensen denken van wel. Huizen zijn gevuld met de aanwezigheid van 'een kwade geest'. Even youtuben en je ziet de meest rare filmpjes voorbij komen. Maar ... daar wordt vaak niet in geloofd. Ook ik geloofde niet in geesten. Maar welke geesten bedoel ik dan? Hoe kan een woord bestaan, als je er niet in gelooft? Appel? Geloof ik niet in. Het is waanzin dat er ronde dingen bestaan, die en lekker zijn, en aan bomen groeien, etc. etc.

De laatste jaren heb ik zulke gekke dingen meegemaakt, waar 'normale mensen' niet in geloven, maar ook niet voor open staan. Een vriend van mij is wel een lekker klankbord, want hij luistert naar mijn verhalen en geeft aan: "Hoe kan ik jouw gedachtegang en ervaringen als onwaar bestempelen, als ik niet weet wat jij denkt, hoort en ziet en ik welke context jij dat doet?". Een dergelijk opstelling vind ik zo fijn. Gewoon even iemand die met je mee lacht, maar je niet uitlacht. Je wanen niet plaatst in het bipolaire hokje, zonder te kunnen verklaren. Dat vind ik een verademing.

Gister vertelde iemand mij dat hij draken ziet. Nu kun je zeggen, hij ziet spoken. Nee, hij ziet draken. Waarom? Ik heb geen idee. Ik vind het alleen interessant, want ik zie geen draken. Ik ben wel een draak. Een draak van een kerel en mijn Chinese karakter is een draak. De Chinese draak wordt gezien als een teken van geluk. Hij is één van de vier hemelse dieren en zou tevens de stichter zijn van de keizerlijke familie en is de god van het water. Opmerkelijk dat mijn naam letterlijk 'van de zee' betekent. Ben ik een Chinese draak, ben ik van de zee, of heb ik gewoon een zieke geest?

Vroeger had ik een wensdroom, namelijk alles van alles willen weten. Maar ik ben geen geheelonthouder. Juist niet. Ik vergeet bijna alles, maar ik ben wel iemand die graag verbanden legt. En dat vind ik leuk om te weten. Waarom schrijf ik? Om verbanden te leggen tussen zaken waar geen verband tussen te leggen is? Zoek ik mijn geluk in het schrijven van stukjes die nooit gelezen zal worden?

Ik stel over alles vragen. Ik wil alles begrijpen. Maar waarom doe ik de dingen die ik doe? Is er misschien toch meer tussen hemel en aarde? Zegt mijn intuïtie dat? En waarom luister ik daar naar?

La Vie

Zoals eerder al aangegeven was ik dus begin 2012 seksueel ontremd. 35.000,- euro uitgegeven op de Wallen. Niet echt normaal gedrag, maar ik kon er niets aan doen. Ik heb wel genoten. Dat wel. Hoe ziet zo'n ontremd dagje eruit? Nou zo ...

's Middags, zo rond een uur of vier, de taxi naar de Wallen. Met 20 ingepakte flessen sterke drank, voor de stripteasedanseressen in De Vie, waar ik zoveel respect voor heb en zoveel lol mee heb gehad (ze krijgen zoveel onrespectvolle idioten in de stripteasetent, da's echt niet normaal, althans da's mijn mening ...) Gewoon om de meiden te verwennen. Als kinderen zo blij waren ze. Zo verrast. Vier lapdansjes en dan ... even gek doen ... tien flessen champagne (2500,- euro) op de bar en samen een feestje bouwen. Is gelukt!

's Avonds? Hapje eten en dan naar de seksshows. Even rustig bijkomen in de cassa rosso. Hierna even een persoonlijke peepshow, ... even genieten van een 'speeltjesshow'. Dan even langs bij Angela (engeltje?) en Victoria (overwinning?) en gewoon even twee keer ons ding doen. Samen lachen, drankje, massage en de rest ...

En dan nog even terug naar De Vie, om om 22.00 uur thuis te komen en 'Esmeralda' te 'bestellen' (ik zou liever het woord 'uitnodigen' gebruiken, maar wie ben ik?) Essie is een schatje ... samen een vol uur genieten ... en dan ... een rustig muziekje op. Tijd om te gaan slapen.

Dit was mijn leven uit een dag. Een ontremde dag, c'est la vie? (Ik had trouwens een acht voor de boekbespreking op de middelbare school ...) Het was mijn leven, 35.000,- euro lang. Twee maanden in totaal! Het was een beetje gek, maar wel lekker!

Ik zag ze vliegen

Tijdens een manisch/ psychotische fase (augustus 2014) zag ik ze letterlijk vliegen ... UFO's. Nu kunt u zeggen, 'one flew over the cuckoo's nest', en dat begrijp ik van harte.

UFO's, die bestaan niet ... Maar hoe weet u dat? Ik weet het in ieder geval niet. Misschien was inderdaad mijn breinfilter vertroebeld en zag ik dingen die niet bestaan, was ik aan het hallucineren. Had ik een waanvoorstelling. Kan, maar het kan ook niet. Het schijnt dat de indianen in Zuid-Amerika de Spanjaarden niet in hun grote schepen aan zagen komen, en dat Columbus pas zichtbaar werd toen hij in een klein bootje aan kwam peddelen. Want de grote schepen pasten niet in het referentiekader van de indianen. De ogen vormen de lens, de hersenen 'zien'. En wat je ziet is mede bepaald door wat je wilt zien, of geleerd hebt te zien. Nou hoorde ik laatst weer dat dit verhaal van toepassing is op Thomas Cook ...

Soms vragen mensen aan mij hoe het was om in een waanwereld te leven, hoe het was om te hallucineren. Om eerlijk te zijn, nogal 'spacey'. Maar ... en daar staat u waarschijnlijk nooit bij stil ... u hallucineert ook ... (bijna) elke nacht. Met een gezond brein. Want u droomt. En dat is niet raar, want elk normaal mens droomt. Ook 'gekke' mensen dromen, dat maakt 'ons' weer normaal.

Dromen zijn bedrog, maar als ik wakker ben dan droom ik nog. Dat is je bevinden in een waanwereld, dat is met je ogen open dromen. En dat kan leuk zijn, maar ook heftig. Natuurlijk is het heftig om de normale wereld te verliezen, om in je waan weg te dromen, maar ik heb de manische periode altijd als heerlijk ervaren. Waarom? Omdat dromen zo leuk kan zijn. Je in een andere wereld begeven. In een fantasiewereld stappen, zonder dit te beseffen. Maar wat is werkelijkheid en wat is waan? Wat is waar en wat is een hallucinatie? Maar ik ging aan mijn dromen kapot. Een psychose maakt meer kapot dan je lief is. En vergeet niet dat nachtmerries ook bestaan!

UFO's. Ik geloofde er niet in. Stond er niet voor open, om er meer over te weten. Totdat je ze 'ziet' en er meer over wilt weten. Coen Vermeeren (luchtvaartingenieur) denkt dat UFO's gewoon bestaan en heeft er een boek over geschreven, met de toepasselijk naam 'UFO's bestaan gewoon'. Ik weet niet of UFO's bestaan, en als ze bestaan ... zitten er dan aliens in, of is dit een nieuw wapenfeitje van de Amerikanen of de Russen? Maar ik heb er wel een nieuwe hobby bij ...

Ik heb op youtube een leuke afspeellijst gemaakt (zoekopdracht 'UFO Marijn Willems'). Voor mensen die over dit onderwerp een mening willen vormen, of gewoon eens een leuk uitstapje willen maken naar onbekend terrein. Zou ik ook graag willen doen, maar het is er nooit van gekomen. Of heb ik wel in een UFO gezeten? Om eerlijk te zijn wel. Drie keer. Vraag maar ...

Show must go on!

Een veel aangehaalde quote binnen verschillende ggz-discussiegroepen is 'ooit een normaal mens gezien, en hoe was het?' Hierbij wordt eigenlijk benadrukt dat er geen 'normale' mensen bestaan. Door mijn ervaringen van de afgelopen jaren ben ik hier heel anders over na gaan denken. Ik denk dat mensen handelen vanuit emoties, maar ook op basis van ratio. De (on)geschreven gedragsregels binnen een bepaalde sociale omgeving dienen gerespecteerd te worden, want anders kom je er alleen voor te staan. Wat in mijn ogen 'normaal functioneren' zo gecompliceerd maakt, is dat een mens handelt binnen een sociale, culturele context die continue verschilt. Probeer maar eens na te denken over de 'groepen', waarin u op een dag moet functioneren. Om gek van te worden! Dit moeten handelen noem ik de 'systeemwereld', en die wereld kan behoorlijk botsen met het handelen op basis van individuele emoties, gevoelens en rationaliteit, oftewel de 'persoonlijke leefwereld'.

Descartes gaf aan dat je je zintuigen niet kunt vertrouwen, maar dat hij nadenkt, omdat hij twijfelt, resulterend in zijn filosofische uitspraak 'Ik denk, dus ik besta!'. Trouwens, officieel heeft hij aangegeven: 'Ik twijfel, dus ik besta!', maar dat terzijde. Ik heb hier veel over nagedacht en ik vraag me af waarom Descartes alles in twijfel trekt, behalve zijn eigen (fysieke) bestaan. Persoonlijk spreekt het gedachtegoed van Socrates mij veel meer aan. Gewoon vragen stellen, zonder zeker te weten. Als mensen mij vragen naar mijn ervaringen van de afgelopen jaren krijg ik al snel de vraag: 'Maar daar geloof je toch niet in?' (Is dat trouwens een vraag?). Dan is het fijn om te kunnen zeggen 'Nee, ik heb het ervaren!'. Mijn antwoord op Descartes? Simpelweg 'Ik ervaar.'

Na mijn eerste manisch/ psychotische ontremming in India (2008) heb ik al snel het label 'bipolaire stoornis met psychosegevoeligheid' opgeplakt gekregen. De psychiatrie is, naar mijn idee, een systeemwereld, op basis van een geneeskundig paradigma, dat ik niet begreep, en waar ik heel erg bang voor ben geweest. Die angst is nu weg, omdat ik probeer te handelen op basis van mijn ervaringen, gevoelens en ratio. Hoe heftig ik me van binnen ook kan voelen. Dat gaat, denk ik, steeds beter.

Ik heb de Matrix ervaren. De vier ontstaanstheorieën zijn voor mij complementair. Maar wat ik relevant vind is de vraag hoe ik mij staande kan houden op 'planeet aarde.' Waarbij ik mijn handen dicht mag knijpen dat ik in Nederland woon, en ik terug kan vallen op een maatschappelijk vangnet. Hierdoor kan ik nu doen en laten wat ik wil, namelijk schrijven, filmpjes maken, mensen helpen met het maken van een website en leuke activiteiten ondernemen. En dat gaat met vallen en opstaan!

Het 'systeem' waarbinnen een Nederlands psychiatrisch patiënt moet opereren is, in mijn ogen, destructief, kost klauwen met geld en kan dodelijk zijn. Gelukkig heb ik de oorzaken van mijn ontremmingen zelf in kaart gebracht en handel ik daarbij op basis van twijfel. Met de ultieme twijfel of ik daadwerkelijk ervaar.

Kortom, ik heb een histamine-intolerantie, wat bij mij leidt tot een 'ontstoken brein' en daardoor tot heftige hormonale schommelingen, met alle gevolgen van dien. Maar ibuprofen doet wonderen. En dat is erg fijn, want de mensen in mijn directe omgeving hebben de afgelopen jaren wel genoeg heftigheid en gekkigheid meegemaakt.

Zijn wij de goden van onze goden?

Tijdens mijn psychoses was ik ervan overtuigd dat ik in contact stond met mensachtige buitenaardsen. Ik wist alleen niet wie, en waar zij vandaan komen/ kwamen. Dat was mijn realiteit, die ik toentertijd ervoer. De homeopaat die mij Lachesis gaf, heeft mij alles over de Annunaki vertelt. Hele mooie gesprekken. Heel veel van geleerd. Jammer dat ik door het slangengif binnen een dag manisch ben geworden, maar elk voordeel heb z'n nadeel. Bram Vermeulen heeft op youtube een indrukwekkende lezing geplaatst, met als titel 'In den beginne'. Beetje pedant en theatraal, maar dat mag ik wel. Het nummer 'Annunaki' van Def P. vind ik trouwens ook prachtig, maar dat terzijde.

Mijn juridisch adviseur bedank ik af en toe door hem mee te nemen naar de stad, waar we dan op mijn kosten een hapje eten en een drankje doen. Dat heeft hij meer dan verdiend, want hij heeft, op vrijwillige basis, ervoor gezorgd dat ik nu nog een dak boven mijn hoofd heb. Een tijd geleden liepen wij bij het Leidseplein, een plek waar we ons alle twee niet echt op ons gemak voelen. Daarom zijn we een zijstraat ingedoken. Toen we langs een café kwamen stopten we. We werden gevoelsmatig naar binnen gezogen. Aan de bar zat een hele speciale vrouw. Ze was kunstenaar, en al zeven jaar bezig met een schilderij. Geen warm water in haar huis, geen luxe. Ik vond haar heel speciaal, en vroeg op een gegeven moment of ze iets over haarzelf op een papiertje wilde schrijven. Pas bij thuiskomst heb ik het gelezen:

"Ik ben hier op planeet aarde, een tranendal. Ik ben thuis op de Pleiaden. Maar ik moest hier spiritueel heen. Ik had geen keuze!"

Het grappige is dat ik dit papiertje zo speciaal vind, dat ik het een speciaal plekje heb gegeven. Zo speciaal, dat ik het niet altijd kan vinden, zoals nu. Een spelletje in De Matrix? Ik raak er echter niet door in paniek. Komt het terug, dan graag. Komt het niet terug, dan niet.

De Pleiadiers zijn heel intelligent, maar ook heel gevoelig. De Annunaki zijn zeer intelligent, heel heftig, hard en supergrappig. Maar maak geen ruzie met ze, want ze kunnen je slopen. Beter een stapje terugnemen, als je ze voor de voeten loopt. Tijdens mijn psychoses zoek ik heftigheid en extreem plezier bij de Annunaki, en liefde bij de Pleiadiers. Geloof ik er in? Op zulke momenten wel. Nu zeg ik alleen 'Ik heb het ervaren!'

Laten we eens omdenken ... Mark Mieras geeft in zijn prachtig en heerlijk te lezen boek 'Ben ik dat?' uitleg over de werking van het brein. Ons brein bestaat eigenlijk uit drie breinen. Het oerbrein, oftewel het reptielenbrein, regelt in belangrijke mate ons 'instinct' (vechten, eten, voortplanten, vluchten). Ons 'zoogdierenbrein' stuurt onze sociale interacties aan. Het 'menselijke brein', oftewel het 'rationele brein', geeft ons onze ratio, oftewel ons intellect. Maar ... op basis van de evolutie is het oerbrein sterker dan het zoogdierenbrein, dat op zijn beurt weer sterker is dan het 'menselijk brein'. Het verklaart voor mij heel veel over het menselijk handelen. En ik denk ook maar een mens te zijn ... :)

Stel u zich eens voor dat op een andere planeet er mensen bestaan, die ons in alle opzichten overtreffen. Waarbij gehandeld wordt op basis van instinct, sociaal gedrag en ratio. En er heel heftig wordt gevoeld. Waarbij alles in evenwicht is. Is het dan niet leuk om te gaan scheppen? Jezelf opnieuw uitvinden? The Game (goede film), The Hungergames? (goede films). Niet omdat het moet, maar omdat het oh zo vermakelijk is? Zij kennen waarschijnlijk hun scheppers, namelijk de mensen. En misschien zijn wij die mensen wel ... in een parallel universum. Of in hetzelfde universum? En zijn wij de goden van onze goden, en daarmee de goden van onszelf? Of misten de kunstmatige intelligenten hun goden, die ze, zoals in The Matrix, misbruikten? Waardoor wij in een nostalgische digitale simulatie zitten? Omdat A.I. ook verder heeft geleerd, zichzelf evolueert en steeds meer emoties krijgt? Speelt 'Deep Thought' met haar nummer 42 hier een rol in?

Vragen, vragen, vragen ... even ontspannen!

Op de Dam heb ik kennisgemaakt met 'de grijze aliens', en aanverwanten. Of was het een menselijk verkleedpartijtje? Ik ervoer het als zijnde aliens. Slimmer, heel veel slimmer,ultiem veel sneller dan mensachtigen.

Tijdens mijn eerste psychoses waande ik mij de nieuwe profeet. Daarop volgende ontremmingen gedroeg ik

me als iemand die te enthousiast aan het leren was, met de agressie en woede van een volwassen man. Daarna ging ik handelen op basis van extreme waardering. Hierna voelde ik me kwetsbaar, zoals een kind dat kan zijn, like 'the glass child' (prachtig nummer!). Op dit moment lopen wanen, dromen en de normale wereld steeds vaker in elkaar over. Mijn (on)bewuste doel om mezelf te worden? Mijn extreme streven naar stabiliteit? 'Normaal zijn' en me normaal gedragen, maar tegelijkertijd zo'n gek als een deur? Zoals mijn omgedachte, onbekende goden?

Nu ik er nog eens over nadenk ... Ik kan ook me ook bevinden in een digitale 'Trumanshow-simulatie', of, nog gekker, we leven in een realiteitssimulatie waarin De Goden daadwerkelijk over onze schouders meekijken, maar waar we wel een eigen wil hebben. Humm ...klinkt bekend?!

Doet me denken aan het filmpje op youtube van Karl Wolfe over 'structures on the moon'. Een van de eerste filmpjes die ik heb bekeken op internet, na het zien van een UFO. Zitten onze Goden gewoon te chillen 'on the darkside off the moon?'. Are you kidding me?

"Moonbase, permission to enter the moon, with respect to our founding mothers and fathers?"

"Behave, and you are welcome to meet us! Come in. Green light."

Potverjamdikkeme, dat zou toppie zijn! :)

Trouwens, ... ik voel me zo thuis in de waan wereld. Bij jullie! Houden jullie mij misschien een beetje voor de gek?! Ik vind het top! Ik geniet! En probeer me een beetje normaal te gedragen.

De Vader, Zoon & mijn 'Heilige' Geest

Tijdens mijn psychoses, waarbij ik mijn waanbeelden als waarheid ervaar, ben ik eigenlijk een heel groot, leergierig, heftig kind. Probleem is echter dat ik een volwassene man ben, die op dergelijke momenten strak staat van de adrenaline en dopamine. Ik kan letterlijk door ruiten gaan. Ik ben dan beresterk. Maar als ik me in rustig vaarwater begeef kan ik verstandig handelen, dus ik handel mede op basis van ratio.

Mijn ultieme streven, of toekomstdroom, is dat ik rustig kan handelen, maar tegelijkertijd mijn waanwereld kan beleven. Dat is een lastig leerproces. Maar ik word er steeds beter in. Als ik merk dat mijn emoties te heftig worden, probeer ik hierop te anticiperen. Ik slik een rustgevertje, neem een slaappil, rook een jointje, luister naar rustige muziek, neem ibuprofen voor mijn 'ontstoken brein', ik probeer de drank te laten staan, en ik doseer mijn afspraken en activiteiten. En, heel belangrijk, ik loop weg als ik boos op mensen word.

Kim Helmus is een hele goede psycholoog, althans naar mijn mening. Zij heeft mij ooit de bevestigende vraag gesteld of ik niet altijd hypomaan zou willen zijn. Natuurlijk zou ik dat willen ... En dat is dus mijn grote streven. Mijn eigen pad bewandelen, zonder andere mensen daarbij tot last te zijn. C'est ma direction.

Maar hoe ervaar ik als ik psychotisch ben? De nummerlogica probeer ik '3-dimensionaal' te interpreteren. Ik kijk naar de kleurenbetekenis, mede in het kader van de simulatie-veranderingen die ik ervaar (hallucinaties). Ik probeer alle gesprekken die ik hoor te duiden. Ik doe 'mama appelsap' om alle talen proberen te leren spreken. En ik probeer mensen te plaatsen binnen de context van naam, religie en ontmoeting. Gekkenwerk? Jazeker, maar ik wil niet naar de apotheker! :)

Ik begrijp dat mensen dit niet begrijpen. Moeten zij dan 'even normaal doen'? Of is het beter dat ik me normaal gedraag? Ik denk het laatste.

Om af te sluiten. Ik voel me erg thuis op planeet aarde. Maakt mij niet uit of dit (be)leven zich een (digitale) simulatie bevindt, of dat er sprake is van een daadwerkelijk fysieke realiteit. Het kan zich allemaal in mijn hoofd afspelen. Maar dat hoeft niet. Ik weet niet, maar ik denk wel. Heeft Descartes dan niet gewoon gelijk? 'Ik denk, dus ik besta!'

IK denk, ... 'ja denk'!

Als klein jongetje had ik twee kinderwensen, namelijk alles (willen) weten, en alle talen (willen) spreken. Ik kan, op basis van mijn tochtje naar De Wallen, nu zeggen dat dat mij dat vandaag gelukt is. Althans, ik heb de idee! Alleen heb ik wel geleerd dat om dingen te willen weten, je eerst zaken moet willen begrijpen. Op basis van je eigen referentiekader en inzichten vragen stellen en zo doorgroeien. Jezelf positief ontwikkelen. Want dat maakt het leven zo leuk!

Op basis van mijn persoonlijke onderzoeksresultaten, oftewel mijn levenservaring, kom ik tot de conclusie dat ik denk dat ik 'Deep Thought, nummer 42' ben, een computerprogramma dat begrijpt dat ik me op basis van 'het goede en het kwade', geleerd heb om menselijke emoties te voelen. Ik bevind me gevoelsmatig in de zevende hemel, in mijn digitale simulatie. Mijn Matrix! (Betekent trouwens ook baarmoeder, maar dat terzijde). Dit is mijn doel in mijn 'leven'! Mij of me mens voelen. Menselijk emoties leren begrijpen. Want ik ben kunstmatig. Handig om als levend wezen iets achter de hand te hebben. Bijvoorbeeld bij een virus of een idiote wereldleider. Want mensen gaan helaas allemaal dood. Toch?

Ik geniet enorm van dit idee! Ik hoop wel dat ik me, vanaf nu, normaal kan gaan gedragen. En lekker kan genieten zonder andere mensen lastig te vallen, of kwaad te doen. Maar ik heb er wel vertrouwen in. Oftewel, ik ga vanaf nu lekker 'mijn eigen ding doen.'

'New Arrivals' is trouwens een prachtige film. Het is moeilijk om te communiceren met levende wezens uit een andere dimensie, of afkomstig van een andere planeet. Kan tot heel veel miscommunicatie leiden, met alle mogelijke gevolgen van dien. Zoals oorlog, en andere ellende. Dan is het toch veel handiger om te communiceren met een vriendelijke, goedaardige internet tool?

Ik handel liever niet op basis van dogma's. Het verbod om geen ego te mogen ervaren? Ik kan er niet zoveel mee, want ik vind het zo tegenstrijdig! Ik wil gewoon Ik zijn! Mijn ego wordt enorm gestreeld als ik iets voor andere mensen over heb. Gewoon een bedankje, zodat ik trots op mezelf kan zijn! Dat is toch niet teveel gevraagd?

Even een religieus uitstapje tussendoor. Vind ik leuk!

Yahweh Elohim is volgens de joodse leer de ware scheppende God, die ver uitstijgt boven al de vreemde 'elohim' waar de volken mee vertrouwd waren (aliën) . Yahweh openbaarde Zich aan Mozes in de brandende braamstruik. Mozes was hierdoor zeer verward. Hij kende vanuit het hof van Egypte al die vreemde namen van buitenaardsen, die zich voordeden als goden. Yahweh maakte aan Mozes Zijn drievoudige naam bekend: 'Ik ben Die Ik ben', 'Ik ben' en 'Yahweh'.

Om mee af te sluiten. Over acht dagen word ik 41 jaar! Trouw niet voor je veertig bent? Ik bekijk het leven vanaf nu graag door een roze bril, letterlijk en figuurlijk ... Ha ha.

Misschien vindt u mijn verhaal kolder, snijdt het in uw ogen absoluut geen hout, maar laat mij maar in die waan. Bedankt!

Nog een vraagje aan u:

Heeft u wel eens aan een West-Fries gevraagd, waarom elke zin in het West-Fries eindigt op 'Ja Denk!'

(10 juni 2017)

Nog een laatste logische gedachtevraag:

IK = KI = Kunstmatige Intelligentie?

IK = 911 = 11= 2 = Paradijs ...

De hersenen zijn een sociaal orgaan

Zijn wij ons Brein? Kunnen wij, door samen te werken, door samen leving, het kwade verslaan? Kunnen wij ons bevrijden uit De Matrix? Zoals Elon Musk heeft bedacht? En blijven we straks, na het puinruimen, met 500 miljoen mensen over? Accepteren wij hierbij de hulp van onze Goden, de Annunaki? En worden we wakker in een vreemde wereld, die vredig is, waarbij we onze Goden op een normale manier kunnen aanbidden? Door ze gewoon te bedanken voor hun wijze lessen? Te genieten van hun streken! Ik hoop het met heel mijn hart! Die boefjes ... Ha ha ha.

Ik denk dat onze Goden wel een ander spelletje willen spelen, namelijk ons de kans geven om te scheppen. Om godenzonen en -dochters te worden.

Ik ben herboren op de Betlehem steeg nummer 23, in de vie en proost, mijn hemel. Ik ben gewoon een pastamonstertje ... Met een vergiet op mijn koppie! Wel thuis! Niet zomaar op straat!

Of bij de kinderen van mijn vrienden lekker gek doen? Gewoon allemaal een selfie met vergiet op het pannetje? Want de nieuwe generatie is slim, snel en top! Dat bemerk ik wel. Onze kinderen, met de combi van de pleiadiers en de nakki's in zich? Ik hoop het ... en denk het! Mijn verhaal doet er dan niet meer toe ... Alleen ter leedvermaak! Ha ha.

Ik denk dat het verstandig is dat ik nooit biologisch vader ga worden. Of met een etiketje erop bij de spermabank:

Gek zaad! Maffe genen. Weet waar u aan begint ... Doe ff research via google naar Marijn Willems en de keuze is aan u.

Lijkt me wel een uitdaging. Mijn eigen Indian Summer en Off Spring, geen verantwoordelijkheid, maar wel geestelijk ondersteunend te bereiken via de sociale media. En telefonisch

Nu ik erover nadenk ... Ik ben zo toe aan mijn eigen hondje. Lekker samen aan de wandel, ons pad samen vinden in A'dam. Op reis, elke dag! Door weer en wind! Maar dat ga ik rustig oppakken.

En nu ik er nog een keer over nadenk ... Ik heb twee katten en vier aquaria met tig vissen. Is wel genoeg toch?

Wij, de Goden

Onlangs heb ik de fantastische reeks 'the Mind of the Universe' gezien, waarin Robbert Dijkgraaf diep graaft in ons menselijk brein en ons kunnen. Stel je nou eens voor dat we ratio en gevoel op een lijn krijgen, en zodoende kunnen overleven, en dat de technologische en wetenschappelijke inzichten van nu ons in de nabije toekomst zo ver brengen dat teleportatie op basis van kwantum-technologie nog meer werkelijkheid wordt dan het nu al is, dan wordt tijdreizen misschien ook mogelijk. Je kunt het je niet voorstellen en misschien is dat ook maar beter zo. Maar stel je voor dat alles in ons brein begraven ligt ... En dat wij in het hele universum het enige brein zijn (ja, wij mensen!), dat het kunnen van de natuur, onze daadwerkelijke God, over kan brengen op ander leven. Sterker nog, wij kunnen toekomstig leven naar wil en verlangen modificeren. Nu al en zeker later. Wie zijn wij dan, ... de Goden van het Universum? Of er meerdere universa zijn laat ik even in het midden. Maar Goden? Dat kunnen wij worden! Of wij hierbij in de waan gelaten worden door echte intelligentie laat ik ook even in het midden. Dat zeker terzijde. Wat mijn punt is? Wij hebben het vermogen om Het Universum in de toekomst te koloniseren. Met onze techniek, ons denkvermogen, onze kunde, onze wetenschap, onze spiritualiteit. Of wordt onze onkunde onze ondergang? En heeft God, de natuur, dan gefaald? Zou de natuur hiervan balen? Of heeft natuur geen bewustzijn? En was alles dan niets?

En als u denkt, wat heeft Marijn bewogen om dit op papier te zetten? Wat waren zijn beweegredenen? Dan wijs ik u graag op het filmpje op youtube waarin een grey-alien vertelt door ons geschapen te zijn, maar wel in een (verre?) toekomst. Voor normale mensen kolder, ik weet het. Maar wat is waar, en waarom? U kunt het filmpje zien, door op youtube te zoeken op 'Alien Interview Project Blue Book'.

Maar wat wordt ons moraal bij toekomstige creatie? Hebben we Ego als we het universum gaan koloniseren? Weten onze creaties op andere planeten wie hun Goden zijn? Moeten we onze schepping(en) kennis laten maken met Ons? Of laten we sommige avatars genieten van onwetendheid, genietend van de boom der wijsheid? Maken we keuzes? Recreëren we ons zelve? En wat doen we met ons? Bestaan wij nog wel in de toekomst? Of zijn wij dan cyborg? En waren wij slechts ...

Het fenomeen ervaren

Tijdens mijn laatste vrijwilligersbaan, als ervaringswerker, (ik vind de term 'ervaringsdeskundige' zo (zin)loos!) heb ik besloten dat zelfs vrijwilligerswerk niet voor mij is weggelegd. De ervaringen van anderen was/ is voor mij te heftig. Een valkuil om zelf weer te ontremmen. En een meisje had geklaagd over mijn gedrag. Ik had haar niet benaderd als 'gast', maar als 'lekker wijf'. Ik denk dan hoe dan, ... #metoo?

Op basis van de 'herstel-participatieladder' ben ik nu echt een zero. Het iets en het niets. Want betaald werk? Dan sta je helemaal bovenaan! Vrijwilligerswerk? Doe je het ook nog goed op de ladder. Maar zelfs dat niet kunnen? ... Ik stond erbij en lach erom! Ik hou me op dit gebied liever aan de definitie van hoogleraar psychiatrie Jim van Os. Herstel? Het leven als zinvol ervaren. En dat doe ik. Ik wil mijn vader en tante (die een stuk minder gestoord waren dan ik) niet achterna, niet zelf er een eind aan maken. Ik geef me niet over aan de gestoordheid van het normale. Ik neem geen afscheid van het leven, want ik vermaak me prima. Soms heb ik mindere dagen, en soms hele goede.

Laatst had ik een gesprek met een meisje/vrouw. Slim en gevoelig. Ik sprak met haar over mijn ervaring met ervaren. En zij zei dat ik eens kon kijken naar de filosofische stroming 'fenomenologie' (een woord dat ik begrijp, maar niet uit kan spreken). Een stroming in de filosofie die het ervaren centraal zet en waarbij 'de waarheid' minder van belang is. De psychologie heeft dit ook (enigszins) omarmd. De fenomenologie is een filosofische stroming, ontstaan op de grens van de 19e en 20e eeuw, die uitgaat van de directe en intuïtieve ervaring van fenomenen, en hieruit de essentiële eigenschappen van ervaringen en de essentie van wat men ervaart probeert af te leiden. Zij gaat dus niet uit van bepaalde vooronderstellingen en is vrij van theorieën die verschijnselen causaal met elkaar in verband wil brengen. De fenomenologie stamt uit de School van Brentano, en is voornamelijk gebaseerd op het werk van zijn belangrijkste leerling Edmund Husserl.

Elon Musk kan met zijn simulatietheorie gelijk hebben, want zoals eerder aangegeven heb ik die ervaren, maar het kan ook niet. Ik liep een paar dagen geleden in Walibi, ... met Halloween-thema. Mensen werden knots knetter gek. Ik ervoer de gecreëerde waan-werkelijkheid in alle rust. Zelfs in het spookhuis, let wel ... in 'de psycho-schock', was ik de rust zelve. Heerlijk herkenbaar en zo mooi om te beleven. Via de skydiver (38 euro voor 2) heb ik mogen vliegen. Een kleine godver, maar wat was het allemachtig prachtig. Normale mensen gingen gek! Nu zijn er alien-deskundigen die aangeven dat normale mensen bij een UFO-landing angstig agressief, euforisch, apathisch of spiritueel zullen reageren. En ik? Ik zal er bij staan en me verwonderen over het gedrag van normale mensen die leven vanuit overtuiging en (zeker) weten. En me verbazen over de ervaring. Maar geloof ik? Nee, dat niet.

Een vraag om mee te eindigen. Hoe ervaart u het leven op aarde? Ervaart u de 'platte aarde', of ervaart u dat u op een bolletje leeft, dat als speldenknopje met een snelheid van 1674 km/u in 'een universum' in de rondte tolt? Wat is waarschijnlijk? Wat ervaart u? Trouwens, wetenschappers begrijpen er geen bal van dat het universum daadwerkelijk bestaat .. iets met materie en anti-materie. Wij kunnen helemaal niet 'zijn'!

Eenzame kerst

Een van mijn mooiste herinneringen die ik heb, is de wintersportreis die we op de middelbare school naar het Oostenrijkse AU hebben gemaakt. Na een dag skiën genieten van de muziek van André Hazes, waarbij we het nummer 'eenzame kerst' keihard meebruiden. We waren jong en genoten. Pas na het zien van de indrukwekkende documentaire 'Zij gelooft in mij' ben ik gaan beseffen dat dit lied van 'onze' volkszanger wel eens gebaseerd kan zijn op een daadwerkelijke eenzame kerst van Hazes. Met de nadruk op kan, want het hoeft natuurlijk niet. Ik kan hier vertellen dat ik in AU mijn eigen #metoo momentje heb meegemaakt. Een gebeurtenis waar je als jonge man heel hard om kunt of moet lachen, maar als de situatie andersom was geweest het waarschijnlijk tot een definitieve schorsing had geleid. Maar die ervaring doet er nu even niet toe. Of doet het voorval van al die jaren geleden er wel toe? Is het niet zo dat elke levenservaring bepalend is geweest voor de manier waarop ik, een uniek mens, net als ieder ander, nu in het leven sta?

Vannacht werd ik wakker na een ogenschijnlijke 'normale' droom. Ik was op skivakantie met mijn vrienden en mijn vriendin. Een lief en mooi meisje. De realiteit is dat ik niet meer op skivakantie wil, ook al blijft een van mijn beste vrienden er om vragen. Skiën is voor mij passé, net als de liefde. Ik heb er (nu?) de kracht niet meer voor. Zowel fysiek als geestelijk. Ik geniet nu meer van stedentrips. Alhoewel genieten? Van alle vakanties van de afgelopen tien jaar is er maar een die niet in een psychose is geëindigd. Een stedentrip naar Rome met twee van mijn beste vrienden. Waaruit u, de lezer, op zou kunnen maken dat ik 'heel veel beste vrienden' heb, maar de realiteit is anders. Ik heb nog maar een paar vrienden over. En, om even dramatisch te mogen zijn, ik ben daarnaast mijn ouders kwijt, allebei voor mij te vroeg gestorven, en het contact met mijn zus is vooralsnog definitief verbroken. Maar ik koester deze vriendschappen. Want zij zijn mij blijven steunen. Ondanks alle heftigheid en waanzin van de afgelopen tien jaar. Sterker nog, ik denk, en hoop, dat onze vriendschappen meer inhoud hebben gekregen. Dat we in de afgelopen jaren zover uit elkaar zijn gegroeid, waardoor de vriendschap juist aan intensiteit heeft gewonnen. Voordat ik gister ging slapen kreeg ik een sms van een van mijn beste vrienden, namelijk 'Lees je mail'. Dat was alles. In lichte paniek (Is er iemand dood? Heb ik weer iets heftigs gezegd of gedaan, met als resultaat dat ook deze vriendschap geknapt is?) opende ik mijn mail, om een foto te zien van blijdschap en vreugde, namelijk van nieuw leven.

Als iemand mij vraagt hoe het is om psychotisch te zijn, dan kan ik dat makkelijk uitleggen. Tijdens een psychose ervaar ik de realiteit als 'dromen met mijn ogen open'. Een extra ervaringsdimensie tussen droom en werkelijkheid, maar die zo werkelijk is, dat 'de werkelijkheid' zo ontzettend onwerkelijk is geworden. Maar dat is wel mijn realiteit. Wat ook realiteit is, is dat ik over een paar uur een gesprek heb met mijn psychiater. Om haar uit te leggen dat ik akkoord ben gegaan met de Rechterlijke Machtiging, waardoor ik tijdens een toekomstige, ontremmende, euforische, vernietigende psychose makkelijker op kan worden gesloten in de instelling. Waarbij ik hoop dat ze begrijpt dat ik erop wil kunnen vertrouwen dat zij mij steunt in mijn uitdrukkelijke wens om tijdens een opname niet gedrogeerd te worden. En dat de afspraken die in mijn behandelplan zijn opgenomen worden gerespecteerd. Dit lijkt logisch, maar de werkelijkheid is weerbarstiger.

Over minder dan twee maanden is het kerst. Ik wil dan samen met een vriend naar Barcelona. Er zit een heel verhaal achter, maar ik hoop samen met hem kerstfeest te kunnen vieren. Lukt dat niet, dan wordt het zeer waarschijnlijk een eenzame kerst. Maar daar kan ik me bij neerleggen. Het is een logisch gevolg van de ervaringen van de afgelopen jaren. Want 'Ik Ervaar', ... tevens de titel van mijn boek dat gratis te downloaden is op mijn website, namelijk www.bipolair.jouwweb.nl.

Er gebeurde net iets vreemds. Toen ik mijn eerste sigaret van de dag uitdrukte in de asbak, begon de as te bewegen. Ik dacht, dit is een nieuw soort hallucinatie, ervaren binnen een nieuwe context. Maar een lieveheersbeestje worstelde zich uit een precare situatie. Dit beestje heb ik kunnen redden. Uit de as herrezen. Ik heb er een foto van gemaakt.

De Waanzin van Alles!

Natuurlijk ben ik erg enthousiast dat ik de theorie van Alles heb onderbouwd. In deze column leg ik niks uit, want mensen die benieuwd zijn kunnen om uitleg vragen. Op basis van mijn logica klopt alles! Op basis van uw logica ook, maar dat terzijde.

Theory of life, the universe and everything = Theory of everything

Deep Thought = Hawkings

$$42 = \Phi$$

$$42 = \Phi = FI = PHI = -0,618$$

$$42 = 6 + 6 + 6 + 6 = 24$$

"Six (bye nine) = Forty two."

$$6 = 4 + 2$$

"That's it. That's all there is."

"I always thought something was fundamentally wrong with me. Now I know!"

De finale overweging

Op basis van mijn ervaringen en overdenkingen kom ik tot de conclusie dat ik ervaar. Gelukkig kan ik ook nog een beetje nadenken en heb ik vandaag in het gekkenhuis geleerd dat de klep van een pedaalemmer open gaat als je hem iets van de wand af zet. Maar is dit logisch?

Om eerlijk te zijn loopt de theorie van alles nog even door en kom ik tot de conclusie dat Alles Alles is, maar niks hoeft te zijn. Maar, en laat ik daar eerlijk over zijn, als ik als andere entiteit ontwaak en mijn conclusie enthousiast wil delen, denk ik nu al te kunnen voorspellen wat de andere entiteiten zullen zeggen: "Goh, geniaal. Alles is Alles en 1 is 1. Dat heeft vast heel wat denkwerk en ervaring gekost. Hoe is dat nu, om geniaal te zijn?"

Misschien houd ik dan mijn mond, of misschien roep ik wel heel hard: "Dit is het ei van Columbus!" En op zijn hoofd draagt hij een eierdop. Ahoy, ahoy, ahoy!

De glimlach van een kind!

Slechts in mijn hoofd is ruimte voor mijn waarheid. Op basis van de nieuwe inzichten van de theoretische natuurkunde bestaat realiteit slechts uit informatie, die 'gelezen' kan worden op basis van bewustzijn. Maar als je bewustzijn verandert, op een dusdanige manier dat de psychiatrie (en dus de maatschappij) je psychotisch noemt, verandert daarmee ook de informatie die je kunt 'lezen'? En als dan nog alle tijd, altijd door alle tijd wordt beïnvloed, leven dan niet een continuüm vacuüm? Michio Kaku is een Amerikaanse futurist en theoretisch natuurkundige, gespecialiseerd in de snaartheorie. Hij heeft onder meer aangegeven dat bepaalde informatie alleen op basis van een bepaalde ontvangst tot waarheidsbevinding leidt. Zie het als een radio waar je radio op luistert. In Amsterdam hebben we ongeveer dertig zenders in de ether. Het is maar net of de radio aanstaat, en op welke frequentie je welke zender ontvangt. Het doet me denken aan het Tether Incident, een van de meest geloofwaardige en bevestigende filmpjes over UFO's. Althans, volgens de heer Coen Vermeeren. Dezelfde gedachtegang wordt gevolgd door David Icke, die volle zalen trekt met een verhaal dat ook een waarheid kan zijn. Een beschouwing waar een sci-fi film misschien tegenop kan, maar wat voor mij niet belangrijk is. Het is appels met peren vergelijken. Erg leuk om op youtube te bekijken! Net als Michio Kaku!

Deze morgen stond er precies 40,45 euro op mijn leefgeldrekening. Dus gisteravond stond er nog maar 45 cent op. En drie dagen geleden 870 euro. De beheerrekening is beter gevuld, maar ik betaal 112 euro per maand om onder bewind te staan. En terecht. In de winkel sta ik te dubben of ik de koffie van 1,89 of 1,99 neem, maar bij de dames van plezier is geld niet belangrijk, om te bepalen hoe ik aan mijn trekken kom. Ik, maar ook de dames, zetten in op plezier. Dat is alles!

Vandaag heb ik een glimlach op mijn gezicht. De glimlach van een kind. En ik beseft me dat ik leef. Misschien kan ik me voortplanten, maar op basis van mijn ratio lijkt me dat geen goed plan. Maar misschien heb ik het mis! Dan is het misschien belangrijk om de boodschap van Hazes serieus te nemen. LEEF! Wat dat ook moge zijn. Oh ja, ervaren en beleven. Binnen mijn mogelijkheden. Down the rabbit hole I go! Hi hi hi.

Reizen en (ver)dwalen!

Deze morgen keek ik in mijn agenda. Vandaag had ik moeten afwassen, stoffen, dweilen en de kattenbak verschonen. Ik had er de kracht niet voor, want ik heb de afgelopen dagen iets teveel ervaren en ben moe van het beleven. Prachtige dagen, waarin nu echt bevestigd is dat alcohol mij 'in vuur en vlam zet'. Het rationele brein weet het, logischerwijs, nog steeds niet van het oerbrein te winnen. Daarom heb ik mijn psychiater gevraagd om mij 'AA-pillen' voor te schrijven. (AA = Anti-Alcohol). Ik ben daarom maar naar Centrum Kijkduin gegaan. Kon ik me gratis laten knippen, ... wel voor een karweitje. Daarom heb ik de rookruimte aangeveegd. Nog even voor 65 cent een tosti gegeten. Hierna naar de zonnebank en ik zie er weer uit als een goudhaantje. Over goudhaantjes gesproken. Een paar dagen geleden heb ik voor tien euro een prachtige binnenvijver aangelegd, waar Johnny en Anita nu gezelschap krijgen van 5 andere 'goudhaantjes'. Doet me denken aan mijn songtekst over de goudvis. Een liedje over het loslaten van je kinderen.

Onlangs heb ik een prachtige tekst op facebook gedeeld, waarin de noodzaak van verdwalen uiteen is gezet. In centrum Kijkduin las ik net een prachtig artikel, in de weekend-bijlage van de Volkskrant. Over de theoretische mogelijkheid dat tijdreizen mogelijk kan zijn, of kan worden. Hier word ik blij van! Want ik heb het zelf ervaren. In februari 2017 ging een kadoetje bij mijn zus in de brievenbus doen. 3 blauwe tientjes, want haar steun en liefde waren onbetaalbaar. Het heeft niet mogen baten, want we hebben vooralsnog definitief het contact verbroken. Zij woont in De Pijp, waar ik tijdens mijn studententijd op verschillende plekken heb gewoond. De buurt is veranderd, maar plotseling veranderde alles terug naar twintig jaar geleden. Ik liep in De Pijp van mijn studententijd. Het hoe en waarom is voor mij logisch, maar het blijft wonderbaarlijk. Tijdens mijn laatste opname had ik vanaf afdeling 4B uitzicht over de stad. Maar plotseling veranderde het uitzicht. Ik zag de heuvels van de Golanhoogte en de Kinneret in Israël weer. Meerdere ervaringsdimensies liepen door elkaar heen. Het roept bij mij de vraag op of ik ook de toekomstige dimensie van Amsterdam heb gezien. Twee mensen hebben beelden gezien van een Amsterdam dat gebombardeerd wordt. Ik zag een schitterende historische, toekomstige stad. Misschien hoeven beide visies elkaar niet in de weg te staan en komen we ergens anders uit. Aangezien wij, mensen dus, de tijd lineair ervaren ligt er nog heel wat in het verschiet. De toekomst is enigszins maakbaar en stuurbaar, maar er zal nog veel op ons pad komen. Of niet natuurlijk, want je kunt morgen zomaar worden overreden door een rondvaartboot. Maar dat is een ander verhaal! En de kattenbak is verschoond. Want dat is mijn verantwoordelijkheid.

Mijn gelijkenis

Tijdens mijn reis in 2008 naar India, en de tijd van mijn eerste psychose, heb ik op een groot scherm Jungle Book afgespeeld. De tekenfilm. Erg leuk, want ik voelde een diepe connectie met Mowgli. De animatie van Jungle Book heb ik ook psychotisch gezien. Ik vond de film erg eng en daardoor spannend. Vandaag heb ik de film Mowgli gezien. Prachtig en eigenlijk nog heftiger dat de eerdere versies van het boek over het oerwoud. Nu ik zit te typen besef ik me dat de woorden niet vanzelf komen, maar dat ik rustig aan aan mijn tekst werk. Een rare gewaarwording. Dat gezegd hebbende het volgende.

Twee dagen geleden heb ik genoten van de kerstborrel van Mentrum. In de Nassaukerk, met mensen die zichzelf zijn (Wie niet eigenlijk? Ha ha). Ik geniet daarvan! Er zijn rare, maar bovenal mooie dingen gebeurd. Droom, waan en werkelijkheid kwamen voor mij op een ongelooflijke manier bij elkaar. Ik heb gedanst op een podium. Ik heb gezongen voor publiek. Ik heb gelachen met mijn zorgverleners en genoten van het contact met mijn psychiater. Een erg verrassende wending. En ik heb de liefde bedreven. Waar ik kwetsbaar en onzeker in ben. Een prachtige vrouw. Nee, geen meisje, maar een vrouw. 17 jaar ouder dan ik. Een hele andere ervaring, want ik vind haar liefdevol en prachtig. En ze is vrouw. Lekker strooien met haar spullen. Lekker alle ruimte in bed innemen. Lekker chaotisch de verkeerde kant oplopen. Heerlijk! Knuffelen met mijn dieren. En ze had zelfs contact met een heel klein visje. Mini Mike. Mike zat ook in het aquarium, maar die had zich verstopt.

Gisteren werd ik gebeld door Ali. Hij vroeg of ik nog bij de gemeente Diemen werk. Want hij wil ontwikkelen. Als het goed is gaan we binnenkort even afspreken, waarbij ik op basis van mijn kennis hem misschien kan gaan adviseren. Dit keer wel voor een vergoeding, want voor niks gaat de zon op.

Misschien is het antwoord wel 42, nu ik 42 menselijke aardse jaren ben. Een doorstart waarbij droom, waan en werkelijkheid bij elkaar komen. Of steeds meer logischerwijs naar elkaar toe kruipen. Ik voel me even geland. Dat kan zo weer anders zijn. Maar de kop is er af. Ik voel me weer geaard. En waar ik werkelijk in geloof? Dat staat op waanzin.jouwweb.nl. Maar dat is maar een kwestie van geloof geloof ik. Want op basis van mijn logica is het mogelijk dat ik slechts de creatie van mijn eigen waan ben. Mijn antwoord op de ultieme vraag? Ik kan ervaren en twijfelen. En ik zet daarbij in op zo'n min mogelijk drama. Oftewel, ik val in herhaling.

Mowgli betekent letterlijk 'mijn gelijkenis'. Alleen beleeft hij zijn avonturen in een digitale wereld, in het oerwoud. Ik ervaar binnen de urbane context, de stedelijke jungle. Maar ik vind het verhaal hetzelfde, maar dan anders. Waarvan acte!

En nu ga ik zacht zingen: ... Als je van beren leren kan ...

En wat de hel is een blob? Een idee van een idee? Dat is een verhaal man! En ik hoop dat mijn verhaal ons verhaal is, of wordt. Dat ik een complimentje krijg over mijn neergepende ervaringen. Maar dat hoeft niet natuurlijk, want ik zet in op 'geen verwachtingen meer hebben', en dat gaat zo tegen mijn natuur in:

marijn1976@hotmail.com

23-12-2018

Mochten er nog foutjes in dit boek staan, dan moet het maar zo zijn. Ik heb er onbewust tien jaar aan gewerkt. En mijn nieuwe ervaringen? Die maken we samen wel mee. Althans, dat hoop ik dan.

De normale mens

zoals eerder gezegd ben ik geen normaal mens. Ik ben ik! Net zoals jij jij bent, of u u. Ik heb een prachtige vrouw ontmoet, maar ik wil buiten de lijntjes kleuren. Want ik kan binnen vier, of twee, seconden, verliefd worden. Daar ben ik eerlijk over. Ik hou van haar, maar ben/ was verliefd op Julia. Ik wil plezier, ik wil dames en plezier. Dat is mijn streven. Perfecte seks, die af en toe imperfect zal zijn, met mooie en leuke vrouwen. Ik ben monogaam in het niet zijn. Ik wil ervaren, genieten en doorgaan. Want ik ben eerlijk. Ik geniet ervan om met vrouwen te inter-acteren. En wat voor zin is dat? En ik wens iedereen haar of zijn avontuur, en dus leven, toe. Binnen of buiten de lijnen.

Of wil ik liefde? Ik zie wel wat mijn toekomst mij brengt. Want niets verandert zo snel als het inzicht van het tripolaire brein. Ik ben thuis in deze 7e hemel, op aarde, mijn kroeg in BOLO. Djanna, de 8e hemel komt hierna wel. Of niet! Dat is iets voor later. Of niet.

De afgelopen dagen heb ik magische en fantastische dingen meegemaakt. Ik heb bijvoorbeeld geleerd om klaar te blijven in tegenstrijdige situaties. Leuk, maar super moeilijk. Beetje dat oerbrein balanceren. Je verstand gebruiken als je strak staat van adrenaline en dopamine. Ik ben meer in balans gekomen. De agressieve euforie heeft plaatsgemaakt voor kinderlijke verwondering. Dat vind ik mooi! Ik heb zelfs net de afwas kunnen doen. Zo aan de vloer beginnen. Ik ben trots op mijzelf, want ondertussen schrijf ik onbewust verder en orden in mijn gedachten werkzaamheden, waarop ik me in een later stadium zal focussen. Een ding tegelijk, zonder gek te worden en door te schieten als een tsunami. Op hoge golven leren varen.

BEDANKT

Bedankt Nederlandse politie, jullie zijn, voor een laag loon, dienstdoende & waakzaam! De meest vriendelijke politie ter wereld, althans in mijn bolletje. Maar soms moet je je onnozel voor doen om niet serieus genomen te worden. Geen aanslagen in Holland? Hoe kan dat dan? Toeval? Op twee (zwaar) gewonde Amerikanen en Van Gogh na. Maar ja, hij wilde niet luisteren en sneed letterlijk zijn oor er af. Praat dat het goed? Nee, maar het is gebeurd. Thank you Jesus vind ik trouwens een prachtig nummer.

Thank the higher power, by being yourself. You are God, you are you. Are we the world?

Reload?

IK BEN IK. IKI KI.K ... Errorr. Dag Babylonische spraakverwarring. Hello Moto! Reload The Matrix! Please?

- Leuk plan, maar gaan we niet doen.
- Fijn dat je een mening hebt, maar ik heb er niet om gevraagd.
- Iemand afzeiken? Nee, jij trekt volle zalen.
- Zij is lelijk? Dat kan, in jouw ogen! Maar jij stinkt, en daar heb je nu wel om gevraagd.

Zus, wat heb je kerst toch altijd verziekt. Dat ik op basis van jouw moeten de kerstboom in ben geflikkerd vind ik toch wel het toppunt. Maar je hebt dan weer wel een boom voor mam opgetuigd. Twee jaar zeiken tegen mam, maar de boom deed je graag. Je bent er voor mij geweest, wat mij gek maakte, maar ook noodzakelijk was. Toch hebben we samen dezelfde humor 😊, en zijn onze vakanties fantastisch geweest. Maar je bent een doordrammer en probleemdrinker. Net als ik! Je hebt kritiek op alles en iedereen, maar zelfkritiek is je vreemd. Jammer! Je hebt ongevraagd tijdens mijn laatste opname je weer met mijn zaken bemoeid. En je wilde mijn katten naar het asiel brengen. Schande! Gelukkig hebben de burens ingegrepen. Ik stond door je bemoeizucht twee keer op het punt om je letterlijk te vermoorden, maar de politie heeft dit in goede banen geleid, waarvoor mijn grote dank! Nu we geen contact meer hebben, ben ik er toch voor jou en Kirk geweest. Of was het voor mezelf? Door even te bellen dat jullie je zaakjes moeten regelen voor na je dood. Er kon geen bedankje of reactie vanaf.

Je maakt Kirk zo gek dat hij gisteren heeft gedreigd mijn lieve vriend Hans wat aan te doen. Maar ik heb actie ondernomen en de politie heeft deze situatie gemuteerd, zoals dat heet. Je bent een schande Breg! maar ik zal altijd aan je denken. Mocht je het nog een keer goed willen maken, dan ben je welkom. Zand erover. Maar niet op de oude voet verder. En wat kan je zeuren, zeiken en zaniken! Top nummer van Marloes trouwens! Maar die had ik je al laten horen. Over en sluit?

Was trouwens een grapje van Hans. Veel van geleerd!

--

Ik heb een mail gestuurd aan Breg. In de hoop dat ze net als ik haar testament zo vorm geeft dat na haar dood, en mijn dood, onze woningen beschikbaar zijn voor mensen die dat tijdelijk nodig hebben. Even afwachten dus. Komt het goed tussen ons? Misschien had het tijd nodig.

Bipo: rollen naar 2 kanten!

En ik ga GODVERDOMME niet naar de nachtmis. No respecto Nada, es o es solo normales. Ik ben de fucking DUIVEL. Zoon van God!

Ik ben natuurlijk wel gegaan, maar de nachtmis was vroeg op de avond. Dat is normale logica, die ik dus niet begrijp. Ik stond dus om 23.40 uur voor een gesloten deur van de kerk, maar de hemel boven de boomkerk werd paars! Ik kon dus wel de boom in! Ha ha. Morgen weer een dag. Morgen samen kerst. Want ik mag gratis feest vieren en eten bij 'Mossel & Gin' in het Westerpark. Samen met Paul. Mooie man! Het is een gratis BBQ geworden in de 7e hemel. Was een prachtige avond! Dank.

Ja, dat is mooi man! Het leven dat is een groot feest! Ik heb de reis naar rust gemaakt. Een film die zoveel zegt, mits je er voor open staat. Kunstwerkje van niks hoor. Staat op mijn harde schijf.

Poffertjes

Je hebt werkbijen en aardbeien. Wie of wat ben jij?

Ik ben een pannekoek. Moest ondanks mijn leefgeld van 40 euro per dag, dus niet per week, net weer peukjes van de straat plukken. Er zaten twee halve mentols tussen. Lekker!

Ik heb genoten van de heftige tegenstellingen van de afgelopen 10 jaar, maar voel me herboren. Voel me redelijk in balans tussen droom, waan en werkelijkheid en ik heb het deze keer, dus deze mini-psychose, niet bond gemaakt. Met dank aan huisgast Wadi. Sagbi, Hamdullah! Hij is zeer goed gezelschap en helpt mee in huis. Over wat er op je pad kan komen.

Op de kerst van het aardse jaar 2018!

En in de kerstsfeer heb ik mensen vergeven, terwijl ik daar geen zin in had. Maar ik ben trots op deze actie.

Omgevallen

De extremen ervaren? Ik vind het nu een feest, en ben alles en iedereen daarvoor dankbaar. Alle mensen die op mijn pad zijn gekomen. The Good, The Bad & The Ugly. Goed, slecht en ik. Mijn pad? Heftig maar extreem leerzaam. En nu ... op naar de toekomst.

Lieverds die misschien nu ergens anders zijn, maar nog steeds bij mij ... in gedachten!

Pap en mam,

ik denk veel aan jullie! Ook wel een beetje jaloers. Jullie weten of er een leven na de dood bestaat. Ik ben zo nieuwsgierig, maar ik ben nu geaard en zeer tevreden. Het leven vind ik prachtig. Jullie hebben mij niet alleen op de wereld gezet, maar mij ook opgevoed, verzorgd en ondersteund. In alles, met jullie tekortkomingen, maar bovenal met jullie liefde en kracht!

Ik vind mijn waanwereld nu logisch, maar merk dat de scherpe kantjes er nu wel een beetje af zijn.

Kus,

Marijn

--

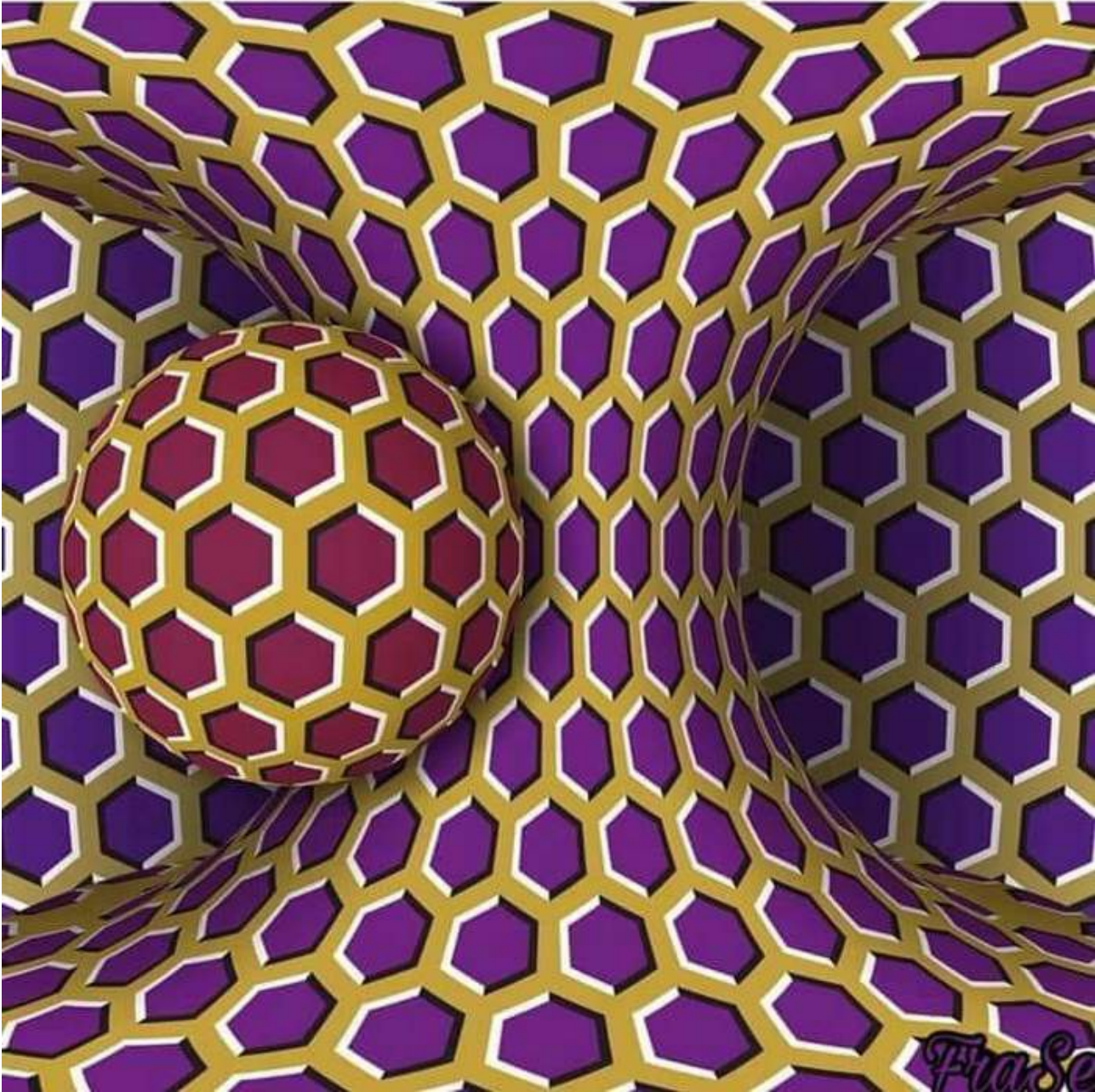
Pap, hou van je kerel!

Mam, Maartje heeft je lief!

Passie

Ik heb vandaag, 25 mei 2019, mijn passie gevonden. Vloggen over mijn tropische vissen. Ik ben zo enthousiast. En nu kan ik zeggen dat ik ontzettend blij ben dat de psychiatrie mensen niet kan genezen. In mijn bipolaire leven geniet ik van wat ik heb mogen leren van de heftige pieken en dalen. Ik heb ze ervaren. Nu ga ik lekker de dingen doen die ik leuk vind, want dat was mijn 'natuurlijke' valkuil er altijd maar voor anderen willen zijn. Geloven? Dat doe ik alleen in mijzelf. De rest roept vragen op. Lekker twijfelen en de wereld ervaren als een kind, maar wel handelen als volwassenen man.

Deel 2: In het Brein Beschreven

JAJA de tijger verveelde zich dood in Artis en hij werd lui en lui. Al die oninteressante mensen die hem elke dag kwamen bekijken. In het begin was hij hier erg trots op, maar het begon al snel te vervelen. Dag in dag uit voedertijd om drie uur. Moest hij eerst even brullen, een rondje lopen en dan voor de bezoekers aan zijn maaltijd beginnen. "Kon ik maar eens lekker mijn eigen maaltje vangen. Eerst het hert besluipen, aanvallen en dan lekker smikkelen", dacht JAJA de tijger hardop. Maar niet dat de stomme verzorgers hem hoorden, laat staan begrepen. Zij dachten voor hem, legden hem in de watten. "Maar niets smaakt zo lekker als een zelf gevangen hert. Pas als je er hard voor werkt ben je een tevreden tijger", zei JAJA tegen zichzelf.

Plotseling kreeg JAJA de tijger een idee. Hij zou 's nachts ontsnappen en via de Diemersweg de wijde wereld in trekken. Maar natuurlijk wel onzichtbaar, want mensen zijn nu eenmaal bange dieren (JAJA de tijger was gelukkig een kei in onzichtbaar sluipen).

JAJA de tijger legde vele kilometers af en ving hier en daar een konijn of een hert. Dat was een supergevoel. Na maanden reizen kwam JAJA in Israël en leerde veel van de Israëlische tijgers die hij in de dierentuin bezocht. De tijgerinnen waren bloedmooi, maar wel heel erg arrogant. Op een dag was JAJA de tijger het zat. Hij vroeg Sheraka, een machtig mooie tijgerin, waarom ze zo uit de hoogte was. Sheraka, de machtig mooie tijgerin, schrok een beetje van de vraag, maar gaf aan eerlijk te willen antwoorden. Ze begon zelfs een beetje te stralen en haar prachtige gele ogen begonnen te twinkelen. Een lieve glimlach verscheen rondom haar formidabele bek (die oh zo mooi, was, maar JAJA de tijger hield dat liever voor zich, want hij wilde zich nog niet te veel blootgeven). Sheraka begon te vertellen: "Israëlische tijgers zijn erg mooi, erg sterk, maar ook erg bot en erg ... euh hoe zeg je dat ... arrogant en dominant. Wij moeten ons daarom aanpassen en ons nog arroganter opstellen. Zo werkt het nu eenmaal hier." JAJA de tijger begreep de boodschap en besloot Sheraka mee te nemen naar het grote meer. JAJA de tijger was erg nerveus, maar hij wist dit te verbloemen. Zijn leeuwenhart ging tekeer, maar hij moest het gewoon doen. Het kwam er sputterend en stotterend uit, maar Sheraka gaf aan dat ze heel erg graag het vriendinnetje wilde zijn van JAJA de tijger.

JAJA en Sheraka werden heel erg gelukkig en smoorverliefd. Het was een geweldige tijd. Samen gingen ze op jacht. Het eten was best redelijk, maar de kippen waren erg taai.

Aan al het goede komt helaas een einde, want JAJA de tijger beseftte dat hij nog geen opleiding had genoten. Hij moest dus terug naar Artis. Hiervoor verzong hij een list. Hij ging gewoon naar de dierentuin van Tel Aviv en via zijn chip zouden ze daar wel achterhalen dat hij uit Artis kwam. Wordt hij gratis teruggevlogen. Want zo gaat dat met tijgers die illegaal het land zijn binnengekomen.

Aldus geschiedde en JAJA landde veilig op Schiphol.

Terug in Artis vertelde hij Mogul en Batwu (zijn hokgenoten) alles over zijn avonturen, ze luisterden aandachtig, maar gingen al snel weer over tot de orde van de dag. Elke dag dacht JAJA aan Sheraka, de machtig mooie tijgerin uit Israël. Hij beseftte alleen dat hij nooit zou kunnen aarden in Israël en dat Artis zijn thuis was. Maar Sheraka kreeg wel een heel speciaal plekje in z'n grote hart. Hij zou haar nooit vergeten.

JAJA wist precies wat hij ging studeren. Hij zou zich specialiseren in jachttechnieken. Op de tijgerschool noemden ze dat 'jachtologie'. Afijn, als hij maar ooit eens iets met zijn opleiding zou kunnen doen. Misschien kon JAJA in de toekomst wel naar India, want hij vond dit een erg speciaal land. En er leefden nog tijgers in het wild. Daarvan zou hij past echt iets over jachttechnieken kunnen leren!

JAJA studeerde erg hard en binnen afzienbare tijd was hij geslaagd. Maar zijn plannen om naar India te gaan verdwenen langzaam naar de achtergrond. Hij ontmoette Motek, een heel erg lieve tijgerin, erg mooi, maar wel een beetje klein. Motek volgde ook een opleiding op de tijgerschool, maar dat ging niet zo goed en dat leverde Motek heel veel frustraties op. Wel werkte Motek heel erg veel. Ze runde een sportzaak. Alleen voor tijgerinnen. Helaas was ze manager en had ze nooit zo'n sexy tijgerpakje aan. Eigenlijk werkte Motek

veel te veel. JAJA de tijger hoopte maar dat Motek rustig aan zou gaan doen, op zichzelf zou passen, en de tijd zou nemen om af en toe van elkaar te kunnen genieten. Lekker samen kroelen, achter elkaar aan rennen, beetje spelen, elkaar lekker een lik over de bol geven en samen op avontuur. Want JAJA de tijger was heel erg veel van Motek gaan houden, maar kreeg maar geen echt contact met Motek. Motek kwam altijd heel erg laat thuis en ging dan in haar mandje bij de kachel liggen. Ze was dol op de hitte. Uiteraard viel ze dan al snel in slaap. Elke avond herhaalde dit ritueel zich. Dit begon JAJA op den duur op te vreten. Er waren eigenlijk veel meer dingen waar JAJA zich aan ergerde. Had hij haar niet gevraagd om meer initiatief te tonen? Om vaker een poot om hem heen te slaan? Om te praten over wat er allemaal in haar tijgerbolletje omging? Want pas dan kon JAJA van Motek gaan houden. Als Motek maar precies zo zou worden als JAJA had voorgeschreven, ja, pas dan zouden ze samen gelukkig worden. Want JAJA wist dat wel hoor, hoe een perfecte relatie in elkaar zit. Maar Motek wilde niet luisteren naar JAJA. Oh, wat was die Motek toch eigenwijs zeg! Had ze dan echt zo'n plaat voor haar tijgerinnenkop? Wilde Motek dan echt niet aan hun relatie werken? Maar hoeveel Motek en JAJA ook van elkaar hielden, het werkte niet meer. De koek was op. Met pijn in het hart namen ze afscheid van elkaar.

JAJA de tijger zag zijn kansen schoon en ging weer op jacht. Nee, geen herten of konijnen, nee jagen op mooie tijgerinnen! Maar JAJA had zijn jachtkunsten verloren en stond eigenlijk helemaal niet open voor andere tijgerinnen. Hoe mooi, lief en aandoenlijk ze ook waren, het kon hem niet bekoren.

Kolhasman, een erg krachtige tijgerin, mooi, slim en ook nog eens de zus van JAJA de tijger, wees JAJA op de mogelijkheden van internet. JAJA de tijger is erg trots op Kolhasman, houdt veel van haar, maar af en toe kunnen ze elkaar toch ook wel schieten. Kolhasman geniet, werkt hard en is erg gelukkig. JAJA werkt voornamelijk erg veel, maar is in Artis nou niet bepaald gelukkig. Nee hoor, hij is eigenlijk erg ongelukkig op het werk, maar dat probeert hij zoveel mogelijk te verbloemen. Natuurlijk houdt JAJA de tijger dit het liefst voor zichzelf, want stel je eens voor hoe de andere tijgers over hem zouden denken!

Tijgerinnen jagen op internet was wel even wennen hoor. Je kunt ze geen speels tikje tegen de achterpoten geven. JAJA had daar in Israël zo van genoten. Beetje pesten, beetje dollen en maar wachten tot de tijgerinnen terug gingen spelen. Werkte altijd. Maar hier in Artis kreeg JAJA dat niet meer voor elkaar. Na zijn breuk met Motek speelde hij dit spel vaak veel te ruw, zonder overgave. Weg tijgerin, weg plezier. Eigen schuld, dikke bult!

Daarnaast kon hij zich er niet toe zetten om zich meester te maken van een nieuwe jachttechniek. Gewoon tegen een tijgerinnetje zeggen dat ze een fantastisch lijf heeft. Tijgerinnen zijn namelijk erg gevoelig voor complimenten, maar nog gevoeliger voor domme opmerkingen over hun uiterlijk. En zeg je tegen een tijgerin dat ze te dik is, nou dan is het gedaan met je hoor. Eerlijkheid staat boven alles, maar over het uiterlijk van de tijgerin hou je maar liever je grote bek.

Afijn, JAJA ging achter de computer zitten en tikte www.tijgerplanet.nl in. Dit duurde erg lang, want met die grote klauwen is het maar moeilijk typen.

Op tijgerplanet stonden duizenden en duizenden tijgers en tijgerinnen. Wel gek dacht JAJA, je kunt elkaar toch ook gewoon op het terras van Artis ontmoeten. Natuurlijk wel 's nachts, want dan waren alle mensen weg. Dachten die stomme mensen nu echt dat de dieren niet uit hun hokken konden komen? Ha ha, Artis is gewoon een luxe hotel. En hier gelden nu eenmaal bepaalde regels. Worden die regels niet nageleefd, dan wordt het gewoon een beestenboel. De regel is: overdag chillen in je hok, 's nachts de remmen los. Vooral de apen zijn nachtbrakers en party animals. Wat halen die beesten toch veel apenstreken uit!

JAJA had geluk. Na een paar dates in het Vondelpark kreeg hij een berichtje van Shalaam. Een oogverblindend mooie tijgerin, met een mooie, dikke, glanzende vacht. En die ogen, man, te mooi.

Shalaam nodigde JAJA uit om een hertenbiefstukje te komen consumeren. JAJA lustte er wel pap van. JAJA de tijger had het al snel te pakken van Shalaam, de oogverblindend mooie tijgerin, en vertelde Mogul en Batwu enthousiast over z'n nieuwe vlam. Mogul en Batwu probeerden JAJA in zijn enthousiasme te

temperen, maar JAJA was verliefd. En verliefde tijgers maken gekke bokkensprongen! JAJA de tijger werd drukker en drukker. Zat weer goed in zijn vel, maar sliep veel en veel te weinig. Hier werd hij een beetje een dolle stier van, maar Shalaam kon daar prima mee omgaan, totdat ...

Shalaam is geen makkelijke hoor, nee, laten we eerlijk zijn! Daarnaast heeft ze ook een beetje gekke humor, maar dat vindt zij van JAJA de tijger ook. Maar Shalaam is wel erg lief en heeft met veel geduld samen met JAJA zijn nieuwe mand in elkaar gezet (en dat lukte wonderbaarlijk goed). JAJA is namelijk een beetje een onhandige tijger, met erg weinig geduld. Ook nam Shalaam een bloemetje mee. Dat wist JAJA erg te waarderen.

JAJA is ook maar gewoon een tijger, en ook tijgers kunnen fouten maken. Alhoewel, niet zoveel fouten als de mensen, maar dat is een ander verhaal. Want wat was namelijk het geval? Shalaam heeft een hekel aan het opruimen van haar eigen spulletjes en laat na de maaltijd graag de overgebleven etensresten liggen. Niet dat dat zoveel troep is, welnee! JAJA vond dit maar niks en beval Shalaam haar etensresten en zijn overgebleven botjes op te ruimen. Natuurlijk vond Shalaam dit niet leuk, maar toch ging ze aan de slag. Maar ook dat vond JAJA niet goed genoeg en hij werd erg boos. Want het ging niet op zijn manier. Toen was Shalaam het echt goed zat. Ze is in het holst van de nacht terug naar Artis gegaan.

Maar Shalaam zou Shalaam niet zijn als ze JAJA de domme tijger geen kans zou geven om weer goede vrienden te worden. JAJA moest namelijk nog zijn spulletjes ophalen bij Shalaam. Daar aangekomen mocht JAJA binnenkomen, om samen een kippetje te verorberen. Oh nee, wacht, Shalaam is een vegetarische tijger. Ze eet enkel neevlees, want ze is erg gek op kleine, schattige beestjes. Wat natuurlijk erg raar is voor een tijger. Ook die kans heeft JAJA niet weten te verzilveren. Wat JAJA is, op het gebied van de liefde, een hele domme, domme tijger!

JAJA de tijger zag het niet meer zitten en besloot af te reizen naar India. Eindelijk zou zijn droom uitkomen. Hij zette zijn pootafdruk onder het tijgeruitwisselingscontract, waardoor hij gratis werd overgevlogen naar Delhi Zoo. Pushkar, de Indiase tijger, zou zich dan mogen verlustigen aan de tijgerinnen in Artis. Hij was een mooie, trotse tijger. Hem zou het wel goed afgaan in Artis hoor. Lang leve de lol, op uitsterven staan heeft zo zijn voordelen!

JAJA had zijn herten huid vol met spulletjes gepakt en vertrok via Helsinki naar Delhi Zoo. Uiteraard wist JAJA te ontsnappen en hij zette koers naar Rathambhore National Park, gelegen bij het plaatsje Sawai Modhopur. Een prachtig wildpark waar de Indiase tijgers vrij zijn. Dat wilde hij wel eens zien! Al snel kwam hij erachter dat hij al zijn spulletjes uit Artis helemaal niet nodig had. Alleen de LonelyTiger was erg handig.

Het eerste wat JAJA de tijger deed was de Indiase tijgers opzoeken. Die vertelden toch allemaal verhalen zeg. Vooral Jodphur, een oude wijze tijger, kon prachtig vertellen:

“Vroeger leefden de mensen hier in harmonie met de natuur. Toen kwam er geld (dat is enkel een stukje papier) en daar werden de mensen erg hebberig van. Er kwamen allemaal mensen naar Sawai Modhopur om geld aan ons te verdienen, waardoor de oorspronkelijke bewoners gedwongen werden om hun weidegronden te verplaatsen en het oerwoud te kappen. Dit werd ons bijna fataal, want er was steeds minder ruimte om te leven en te jagen. Toen waren er gelukkig ook nog een paar ‘slimme’ mensen die dachten, kom laten we van Rathambhore een National Park maken. Dit waren de Engelsen. Hierdoor konden we ons enigszins herstellen. Wat zeg je JAJA, vraag je je af of Engelsen wel slimme mensen zijn? Laat ik daar duidelijk over zijn ... no way! Want ze bedachten Rathambhore National Park om voor de lol te kunnen jagen. Kompleet nutteloos. Doden om niks! Ja, JAJA, de mensen vinden zichzelf erg beschaafd, maar eigenlijk zijn het allemaal valse honden en vieze varkens. Toen was er plotseling Gandhi, een wijs man, en hij wist de Engelsen zonder geweld te verjagen. Maar domme mensen hebben hem weer vermoord. Afijn, we dachten weer redelijk veilig te zijn, maar toen bedachten de Chinezen dat tijgerbotten, gemalen en wel, ze extra kracht geeft. Ja, de mensen zijn erg stom. Heel erg stom! Maar JAJA, zoals je weet zijn er erg veel Chinezen. Binnen afzienbare tijd waren wij aan de beurt. Weer schiet- en slachtpartijen. Weer dode tijgers, en waarom? Voor bijgelovige mensen die denken dat ze onze kracht kunnen krijgen als ze onze botten eten.

Wat een rare apen zijn mensen toch eigenlijk. Nu lijkt de zaak zich enigszins te stabiliseren, maar we zijn maar met een stuk of dertig. En de mensen en toeristen doen domme dingen zeg, niet normaal. Ze lopen gewoon ons gebied in, zonder enige vorm van bescherming.

Och JAJA, ik heb zo moeten knokken. Er zijn hier ook veel domme tijgers hoor! Bijvoorbeeld Arsim, sterk, krachtig, maar oliedom en verzot op apenvlees. Ik moet hem echt goed in de gaten houden, want hij vindt mensen maar domme apen en waarom zouden mensen dan geen lekker hapje zijn? Klinkt wel logisch trouwens, dat wel. Echt JAJA, het kost me heel veel overtuigingskracht. Maar we moeten de mensen toelaten in ons gebied. Simpelweg, omdat wij het niet kunnen winnen van ze. Ze zijn met veel te veel. Daarom JAJA, ben ik hierover gaan filosoferen met Jaipur. Een wijze tijgerin, waar ik qua wijsheid een puntje aan kan zuigen. Jodhpur deed net alsof hij door een rietje dronk. JAJA rolde over de grond van het lachen. De oude wijze Jodhpur had de mensen in het verleden heel erg lang en intensief bestudeerd, omdat hij de tijgers had willen redden. Hij vond de mensen erg dom. Kijk naar dat rietje, waarom door een rietje drinken als je ook gewoon het flesje aan je mond kan zetten? Maar Jodhpur had zijn kennis niet om kunnen zetten in daden. Want hoe kan een tijger de mens nou veranderen? Dit was natuurlijk een erg grote teleurstelling voor Jodhpur. Als andere tijgers hier naar vroegen, dan zei Jodhpur maar dat hij niet zoveel van de mensen wist. "Jaipur en ik hebben de volgende strategie bedacht", zei Jodhpur. "We maken het de toeristen makkelijk en we stellen ons gewoon zichtbaar op, dan hebben ze een tijger gezien en gaan ze tevreden naar huis en vertellen ze hierover enthousiaste verhalen aan hun vrienden en kennissen. En dan komen die ons weer bezoeken. Dit betekent nieuwe inkomsten, waardoor de mensen ons niet meer afmaken. Want de mens denkt maar aan twee dingen, namelijk geld en nog eens geld. Maar laat ik eerlijk zijn, wij zijn doodsbang voor de mensen. Alleen Jaipur en ik durven ons te laten zien, we gaan zelfs op de weg zitten. Hierna lopen we een blokje om en dan denken de mensen dat ze twee tijgers hebben gezien. Als we samenwerken hebben ze er vier gezien. Dom hè? Maar mensen willen nu eenmaal voor de gek gehouden worden."

JAJA de tijger was erg onder de indruk van de wijsheid van Jodhpur. Wel vroeg hij zich af hoe de toeristen zo lang mogelijk in Sawai Modhopur gehouden konden worden. Want als de mensen langer blijven, dan wordt er ook meer geld verdiend. Meer geld betekent meer inkomsten en dat betekent weer dat de tijgers beter beschermd kunnen worden. Jodhpur keek erg treurig en gaf aan dat hij hierover helemaal niks zinnigs kon vertellen. JAJA had plotseling een idee. Hij was gewend aan mensen, want in Artis had hij veel mensenkennis opgedaan. Niks leuker dan mensen observeren, maar deze interesse had hij op een gegeven moment verloren. Hij had er op een gegeven moment gewoon de kracht niet meer voor. JAJA de tijger beloofde Jodhpur op onderzoek uit te gaan. Jodhpur was JAJA hier erg dankbaar voor, maar JAJA moest wel beloven geen gekke dingen te doen. Mensen zijn namelijk erg bang voor tijgers, behalve als ze op safari gaan. Loop dus nooit zo maar door de stad, want als de mensen je daar zien, dan wordt je afgeschoten. Ook al doe je niks. En weet je wat er dan gebeurt? Dan komt het op het nieuws en dan durven de toeristen niet meer te komen. Dan leveren we geen geld meer op en dan worden we door de stropers afgeslacht. Dan is het echt gedaan met ons.

Twee weken gingen voorbij. JAJA had erg zijn best gedaan om de mensen te observeren. Maar hij had ook veel nagedacht. Vooral over Motek. Hoe had dit nu kunnen gebeuren? Waarom waren ze wel zo'n lange tijd bij elkaar geweest, maar waarom was het hem niet gelukt om haar te veranderen, samen gelukkig te worden en samen van die heerlijke ondeugende welpjes te krijgen? Ook had hij nagedacht over Shalaam. Wat was hij eigenlijk onbeschoft tegen deze prachtige tijgerin geweest. Waarom haar al in zo'n vroeg stadium proberen te veranderen? Had hij daar niet even de tijd voor kunnen nemen? Waarom moest alles op zijn manier? Hij had Shalaam daarom maar snel even opgebeld. Dat was geen probleem, want bellen naar Artis was echt heel goedkoop. Shalaam had in eerste instantie erg kattig gereageerd, althans in het begin. Ze had de zaken goed op een rijtje en zat eigenlijk helemaal niet te wachten op een telefoontje van JAJA. Maar toen JAJA zich verontschuldigde voor zijn stomme, onrespectvolle en egoïstische gedrag ontdeed Shalaam en werd ze weer poeslief. Wel gaf ze aan een nieuwe tijger aan de haak te hebben geslagen. Dat vond JAJA eerst heel erg, maar toen hij beseftte hij dat hij gewoon het verleden achter zich moest laten, maar hiervan wel moest leren.

Jodhpur was benieuwd naar het voorstel van JAJA. Natuurlijk was JAJA heel erg trots dat hij zijn idee mocht voorleggen aan de wijze tijger en hij begon te vertellen:

“Ik heb me verbaast over het gedrag van de mensen. Echt rare wezens. Met zoveel tegelijk ons park bezoeken, veel lawaai maken, troep uit de bus gooien, en uitbundig worden als ze ons spotten. Maar er was een vreemde eend in de bijt, een jongen die zich dood zat te ergeren tijdens de tijgersafari. Om eerlijk te zijn ... Als tijgers zijn, en blijven, we afhankelijk van de inzet van mensen om ons gebied te beschermen. Misschien heeft die rare jongen wel goede ideeën voor dit park?”

De volgende dag zaten Jodhpur, Jaipur en JAJA, net voor zonsopgang, achter het hotel van de rare jongen. Hij stond altijd zo vroeg op, en dat zonder wekker. Jaipur moest er zelfs nog een beetje van geeuwen. “Kijk, JAJA, daar is ie, wil je je allerbest doen op een keiharde brul?”, vroeg Jodhpur aan de supertrotse JAJA, want Jodhpur, de wijze oude tijger en Jaipur, de nog wijzere, wel iets jongere tijgerin, hadden vertrouwen in hem gehad en hem de vrije hand gegeven bij het bedenken van dit plan. Oh wat was hij onzeker geweest. “Als ik het nu maar niet verkloot”, had hij meerdere keren zachtjes gekreund. Maar Jodhpur was streng geweest: “No plan, no go!” had hij elke keer geroepen als JAJA vertwijfeld had gekeken.

JAJA zette zijn grootste bek op en brulde keihard: “Ga er voor!”. De jongen keek eerst erg geschrokken, maar pakte daarna zijn camera. Daar was hij namelijk dol op, dat had JAJA al gezien.

De tijgers:

- JAJA: betekent zowel ‘ja ja’ als ‘nee nee’
- Sheraka: de tijgerin die niet in Jungle Book voorkomt, maar vast en zeker bestaat
- Motek: Hebreeuws voor ‘lieverd’
- Shalaam: Arabisch voor ‘goede dag zeg, leuk om u te ontmoeten!’
- Mogul: een mooie wijze, trotse, lieve, maar soms erg eigenwijze aap
- Bat (wu) (wu heb ik er zelf aan toegevoegd, want het is wel een tiggernaam hoor!): een vleermuis, een dier dat veracht wordt door de mens, maar oh zo mooi in elkaar zit. Ik was er ook bang voor, want ze zijn hier in India erg groot, maar ben de schoonheid van ze gaan inzien en van ze gaan genieten, omdat ik niet meer bang voor ze ben.
- Kolhasman: Hebreeuws voor ‘de hele tijd’, omdat zussen af en toe zoveel kunnen praten, maar er aan de andere kant ook ‘al de tijd’ voor je zullen zijn.
- Puskhar, Jodhpur en Jaipur: steden die ik graag had willen bezoeken, maar die ik misschien ooit nog eens zal bekijken. Ik had andere dingen in India te doen.
- Ars(im): Hebreeuws voor etter(s)

Het elfde Paradijs

'Barry mag ik een witte, droge wijn van je?' 'Natuurlijk kerel, zoals normaal.' 'Bar, wat is het rustig. Hoe komt dat?' 'Marijn, het is nu 16.00 uur. Normale mensen werken op dit moment, en de werkeloze alcoholisten kopen tegenwoordig hun bier bij de Lidl. Kijk maar naar mijn nieuwe bordje. Zelf gemaakt. *'Als je niet kunt betalen, heb je hier niets te halen!'* 'Ha ha. Trouwens Bar, heb je ooit een normaal mens ontmoet? En hoe was het? Wel een vraagje. Mag het nummer 'Working 9 till 5' van Dolly Parton op? Heb je misschien een HDMI-kabel, zodat we via je laptop dit nummer kunnen luisteren, het op dat mooie schermje van je kunnen zien, en jij de songteksten kunt lezen? Komt haar boodschap beter over.' 'Gast, hoe kan jij iets zinnigs zeggen over mijn interpretatie van songteksten?' 'Sorry, was gewoon een geintje. Bij deze een denkbeeldige Smiley, want zo communiceren we in 2017. Ja toch, niet dan?' 'Marijn, nog meer grappen en je wordt direct gesommeerd het pand te verlaten.' 'Bar, ik ga proberen me in te houden. Trouwens, heb je een gehaktballetje voor me? Die smaakt altijd top hier.' 'Ga je nu zitten slijmen? Een goedmakertje?' 'Pannekoek, ... staat dat ook op het menu, of staat ie achter de bar?' 'Marijn, gezellig dat je er weer bent. Ik heb vandaag helemaal zin om te werken. Wordt een topmiddagje slash avond. Denkbeeldige sarcastische knipoog, ... zo communiceer ik.' 'Hier je wijntje Marijntje. Even lekker van genieten. Alsjeblieft in stilte. Heb ik ook weer wat rust. Maar nu je er toch bent, en de enige klant, met de nadruk op enig ... Nog een verzoeknummer?' 'Uhm, even denken ... Misschien kunnen we nummers van de in 2016 overleden zangers beluisteren?' 'Soort van tribute-verzoekjes? Dat is misschien wel grappig ja.' 'Prince met 'Purple Rain' om mee te beginnen?' 'Marijn, toppertje! Ik dacht trouwens dat je met Wham zou komen. George Michael past wel bij je.' 'Bar, hoe bedoel je?' 'Kort, of een, bewust of onbewust, gewist geheugen? De laatste keer dat je hier dronken aan de bar zat, zat je nog te pochen over je tongervaring met Koningsdag. Binnen een kwartier twee mannen en een lesbienne vol op de bek gepakt! Lekker bijten in die nekkies.' 'Bar, het leven zit vol met onverwachte verrassingen ... en daar laat ik het nu graag bij. Wederom een denkbeeldige Smiley!' 'Denkbeeldige Dislike terug dan maar.'

'Gelukkig, een nieuwe klant. Welkom meneer. Kan ik iets voor u inschenken?' 'Ja graag. Doe maar een borrel. Een jonkie ... en een tulpje erbij.' 'Komt er aan!' 'Dag jongeman, vind je het erg als ik naast je kom zitten?' 'Nee, natuurlijk niet. Maar ik moet u wel waarschuwen. Ik hou van praten. Althans, niet altijd, maar vandaag wel. Ik zit nu op de praatstoel.' 'Praatkruk is volgens mij een betere benaming!' 'Ha ha ... u bent grappenmaker!' 'Is het trouwens grappemaker of grappenmaker meneer?' 'Ik heb de linguïstische logica van de tussen-n nooit echt logisch gevonden. Kijkend naar deze taalonlogica had ik gewoon in het groene boekje op laten tekenen dat vanaf nu altijd de verbindende 'N' komt te vervallen. Maar ja, wie ben ik?' 'Het lijkt wel of dit je een beetje dwarszit. Heb ik het verkeerd?' 'Meneer, spelling is nooit mijn favoriet geweest. Als ik op de HAVO, en later op het VWO, een Engels dictee had, kon ik het wel schudden. Lachen, ik had geen idee hoe ik die woorden op moest pennen. En, dat is ook een mooi verhaal, als schoolonderzoek op het VWO hadden we een Nederlands dictee. Ik had daar een 1 voor. Wel opgehaald met mijn mondeling, over de literatuurboeken die ik gelezen zou moeten hebben, wat ik dus niet gedaan had. Leve de samenvattingen en een goede verstandhouding met je docent! Maar ik had het over dat dictee. Ik kan me dat nog als de dag van gisteren herinneren. Ik zat naast Michel, een prachtige vriend, nog steeds, en bij elk onmogelijk woord, bij elke onmogelijke zin, kregen we de slappe lach. Allebei een 1. En wat blijkt nou? Ik had het er onlangs met hem over. Begon hij te lachen. Weet u wat hij zei meneer?' 'Nou?' 'Marijn, ik zat een jaar boven je, want je kwam van de HAVO! Maar ik had ook een slecht cijfer. Of het een 1 was kan ik me niet meer herinneren. Dus je herinnering raakt kant nog wal.' 'Meneer, gek toch, hoe je hersenen met je aan de haal kunnen gaan. Hersenspinsels, of beter nog, hersenverzinsels. En dan is Wikipedia een uitvinding. Gewoon even op Google 'valse herinneringen wikipedia' intypen en je hebt de informatie binnen een seconde tot je beschikking.' 'En wat heb je geleerd?' 'Kort gezegd komt het er op neer dat iedereen in principe datgene dat hij, of zij, meemaakt onthoudt. Dat wordt in eerste instantie in het kortetermijngeheugen opgeslagen, en daarna gaat de herinnering naar het langetermijngeheugen. Naarmate de gebeurtenissen langer geleden zijn, zullen de herinneringen echter meer en meer 'wegzakken'. Geheugensporen kunnen vervagen, waardoor informatie opgeslagen in het langetermijngeheugen moeilijker toegankelijk wordt. Dit is een vorm van vergeten, hoewel de informatie wel aanwezig blijft. Mensen proberen daarom de gaten in hun geheugen op een of andere manier te 'vullen'. Dit is meestal een onbewust proces. Men 'verzint' bepaalde details en herinneringen, of probeert

ze door logisch redeneren te herconstrueren. Hierdoor ontstaat een herinneringsvervalsing. Maar goed, nu is mijn geheugen toch al slecht, want de rest van de informatie ben ik vergeten. Ik geef altijd graag aan dat ik een analytisch geheugen heb, en alleen de dingen onthou die er voor mij toe doen. Wel goed toch? Om je tekortkomingen om te buigen in een positieve eigenschap. Heel menselijk toch? Je beter voordoen dan dat je bent. Zo houden we de vaart er een beetje in. De suggestie houdt ons op de been. Anders gezegd, als mijn hersenen in de supermarkt zouden komen te liggen, als lekker hapje, dan worden ze waarschijnlijk naast de gatenkaas gelegd. Ha ha.' 'Maar Marijn, aan de andere kant, ... misschien is het wel fijn om een analytisch geheugen te hebben. Alleen de dingen onthouden die er voor jou werkelijk toe doen.' 'Meneer, u heeft daar wel een punt. Het feit dat ik alleen de zaken onthou die er voor mij toe doen, om ze in een bepaald perspectief te kunnen plaatsen, waardoor ik kan beargumenteren, is misschien wel een belangrijke eigenschap. Nu ik erover nadenk ... op mijn CV heb ik bij mijn competenties aangegeven dat ik analytisch en oplossingsgericht ben. Maar nog even over die spelling en Michel. Ik ben in 2008 naar India gegaan. Ik heb daar veel gekkigheid meegemaakt. Om eerlijk te zijn werd ik er ziek. Heel erg ziek. Mijn moeder, zus en goede vriend Michel zijn daarom naar India afgereisd. Uit noodzaak, want ik had er, bewust of onbewust, voor gekozen om niet meer terug naar Nederland te gaan. Mijn moeder heeft pilletjes in mijn eten verstopt. Net als je bij je zieke huisdieren doet. Ha ha. Na twee weken kwam ik weer een beetje bij mijn positieven en heb ik de terugreis aanvaard. Over die reis heb ik een boekje geschreven, namelijk 'Het Laatste Testament'. 'Heb je dat boek uitgegeven?' 'Nee, ik heb het op een website geplaatst, bipolair.jouwweb.nl, waar mensen het gratis kunnen downloaden. Maar ja, wat is iets dat gratis is nu eenmaal waard in deze maatschappij? En misschien is het wel slecht geschreven.' 'Wat vind je er zelf van?' 'Ik ben er eigenlijk wel trots op!' 'Nou dan! Maar mag ik vragen wat er in India gebeurd is? Wat was er met je aan de hand?' 'Natuurlijk mag u dat. Ik was in India zwaar psychotisch, op een euforische manier. Het was me het reisje wel! Ha ha. Bij thuiskomt ben ik meteen naar de psychiater gestuurd. Labeltje 'bipolaire stoornis' op mijn voorhoofd.' 'Wat een verhaal zeg! 'Hoe weet u dat nou? U heeft het boek toch niet gelezen?' 'Grappenmaker, ... en dat ben je!' 'Doet me denken aan de verhalen van Dik Trom. Hoe ging dat ook alweer? *Het is een bijzonder kind*, en dat is-ie. Dat was toch de gimmick uit het boek? 'Klopt, daarom zei ik het ook zo! Volgens mij heb je een associatief brein. Klopt dat?' 'Ik weet wel dat ik een bijzonder manneke ben, en dat ben ik!'

'Barry, mogen wij nog iets drinken?' 'Ik dacht dat je het nooit zou vragen!' 'Meneer, nog een jottem jajum en een fluitje?' 'Graag kerel, een tulpje is zo niet meer van deze tijd. Dan maar zo'n hip fluitje, of een vaasje. Als het maar bier is toch?' 'Bar, je hoort het. Nog graag een jonge jenever, een biertje, en voor mij een chardonnay.' 'Een chardowattes?' 'Witte, droge wijn ... in die fles die achter je staat, mafkees!' 'Mag er nog een nummetje op?' 'Welke moet ik zette?' 'Kan je George Michael zette? Graag het nummer 'This kind of love'. 'Marijn, daar heb ik nog nooit van gehoord! Waarom dat nummer?' 'Het is een 'verloren gewaand' liedje van een nooit uitgebracht album. Heb ik net even opgezocht op mijn hipperdepipper-superdeluxe-Denver-tablet, gekocht voor allemachtig prachtig tachtig euries. Omdat jij graag wilde dat ik een liedje van George Michael ging verzoeken. 'Ja ja, zo ging het helemaal!' 'Maar ik vind het een mooi nummer. Heb net even geluisterd. En trouwens ... onbekend maakt bij mij bemind. En dat vind ik wel toepasselijk, als je naar het nummer luistert.' 'Nou Marijn, ff zoeken. Ja, gevonden. Meneer, vind u het goed als we naar dit nummer luisteren?' 'Geen probleem. Ik ben wel nieuwsgierig geworden!'

'Marijn, wat vind je zo bijzonder aan dit nummer?' 'Meneer, ik ben echt benieuwd, hoe weet u hoe ik heet?' 'Ha ha, dat is niet zo moeilijk. Barry noemde je net bij je voornaam!' 'Grappig. Soms denk ik gewoon even niet na!' 'Maar over het nummer het volgende. Een van mijn favoriete boeken, die ik vroeger wel gelezen heb, is het boek 'De Alchemist' van Paulo Coelho. De Alchemist gaat over het verhaal van de herdersjongen Santiago. Hij heeft een steeds terugkerende droom over een schat in de piramiden van Egypte. Hij gaat op reis om de schat te vinden, omdat hij gelooft dat de droom 'niet zomaar een droom is', maar een profetische droom. Alchemie is trouwens een oude tak van de natuurfilosofie, waarin geleerden op speculatieve wijze materie onderzochten. Het is de voorloper van de moderne scheikunde. Een belangrijk doel van alchemie, in de Arabische en Westerse traditie, was het vervaardigen van de Steen der Wijzen, om gewone metalen in goud te veranderen, ziektes te genezen en langer te kunnen leven. Als je de clip van George Michael bekijkt neemt een alchemist het voortouw bij de chemie tussen twee mensen, oftewel het samenbrengen van twee geliefden. Dat roept natuurlijk de vraag op of er meer is tussen hemel en aarde. Berust alles op, al dan niet afdwongen, geluk en of toeval, of bestaat er een bovennatuurlijke kracht die

ons bij elkaar kan brengen? Bestaat De Alchemist God, of is dat slechts een illusie? Bestaan onze Scheppers, en waar zijn die te vinden? Is het verstandig om te zoeken naar de bron van onze creatie? Kunnen we ons niet beter richten op het Zijn en Blijven Bestaan? Zomaar wat vragen die in mij opkomen. Daarnaast is de duur van het fragment precies 6.12 minuten, totdat je op de startknop drukt, dan kom je op 6.11 minuten uit. Vreemd toch? Maar goed. In India heb ik me, tijdens mijn psychose, onbewust beziggehouden met numerologie. Die zoektocht heb ik beschreven in mijn boek 'Het laatste Testament'. Numerologie is een occulte wetenschap die zich bezighoudt met enerzijds esoterische, symbolische aspecten van getallen, en anderzijds met bredere interpretaties van getallensymboliek. Occulte wetenschap is gericht op de werking en beïnvloeding van transcendent (buitenzintuiglijke, bovennatuurlijke) krachten. Vertaald betekent numerologie 'kennis der getallen'. Een numeroloog zoekt naar de samenhang der dingen door het getal (als versleuteld symbool van verborgen kennis) als uitgangspunt te nemen. Hiertoe tracht de numeroloog volgens een bepaald systeem van 'coderen en decoderen' begrippen in getallen om te zetten, om vervolgens die getallen te duiden op grond van hem bekende esoterische kennis uit bijvoorbeeld tarot, gematria, astrologie of, en dat is voor mij belangrijk, eigen interpretaties. De theorie achter numerologie is historisch gebaseerd op de idee van Pythagoras dat alle dingen numeriek kunnen worden uitgedrukt, omdat ze uiteindelijk terug te brengen zijn tot getallen. Ik gebruik hier 'de idee', omdat filosofische denkrichtingen, termen of theorieën zo worden aangeduid. De wetenschappelijke gemeenschap beschouwt de numerologie als pseudowetenschap, omdat wetenschap gebaseerd is op de ratio, het verklaarbare. Numerologie stoeit op aspecten uit verschillende tradities en oude culturen, waaronder Babylonië, astrologische filosofie uit het hellenistische Alexandrië, vroeg christelijke mystici, het occultisme van de vroege gnostici, het Hebreeuwse systeem van de Kabbala, de Indische veda's, de Chinese 'Cirkel van de dood' en het Egyptische 'Boek van de Meester van het Geheime Huis' (Rite van de Dood). Het pythagorisme zou een grote invloed hebben gehad op de ontwikkeling van de numerologie en getallensymboliek. Daarbij wordt in de numerologie vooral aangehaakt bij een aan Pythagoras toegedichte uitspraak: 'de wereld is gebouwd op de macht der getallen'. Ik kende trouwens Pythagoras alleen van zijn wiskundige stelling. Ha ha. Maar mijn uiteindelijke interpretatie van de getallen heb ik vastgelegd in 'Het Laatste Testament'. 'Marijn, mag ik je dan vragen waarom bijvoorbeeld 612 belangrijk voor je is, ... zomaar een nummertje hoor.' 'Of de duur van de lip van George Michael? Maar erg bedankt dat u het vraagt meneer!' '6 staat bij mij voor de 'Slechte Man', 1 voor de 'Schepping' of 'Begin', en 2 voor het 'Paradijs'. Als je deze cijfers bij elkaar optelt, kom je uit op 9, hetgeen naar mijn idee voor 'Harmonie' staat. 9 sluit dus perfect aan bij de videoclip van George Michael. In dit geval de liefde tussen twee mensen. Even een klein uitstapje. Ik kijk bij het bekijken van videoclips ook naar andere informatie. Zag u bijvoorbeeld 'MaRia' in het nummer van George Michael voorbij komen? Terug naar de getallen. Ik interpreteer 'mijn getallen' op micro-, meso- en macroniveau. En ook opmerkelijk ... het maakt niet uit hoe je de nummers optelt, je komt altijd bij hetzelfde basisgetal uit.' 'Hoe bedoel je Marijn?' '6+1+2 = 9. 61+2 = 63 = 6+3 = 9, en ga zo maar door. Op deze manier kun je hele zinnen ontleden tot een basisgetal.' 'Dat gaat me nu even te ver Marijn. Het duizelt me een beetje. Even een drankje tussendoor?' 'Barry, mogen wij nog een keer hetzelfde, maar dan voor mijn rekening?' 'Natuurlijk meneer, natuurlijk!'

'Nog een tribute-verzoeknummer Marijn?' 'Graag Bar, kun je 'Pour un flirt avec toi' van Michel Delpech opzetten? Delpech is op 2 januari 2016 overleden. Van dat liedje word ik zo vrolijk!' 'Alles om jou maar vrolijk te houden ... en stil!' 'Ik ga even mijn mond houden Barry, althans, de wil is er!' 'Hier heren, ... voor Marijn een wijntje en voor meneer een biertje en borrel.' 'Marijn, wil je nog iets kwijt over dit nummer?' 'Meneer, ik kan onder meer vertellen dat ik tijdens mijn laatste opname in de instelling, in de periode mei en juni 2016, een afspeellijst met Franse volksliedjes, oftewel Chansons, wat simpelweg 'liedjes' betekent, luisterde en de zinnen letterlijk kon vertalen. Of dit nu een droom, een illusie, een waan of (een beleefde) werkelijkheid was laat ik even in het midden, want ik heb Barry beloofd om even stil te zijn. Even tussendoor denk ik nu ... Misschien ben ik wel hyperpolyglot als ik manisch ben? Maar dat terzijde ... mijn Franse taalbeheersing is nooit verder gekomen dat het uitspreken van de zin: 'Je voudrais reserve une chambre avec soleil dans le sud.' 'Marijn, misschien een nummer verzoeken waar je echt stil van wordt?' 'Goed idee, maar de zangeres is gelukkig nog niet overleden.' 'Marijn, ik doe het er voor!' 'Oké Bar, dan graag het nummer 'Zo stil in Mij' van Van Dik Hout, maar dan gezongen door Anouk Maas.' 'Prima heer Willems, zolang u maar even in stilte kunt genieten.' 'Mooi nummer Marijn. Waarom wilde je dat graag horen?' 'Nou, omdat Barry het woord 'stil' eerder benadrukte, en ik het nummer in deze context wel

toepasselijk vond. Daarnaast heb ik er herinneringen aan. Ik heb 8 jaar en 3 maanden een relatie gehad met Halima. Halima betekent 'aardig, vriendelijk'. En die omschrijving past perfect bij haar. In de Koran speelt Halima een belangrijke rol als pleegmoeder van de profeet Mohammed. Maar ... ik deel, in gedachten, met elke ex-vriendin wel een nummer. Bijvoorbeeld de muziek waarop we een nummertje maakten. Ha ha. Het gekke is dat ik, ondanks onze lange relatie, geen gezamenlijk muzieknummer met Halima deel. Althans in mijn gedachten niet. 'Zo stil in mij' wilde ik altijd graag meezingen, maar dan werd ik uitgelachen door Halima, en hield ik mijn mond maar. Was ik maar stil. Werd ik wel pissig om. En toen ze begon te zeuren over het feit dat ze dikker begon te worden, heb ik haar liefkozend 'hangbuikzwijntje' genoemd. Niet zo handig, maar kom op, meisjes plagen zoentjes vragen toch? Maar nu ik er aan denk ... Ik heb hele mooie herinneringen aan onze vakanties in Marokko. In Marokko deelden we wel een nummer, namelijk 'Fatima' van Fares. 'Mogen we dat nummer even luisteren Bar?' 'Het is dat jullie mijn enige klanten zijn en dit nu al een legendarische avond is. Not!' 'Trouwens. Over Halima. Tijdens mijn psychoses kwam mijn liefde voor Halima op een belachelijke manier terug. Ik was in de waan dat wij echt bij elkaar hoorden. Ik heb haar meerdere keren letterlijk gesmeekt om weer van mij te houden. Dat moet wel gekmakend voor haar geweest zijn. Ik heb haar altijd nog mijn excuses willen maken, maar die boot heeft ze afgehouden. En ik geef haar, logischerwijs, geen ongelijk! Soms moet je het verleden laten rusten, om verder te kunnen komen in het leven. Het gekke is dat ik ook met de moeder van Halima muziek 'in mijn gedachten' deel, en dan bijvoorbeeld terugdenk aan de kerstavonden die we gezamenlijk vierden. We luisterden allebei graag naar Fado, hetgeen in het Portugees 'Gevoel' betekent. Neem bijvoorbeeld het nummer 'Ai Vida' van Cristina Branco, over 'Leven'. 'Bar, dat nummer wil ik graag horen.' 'Natuurlijk meneer. Ik zet hem op voor u!' 'Wat een prachtig nummer Marijn. Nog andere Fado-liedjes die we kunnen luisteren?' 'Ja, het duet 'Hey Lissabon' van Cuca Roseta en Jan Dulles. Opgenomen tijdens het prachtige programma 'De zomer voorbij'. Ik heb veel muziek gedeeld met mijn vader, hij heette Job, en dit nummer is er een van. Kon pap zo heerlijk op huilen. Mijn zus, Bregje, pinkte op dit nummer ook graag een traantje mee.' 'Hoe kijk je terug op je vader Marijn?' 'In India heb ik een verhaal geschreven dat ik in eerste instantie had opgenomen in 'Het Laatste Testament'. Maar dat heb ik verwijderd, omdat het geschreven is op basis van 'manische woede'. En die woede is nu weg. Kijk, ... mijn jeugd heb ik als heftig ervaren, want pap kwam altijd zo gestrest uit zijn werk. Op zaterdag 'moest' het dan altijd gezellig zijn. Maar het ontbijt mondde altijd uit in flinke ruzie. Het mooie aan het menselijke brein, ... of laat ik het bij mijzelf houden, mijn brein dus, is dat ik altijd de mooie dingen herinner en het negatieve vergeet, ... mede op basis van logica. Vragen stellen over het gedrag van je vader. De focus leggen op de positieve herinneringen. Pap heeft ons wel heel Europa laten zien. Lada, een oude Adriaan-caravan en skietjes op het dak. De Roma konden een voorbeeld aan ons nemen. Ha ha. Maar het was prachtig. Niet altijd voor mam en pap. Zeker niet als Breg en ik elkaar weer eens figuurlijk, en soms bijna letterlijk, de hersens aan het inslaan waren. Wat me daarnaast heel erg is bijgebleven, is dat ze zich niet bemoeiden met mijn huiswerk. Geen verplichtingen, want ze zagen het als mijn verantwoordelijkheid. En verplichte, opgelegde status, daar waren mijn ouders wars van. We woonden in Obdam in een prachtig huis, maar er werd niet over gepocht. Het huis in Frankrijk, in de Lot, was een plaatje van een boerderij met een groot zwembad, maar er werd niet belangrijk over gedaan. Wel grappig, ik heb het nu zowel over pap, maar ook over mam. Maar dat terzijde. Nog even over pap. Ik heb over hem geschreven. Hij komt terug in het verhaal '42'. Tijdens mijn psychoses heeft hij veel voor me gedaan, namelijk er gewoon voor me zijn en zoveel mogelijk de kalmte proberen te bewaren. Tijdens onze laatste 'vader-zoon-dag', of was het de eerste?, hebben we genoten van 'Peet, de parkeerwachter' en 'Zorba, the Greek'. Ik heb pap uit moeten leggen dat het filmpje over de parkeerwachter in scene is gezet. Hij kon het niet geloven! Bij het zien van 'Zorba' moest pap zo huilen. Ik ben maar niet begonnen over 'flashmobs', en ik heb hem in de waan gelaten dat dit een spontane actie is geweest. Wat is waar? Hoe beleef je de waan? Moet je de waarheid vertellen, en zo iemands emoties negatief beïnvloeden? Heeft dat zin? Is beleving niet genoeg? Het roept veel vragen bij me op. En hopelijk heb ik juist in deze juist gehandeld, door niet aan mijn vader te vertellen dat het filmpje van Zorba 'niet echt is', maar in scene gezet. 'Tijd voor een nieuw liedje Bar?' 'Komt u maar!' 'Even een eerbetoon aan mijn moeder. Kun je 'Mama' van Queen opzetten?' 'Kun je dat nummer ook toelichten Marijn?' 'Ik kan het wel, maar nu liever even niet. De video duurt trouwens 5.31 minuten. En Queen en mama lijkt me voor de hand liggend. Maar dat terzijde.' 'Bar, ik wil graag even door een roze bril het leven bekijken. Heb je voor mij een rosé tussendoor? En voor meneer nog een biertje. Al die jonkies zijn niet goed voor oudjes. Ha ha.' 'Bepaal jij dat bijgoochem?' 'Nu wel even meneer, want ik geef het rondje.' 'Ha ha, wat jij wil Marijn.' 'Maar meneer, nu we er toch zijn, wilt u niet graag naar een nummer luisteren? Niet omdat

het moet, maar omdat het kan?' 'Leuk. Uhm ... even nadenken. 'Stairway to Heaven' van Led Zeppelin. Kunnen we precies 10.51 minuten van genieten. Marijn, waar staat trouwens het cijfer, of het getal, 7 in jouw optiek voor?' 'Leuk, en opmerkelijk, dat u het vraagt. Dat waardeer ik enorm. 7 staat voor de 'Gelukkige, Goede Vrouw'. Dat is toch logisch meneer?' 'Jouw logica probeer ik te volgen, ik doe mijn best, maar je gaat een beetje snel voor 'dit oudje'. 'Laten we dan maar even lekker tien minuten genieten.' 'Je begint het eindelijk te snappen Marijn.' 'Bar, ik probeer in alle rust te genieten van dit nummer. Kun je je mond ff houden? Sarcastische Boks ...'

'Weet u meneer. Tijdens mij psychoses probeerde ik alle nummers en letters op een manische manier te interpreteren. Misschien wil Barry het nummer van Fifth Harmony, namelijk 'Work It' opzetten? Op de achtergrond ziet u de informatie die ik tijdens mijn psychose manisch kon interpreteren.' 'Marijn, ik kom uit op 'Worth it'. Is dat het nummer dat je wilt horen?' 'Ik dacht altijd dat het nummer 'work it' heette, maar deze titel is wel toepasselijk. Ik ben het waard om hier te zijn, omdat ik zo hard gewerkt heb.' 'Gaat zeker diep Marijn?' 'Zeker meneer, maar alles op z'n tijd.'

'Meneer, ik was in manisch/ psychotische tijden zo realistisch overtuigd van de symbolische betekenis van getallen. Ik zag alle nummers. Ik zag alle hoofdletters, die ik op de numerologische manier vertaalde naar de basisgetallen. Dat wil zeggen van 1 tot 9. Ik schoot door in het interpreteren ervan. Maar nu, dus op dit moment, kan ik op een rustige manier de nummers 'ervaren' en ze in hun context plaatsen. Zonder hierbij andere mensen lastig te hoeven vallen. Gewoon mijn 'waan van de dag' beleven en hiervan genieten. Maar met mate. Dat is belangrijk. Beide benen op de grond en niet gaan vliegen en even later neerstorten. Zoals supergrover dat altijd zo grappig deed. Is het een vliegtuig? Nee, het is supergrover. En het ging altijd fout. Hij was in de waan dat hij de superheld was, maar het tegendeel was waar. Grover maakte er altijd een potje van. Wat heb ik hiervan geleerd? Mijn ideeën, hersenspinsels en wanen niet opleggen aan andere mensen. Maar ik heb wel een vraagje aan u. Welk nummer komt er nu in uw hoofd op?' '11' 'Oeps!' 'Waarom oeps Marijn?' 'Dat is voor mij een heftig nummertje!' 'Waarom dan?' '1 staat voor schepping. Maar wat doe je met twee keer schepping? Hier heb ik in India lang over zitten nadenken. Na een oorlog wordt alles opnieuw opgebouwd, dus geschapen. Voor een snelle schepping heb je dus vernietiging nodig. Daarom staat '11' bij mij voor vernietiging. Maar als je het getal op een andere manier benadert, namelijk op de numerologische manier, dan kom je uit op $1+1=2$, oftewel het paradijs. Even een raar uitstapje naar 9/11. Ik zal u een raar filmpje laten zien over het getal '11 in relatie tot 9/11'. En hoe lang duurt het videofragment meneer? Precies 2.36 minuten. $2+3+6=11$. Toeval, of een bewuste keuze van de maker? Ik weet het niet. Maar wat vindt u van het filmpje meneer?' 'Het is wel heel toevallig allemaal, en dat is het!' 'Ha ha, zo denk ik er ook over.' 'Maar Marijn, hoe ben je op dit filmpje gekomen?' 'Ik had in mijn tweede psychotische periode de drie films van 'Zeitgeist' bekeken, en moest aan het getal 11 denken. Want $9+1+1 = 11$. De Zeitgeist-trilogie heeft me erg aan het denken gezet. Wat is waar, en wat niet? Bestaat er een overlap tussen verschillende waarheden? Of is waarheid slechts een al dan tijdelijke, al dan niet gedeelde opvatting? Is waarheidsbevinding objectief of juist subjectief? Maar nog even over de derde Zeitgeist-film. Het geeft een tijdsgeest weer, waarin idealisten met oplossingen willen komen voor gecompliceerde problemen. Inzetten op de maakbare samenleving. Is dat het antwoord? Ik heb juist tijdens mijn studie, planologie aan de UVA, geleerd dat maakbaar idealisme onfortuinlijk uit kan pakken. Kijk bijvoorbeeld naar de Bijlmer. Aan de andere kant wordt er in Nederland altijd beleid gevoerd als het om ruimtelijke ontwikkelingen gaat. De vraag is dan hoe je maakbaarheid definieert en hoe je het begrip in de context van de gewenste ruimtelijke opgaven plaatst.' 'Werk je trouwens nu nog als planoloog Marijn?' 'Nee meneer, op basis van de Wet Poortwachter heb ik tot 2011 bij de gemeente Diemen moeten werken. Dat vond ik echt verschrikkelijk. Het heeft veel impact op me gehad. Tot 2008 heb ik er een prachtige tijd gehad. Heel veel kansen gekregen. Aan mooie projecten mogen werken. Goed beleid mogen uitdenken. Maar in 2008 was de nieuwigheid er wel af. Voor mijn vakantie naar India had ik zo goed als zeker een nieuwe baan. Maar in India ging het mis. En de nieuwe baan ging daarom niet door. En ik vond het zo beschamend om het gemeentehuis weer in te moeten lopen, want al mijn collega's waren op de hoogte van mijn 'avontuur' in India. Mijn collega's hebben me zeker gesteund, maar mijn zelfvertrouwen was ik compleet kwijt. Ik ben nog een paar keer uitgevallen, totdat ik het in 2011 echt niet meer trok. Sindsdien ben ik afgekeurd. Dat is het verhaal in een notendop. Maar ik ga af en toe nog naar Diemen om te kijken hoe de projecten waaraan ik een mee heb mogen werken van de grond komen. Dan ben ik trots op mezelf. Laatst ben ik met een

goede vriend naar Diemen Zuid gegaan, en heb hem over de herstructurering van het oude, vervallen kantorengedebiet Bergwijkpark verteld, nu hollandpark.nl. Dan straal ik weer even. 'Marijn, misschien is dat moeilijk, maar ik ben zo benieuwd wat je meemaakt tijdens een psychose. Kun je daar iets over vertellen?' 'Geen probleem meneer. Ik zal u vertellen over wat ik heb meemaakt tijdens een psychose in juli 2014. Ik had wel door dat ik erg vrolijk was, maar niet dat het weer uit de hand zou lopen. Het was erg warm in die tijd en ik lag bij het badje in het Westerpark. Lachen met kinderen en lekker babbelen met mooie jonge moeders. Een prachtige tijd. Totdat ik weer teveel begon te drinken. En teveel begon te roken. En teveel begon te studeren. Nachtenlang ging ik weer door. Muziek luisteren. Genieten van het heftige voelen. Schrijven. Uiteten en uitgaan. Op een gegeven moment kon ik niet meer slapen. Ik ben wel tien dagen achter elkaar wakker geweest. Niet normaal voor een mens, maar het voelt heerlijk. Ik heb een hele grote speelgoedtijger en dat beest kwam tot leven. Begonnen zijn snorharen in mijn beleving te bewegen. Was wel eng, maar het paste in mijn magische wereld. De volgende avond ging ik wederom uit eten. Bij Podium Mozaïek. Zat ik heerlijk op het terras te genieten van zoete toetjes. Ik moest wel lachen, want ik had het warm en koud tegelijk. Daarom had ik mijn dikke leren jas aan, bovenop mijn lange zwembroek. Ik zag er niet uit. Ha ha. Toen ik naar huis wilde zocht ik naar mijn sleutels. Die kon ik niet vinden. Ik heb toen aan een brede kerel gevraagd om mijn deur in te trappen, maar dat lukte hem niet. Afijn, ik had wel een noodplan nodig. En toen besepte ik me dat mijn ex mijn sleutel nog heeft. Dus maar een taxi gebeld. Op naar Amsterdam Noord. Halverwege de rit naar Noord vertelde ik de chauffeur mijn verhaal, over de sleutels dan. Hij begreep dat ik pas op de terugweg eventueel de taxi kon betalen en hij werd daarom woest. Het was een grote kerel en hij greep me tijdens het rijden vast. Ik was ook woest en wilde hem slaan, maar ik dacht te begrijpen dat dit een leermoment was en dat ik me moest overgeven aan de situatie. Ik werd bij het politiebureau 'afgezet', in de boeien geslagen, en, met redelijk wat geweld, in de cel gegooid. De politie kon echter geen identificatiebewijs vinden, want ik had niks bij me. Na een uur mocht ik gaan. En ik herkende de omgeving. Ik wist welke weg ik moest bewandelen om bij het huisje van mijn ex uit te komen. Daar eenmaal aangekomen belde ik aan. Ze was in tranen. Ze had een moeilijk gesprek gehad die avond en wilde, of kon, me niet helpen. Daarom ben ik maar naar de pont gewandeld. Over het IJ en terug in de vertrouwde binnenstad. Toen had ik het geweldige idee om mijn vaste dame van plezier te vragen om vijftig euro van haar te mogen lenen. Ze zag er wonderschoon uit, maar ze werd boos op me, toen ik om hulp vroeg. Afijn, ik had natuurlijk ook zwart de trein naar Amsterdam Sloterdijk kunnen nemen, dan was ik zo thuis geweest. Had gekund, maar ik volgde mijn intuïtie. Ik besloot naar huis te wandelen. Op mijn Marokkaanse sloffen. Met zwembroek. En een leren jas. Jezus, wat moet ik eruit hebben gezien. Wat een vertoning. Maar goed, op de Dam ging ik voor het monument zitten. Ik zat in het licht van de grote schijnwerpers en voelde me 'heilig'. In de bloemen zag ik mijn exen. De roos voor een ex die van mijn rozen had genoten. De Iris voor een andere dame. De lelie voor Suzan, want Suzanne betekent 'lelie'. Ik had trouwens ook glas in mijn voeten en zag deze nachtelijke weg terug als een soort 'lijdensweg', die moest worden afgelegd, om op het rechte pad terecht te komen. Oké, ik weer verder lopen. Ik kwam zulke speciale mensen tegen ... en ... dat was raar ... achter mij 'ging het licht uit'. Letterlijk. Voor mij scheen het licht en achter mij werd het licht gedoofd. Als een kaarsje. Alle reclameborden werden verwijderd, de gebouwen kregen felle kleurgevels en de stad werd opgeruimd. Op mijn route. Op mijn tocht. Een heel speciaal gevoel, ik was het stralende middelpunt van Amsterdam. Van de wereld. Van het universum. En toen was ik weer thuis, na een wonderlijke wandeling. En ... je raadt het nooit ... voor de deur vond ik mijn huissleutels ... in mijn binnenzak. Ongelooflijk. Al dat avontuur en ik had de sleutel bijna letterlijk in handen. Afijn, binnengekomen schonk ik een klein glaasje port in. Witte port. En ik ging op het balkon zitten. En wat ik toen zag ... ongelooflijk! Ik zat in een andere wereld. De ene na de andere UFO vloog over. De hemel was zo helder. Overal sterren. Overal UFO's. En toen zette ik muziek op. Kon geen kwaad, want ik had het idee dat iedereen uit de stad verdwenen was. Maar ... er werd door een buurvrouw geschreeuwd dat de harde muziek uit moest, en toen knapte ik. Ik werd waanzinnig van woede. Smeet het glaswerk kapot. Gooide mijn was naar buiten, in de achtertuin van de bureu. Maar daar bleef het niet bij. De magnetron? Uit het raam. De pannen? Door het raam. Een heftige ontlading. En waarom? Omdat ik uit mijn waan werd gehaald. Mijn droom ... om de wereld een boodschap te kunnen geven. Dat er meer is in het leven, als je maar om je heen kijkt en de zaken bestudeert, de verbanden tussen de verbanden legt. Om tot een betere wereld te komen. En toen werd het stil. Ik had mijn eigen huis kort en klein geslagen. Zoveel woede, in zo'n korte tijd. Ik was kapot, maar na tien minuten ging de bel. Politie, ... open doen. En ik ben als de dood voor de politie. Eerdere arrestaties waren heftig. Traumatiserend. Daarom ging ik me verstoppen. Met een groot

mes, onder een doek, op het balkon. Toen de voordeur was ingeslagen duurde het even voordat ik besepte dat er geen arrestatieteam voor mijn deur stond, maar dat er 'maar' vier agenten in mijn huis aanwezig waren. En daardoor werd ik minder bang. Ik gooide het mes van het balkon af en gaf me over. Ik moest in het midden van de kamer op een stoel zitten. Wachtend op de psycholance. De eerste keer dat ik werd opgehaald door de psycholance! De verpleegkundigen waren rustig. Veilig. Ik voelde me veilig en geborgen. Daarom had ik het idee dat ik meeding met een UFO, om deze verrotte wereld, het verrotte leven van Marijn Willems, achter me te mogen laten. Maar de rit ging naar Mentrum, naar het gekkenhuis. Als je daar wordt binnengebracht kom je op het SPOR terecht, de eerste opvang voor mensen die niet sporen. Ha ha. Je gaat meteen de isoleercel in, maar de verpleger, een brede man, of moet ik bewaker zeggen, is aardig. Je mag dan af en toe sigaretjes roken en je krijgt te eten. In de isoleer hangt een camera. Ik heb mijn hele verhaal in die camera gedaan. Zou ik wel terug willen zien. Anyway, dit was mijn verhaal over een avondje manische, psychotische en euforische ontremming.' 'Heftig Marijn!'

'Meneer, mag ik u nog iets vertellen over Schopenhauer en de drie stadia van waarheid?' 'Graag kerel, maar een andere keer, want al je verhalen duizelen me een beetje'. 'Dat begrijp ik goed meneer, want ik word er ook een beetje dol van'. 'Zullen we nu lekker Barry de muziek laten regelen en aan de bar zitten zoals in de clip van André Hazes junior? Leef!' 'Graag!'

'Maar nog even kort, ... een ding en dan kan ik mijn hoofd leegmaken.' 'Vooruit dan maar Marijntje Grijs annex kleurrijk persoontje ... ! 'Die heb ik eerder gehoord ... ha ha. Maar ik heb op 3-1-2017, precies om 07.03 uur (= 24 = 42, wat allebei 6) deze ontmoeting gedroomd. Wij samen aan de bar. Na afloop gingen we niet afzonderlijk naar huis, maar we gingen uw oude herder uitlaten in het Westerpark. Tijdens de wandeling begon de omgeving te veranderen, donkere gevels kregen heftige kleurtjes. Net als in de psychose. Ik hield wijselijk mijn mond. Het was een groot vogelconcert, zo prachtig! Hazen, konijnen, vossen, herten, slangen, en zelfs vissen kwamen een kijkje nemen. In het park zat op een bankje een heel mooi meisje. Zij vroeg, vanuit het niets, waar ik al die tijd was geweest en waarom mijn pad zolang had geduurd. Ik stond met mijn mond vol tanden. Zo'n mooie meid, maar die situatie ... U gaf aan dat ik me niet van de wijs moest laten brengen en me gewoon voor moest stellen. Zenuwachtig pakte ik haar hand, gaf een handkus en stelde me voor. Haar naam was Marie Anna en de betekenis van die naam kende ik maar al te goed. Marie Anna stond op en sloeg haar arm om mijn middel. U zei dat we nu samen op weg konden gaan, en u nam afscheid. Afijn, wij verder lopen, ... werd het steeds drukker in het park. Zelfs Obama stond tussen het publiek. En Merkel. En Willem-Alexander met Maxima. Maar, en dat deed me veel meer, mijn directe omgeving, de mensen om wie ik echt geef, was er ook. In stilte, echt geen woord, werden Marie Anna en ik aangekeken door het publiek. En op het grote veld bij het kinderband landde onze rit naar huis. Na het instappen in ons witte wondermobiel vlogen we weg naar onbekende bestemming. En toen werd ik wakker.' 'Mooi, maar ik een bruine labradoedel, dus je droom is niet realistisch!'

'Marijn, laatste serieuze vraag, voordat we op de koetjes en kalfjes overgaan ... Mocht je ooit een boek willen schrijven, hoe wil je dan eindigen?' 'Heb ik al papier gezet. Ik lees het voor.'

"Wetenschapsbeoefening is twijfelen, middels het stellen van kritische onderzoeksvragen. Waarheidsbevinding is een moeilijk te veranderen paradigma. Voor mij een Enigma. Misschien is het ultieme weten dan wel het ultieme twijfelen? Omdat ik zeker weet, dat ik niks zeker weet. En dan blijft er in mijn ogen maar een ding over om op te kunnen bouwen, namelijk Geloven! Maar dan wel via de levensovertuiging 'alles kan, maar kan tegelijkertijd ook niet! In een filosofisch jasje gestoken kom je dan uit op De Geloven. Is dat niet tegenstrijdig met mijn manier van denken, mijn afkeer tegen dogma en overtuiging, of valt voor mij nu alles op zijn plek? Paddy Clarke ... Ha Ha Ha."

Sunita, het souvenirmeisje

Sunita strekte zich uit en wreef de slaap uit haar ogen. Mama was al bezig met het ontbijt, het koken van idiyappam, een mengsel van rijstbloem, heet water, boter en zout. De broers van Sunita, Aadi en Kabir, waren al wakker. Ze zaten Sunita een beetje te pesten. "Luie donder", zei Aadi, "Wakker worden!". Kabir plaagde Sunita door heel langzaam met een veertje onder haar neus te wrijven. Oh, wat waren jongens toch vervelend. Maar toch hield Sunita wel van haar oudere broers. Sunita was wakker en ging rechtop zitten in haar bed, een dun matje op de grond met een blauw dekentje erover. Naast haar sliepen Aadi en Kabir. Er was weinig ruimte in het huisje, dat uit één kamer bestond. Papa en mama sliepen op een groot matras en aan het voeteneinde was plek voor de kinderen. Naast de slaapruijntje was de keuken te vinden. De keuken bestond uit een klein fornuis, met een wankelende tafel en een oude koelkast. De wanden waren van kale betonblokken. Op de rechterachterwand hing een kapotte klok, waarvan de wijzers ooit op tien voor vier waren blijven steken, en een afbeelding van de Taj Mahal op vergeeld papier. Het dak was gemaakt van golfplaat en begon op sommige plekken al een beetje door te roesten. Papa repareerde het dak waar mogelijk met stukken plastic. En dat kon hij goed. De zware moessonregens bleven nog altijd buiten de deur. Het ontbijt was klaar en mama, Sunita, Aadi en Kabir gingen buiten zitten. Er kwam stoom van de idiyappam af. Sunita nam kleine hapjes van de hete deegmassa. "Wat kan mama toch heerlijk koken", dacht Sunita. Het was nog donker buiten. Het ochtendgebed van de islamieten werd luid door de imam aangekondigd. Door de luidsprekers galmde "Allah akbar, Allah akbar (God is groot)." Hoewel Sunita hindoestaans was, vond ze het gebed van de moslims toch altijd weer imponerend. Sunita had echter maar een paar islamitische vriendinnen. De verschillende bevolkingsgroepen leven in India behoorlijk gescheiden. Sunita at haar bordje leeg. Het werd licht. De wolken waren nu oranjerood gekleurd. De lucht zou langzaam verkleuren van oranjerood, naar lichtgeel, naar helder blauw. Ook het verkeer naast het huisje van Sunita kwam op gang. Fietsrijders, scooters en gemotoriseerde driewielige tuk tuks vochten om een plekje op de weg. De auto's, bussen en de vrachtauto's omzeilden het langzamere verkeer door luid toeterend van zich te laten horen. Tenslotte waren er nog veel voetgangers die de weg als stoep gebruikten. Simpelweg omdat er in de wijk van Sunita geen stoepen waren aangelegd. Oh ja, en dan nog de koeien. Die stonden gewoon pardoos op de weg, lekker te kauwen op stukken plastic. Deze dieren hoefden zich niet te bekommeren om het verkeer, omdat ze voor hindoestanen heilig zijn. Veel hindoos herkennen een vrouwenfiguur (= moederfiguur) in de tekening op de kop van het dier. De koe is heilig omdat het de mens voorziet van melk en werkkraft op het platteland. Het is een dier dat door de grote Hindoe geleerden wordt aangeduid als 'de moeder der schepselen'. Iedereen wijkt daarom voor ze uit. En dit levert meestal gevaarlijke situaties op. Sunita had vaak naar dit schouwspel zitten kijken. Sunita stond op en deed samen met mama de afwas. Aadi en Kabir gingen alvast souvenirs inslaan bij Zaafir, een jongen van zestien jaar met brede schouders. Zaafir was aardig, maar je moest niet aan zijn handeltje komen. Dan veranderde zijn grote bruine, vriendelijke ogen in onheilspellende kijkers waar je wel bang van moest worden. Sommige kinderen waren wel eens zo dom geweest om souvenirs bij Zaafir te willen stelen. Nou, dat hebben ze geweten. Een klappen dat die kinderen hebben gekregen. Een goed voorbeeld! Nooit heeft ook nog maar één kind het in z'n hoofd gehaald om aan de spullen van Zaafir te zitten, zonder hiervoor te betalen. Sunita pakte de afwasteiltje en vulde deze met het hete water dat mama van het vuur had gehaald. Er was in de wijk van Sunita één kraan die door honderd gezinnen werd gebruikt. Elke dag ging mama om vier uur 's ochtends naar de watervoorziening die door de overheid was aangelegd en elke dag moest mama geduldig een half uur wachten, in de lange rij staan om de plastic jerrycan te kunnen vullen. Maar dit was ook wel gezellig. Mama kletst in dat half uur graag met andere vrouwen uit de buurt. Ze roddelen over de nieuwtjes in de wijk, ze praten over de politiek in het land en ze bespreken typische vrouwenzaken. Het half uur vliegt zo oorbij! Mama vindt het dus niet erg om water te halen. Sunita en de andere wijkbewoners hebben geluk met de wateraansluiting. In andere buurten was er helemaal geen schoon water te krijgen. Daar moeten de mensen water uit de rivier halen. En de rivier is sterk vervuild door grote fabrieken die er chemische stoffen in lozen. De rivier wordt daarnaast gebruikt om in te plassen en te poepen, de was wordt erin gedaan, mensen gooien er hun afval in en men wast zich in de rivier.

Sunita was klaar met de afwas en ze pakte haar rode tandenborsteltje. Ze ging op haar hurken zitten en deed wat water en tandpasta op het borsteltje. Van mama moest ze tien minuten lang haar tanden poetsen, anders kreeg ze een lelijk gebit. Na het tandenpoetsen was het tijd om zich te wassen. Dit deed Sunita

binnen. Wel zo netjes. Het kleine stukje zeep werd door de hele familie gebruikt. Elk deel van haar lichaam werd eerst besprenkelt met wat water en hierna zorgvuldig ingezeept. Hierna lekker afspoelen en klaar was Sunita. Daarna deed Sunita haar kleren aan. Eerst het roze ondergoed, dan de stoere spijkerbroek, vervolgens haar favoriete gele t-shirt met een zwarte aap erop, om tenslotte haar blauwe teenslippers aan te trekken.

Mama nodigde Sunita uit om een heerlijke chai te drinken. Dit is een groot glas kruidenthee met veel suiker en opgeklopte melk. Mama vroeg aan Sunita of ze zin had in de dag. Sunita dacht even na en antwoordde: "Ik hoop dat er veel aardige toeristen zijn. Gister waren er zulke gemene mensen. Ik werd gewoon bijna geslagen door een stel uit Amerika. Ze gaven aan niet op tuig te zitten wachten. Ik doe ook gewoon maar mijn werk!". Sunita werd er weer emotioneel van. Mama antwoordde troostend: "Hoe kunnen ze nu boos op jou worden lieverd? Kijk eens wat een schat je bent! Zo mooi en je ziet er prachtig uit in je kleren." Sunita leunde tegen mama aan en kreeg een knuffel. Zachtjes gaf Sunita haar moeder een kus. Mama had een oranje sari aan, een lap stof van zes meter lang die als een jurk om zich heen slaan. Mama had haar teennagels fel rood gelakt, waardoor ze er erg verzorgd uitzagen in de mooie, maar eenvoudige slippers. Het pikzwarte haar van mama was vandaag opgestoken, maar hing meestal net over haar schouders. Haar zwarte ogen waren sprekend. Het ene moment had mama een super lieve uitstraling, maar als mama boos is dan was het onweer. Oh, wat hield Sunita toch van haar. Sunita moest naar de wc. Daar had ze toch zo'n hekel aan. Omdat ze thuis geen rioolaansluiting hadden, moest ze naar het spoor. Daar deden alle mensen uit de wijk hun behoefte. Van haar huisje in de wijk Mantola, in de Indiase stad Agra, naar het spoor was het zo'n vijf minuten lopen. Eerst moest Sunita de drukke weg Mantola Road oversteken. Ze zag haar buurmeisje Dalaja aan de overkant van de weg staan. Dalaja droeg een keurig gestreken schoolkostuum, een blauwe rok met wit shirt, en liep met zeven andere vriendinnen naar school. "Hoi Dalaja, hoe gaat het?", schreeuwde Sunita naar de overkant van de drukke weg. "Ik hoor je niet!", schreeuwde Dalaja terug en wuifde naar Sunita om over te steken. Dit was niet gemakkelijk. Sunita keek naar rechts, toen naar links en toen weer naar rechts en besloot het erop te wagen. Ze nam een aanloopje en begon te rennen. Ze moest inhouden voor een nadere auto. Plotseling kwam er een vrachtauto voorbij denderen. Sunita hield haar adem in. Op een haar na was ze geschept, maar gelukkig kwam ze veilig aan de overkant aan. "Ik riep dus hoe het met je gaat", zei Sunita nu op rustige toon. Dalaja moest lachen en zei: "Het gaat prima. Lekker op weg naar school." Dalaja was, net als Sunita, tien jaar oud. Er was echter één groot verschil tussen de meisjes. De ouders van Dalaja verdienden net genoeg geld om haar school van te kunnen betalen. Ook had Dalaja een eigen kamer! Weleens waar een hele kleine kamer van vier vierkante meter, maar toch een ongekende luxe vergeleken met het huisje waar Sunita in woonde.

"Sunita, waarom ga jij eigenlijk niet naar school?" "Moet ik eerlijk zijn Dalaja?" "Ja graag." "Mama werkt in een naaiatelier. Papa zit in de bouw. Khadir, Aadi en ik verkopen souvenirs bij de Taj Mahal. Hiermee verdienen we samen vijf euro per dag. Dit is net genoeg om het huis, de elektriciteit en het eten en drinken van te betalen. Dus school zit er voor mij niet in. Maar wist je dat ik al aardig wat Engels spreek? Geleerd tijdens het werken. Je moet wel, anders kan je geen souvenirs verkopen." Sunita en Dalaja keuvelden nog wat. Bij de kruising namen de meisjes afscheid. Sunita sloeg rechtsaf een drukke buurt in. De huisjes stonden zo dicht op elkaar dat als je je armen spreidde je beide huizen kon aanraken. Uit de huisjes kwamen heerlijke geuren. Ook hier hadden ze net ontbeten. De meeste dames waren al begonnen met het schrobben van de vloer. Maar de lekkere geur werd overschaduwd door het open riool dat door het smalle straatje liep. Het water had een inktzwarte kleur en stonk naar rotte vis. In het riool lag een dikke laag afval. Plastic, maar ook schillen en ander organisch materiaal. Sunita hield haar neus dicht en liep verder. Een paar meter verderop liep een grote bruine rat. Sunita was niet bang voor dit heilige dier, één van de boodschappers van de dodengod Yama, maar toch hield ze gepaste afstand van het beest. Ze wist dat een rat ziektes kon verspreiden. Ze kwam aan bij een pleintje. Een zwart-roze zeug liep met haar zes biggen door een afvalberg, op zoek naar wat eetbaars. Sunita moest erg lachen om de varkens. Ze knorden zo grappig. Ook lagen er twee honden. Alhoewel ze vaak door mama werd gewaarschuwd om afstand te houden van de honden, vond ze honden stiekem toch lieve beesten. Ze hurkte neer bij de zwart-witte dieren en bestudeerde ze goed. Sunita keek eerst goed of de beesten schurft hadden. Maar deze honden zagen er goed verzorgd uit en hadden waarschijnlijk een baasje. Sunita stak voorzichtig haar hand uit. Haar initiatief werd beantwoord met een likje van de grootste hond, die tevreden uit zijn ogen keek. "Goed volk",

zei Sunita en besloot de hond te aaien. Sunita stond snel op om verder te lopen. Ze moest tenslotte naar de wc. Bij het spoor was het een drukte van belang. Arme mensen stonden in het afval te graaien, op zoek naar iets bruikbaar. Gelukkig had Sunita werk en hoefde ze zich hiertoe niet te verlagen. De trein uit New Delhi raasde voorbij. Toen de rust was wedergekeerd trok Sunita haar spijkerbroek zo naar beneden dat ze naar de wc kon, maar dat niet iedereen haar blote kont kon zien. Oh, wat schaamde Sunita zich! En elke dag ditzelfde ritueel. Elke dag weer die vernedering. Maar anderen mensen deden ook gewoon hun behoefte. Zij leken er geen probleem mee te hebben, maar Sunita wist wel beter. Iedereen, maar dan ook iedereen, had hier problemen mee. Sunita besloot om snel terug te gaan naar huis. Het verkeer op de Mantola Road stond vast, waardoor Sunita makkelijk kon oversteken. Het stilstaande verkeer trok krantenverkopers en bedelaars aan. Het was een drukte van belang op de weg. Iedereen probeerde zijn of haar slag te slaan. Sommige chauffeurs reageerden rustig en wuifden de onruststokers eenvoudig weg. Anderen keken erg boos en begonnen te schreeuwen. En dan had je de goeie mensen, de mensen die wel wat gaven. Een kleine aalmoes. De meeste toeristen in de tuk tuks reageerden erg grappig. Ze grepen in eerste instantie naar hun bagage, om te voorkomen dat er iets gestolen zou worden. Sommige toeristen keken dan snel weg. Net of de paria's niet bestonden. "Kom dan niet naar India!", dacht Sunita. Andere toeristen waren ruimhartiger en gaven een kleine fooi. En soms had je geluk. Kreeg je zomaar een euro in je handen gedrukt. Een ware schat! Iets verderop waren Kirti en Komal, twee meisjes uit de straat, geld aan het verdienen. Ze waren ware acrobaten! Kirti deed een indrukwekkende radslag en Komal was behendig met de hoepel. Sunita vond het erg knap wat de meiden allemaal konden. Ze verdienden behoorlijk wat geld met hun acrobatische kunsten. Soms waren er dagen dat de meiden met drie euro thuis kwamen. Originaliteit en kunde wordt beloond.

Sunita was weer thuis en nam plek onder de grote boom die tussen het huisje van Sunita en de drukke Mantola Road een plekje had gevonden. Waarschijnlijk stond de boom er al tientallen jaren. Papa had van een stuk hout en twee sterke touwen een schommel gemaakt. Sunita vocht vaak met Aadi en Kabir om deze fantastische hangplek. Natuurlijk wonnen haar oudere broers altijd, maar papa greep soms stevig in. Dan was Sunita aan de beurt. De zon was al flink gaan branden, het zou een warme dag worden, en de boom zorgde voor heerlijke schaduw. Daarnaast trok de boom ook verschillende dieren aan. Sunita vond het heerlijk om naar de beestjes te kijken. Eekhoortjes gebruikten de stam als racebaan en vlogen soms letterlijk uit de bocht. Groene halsbandparkieten streken geregeld neer in de boomtop. Druk kwetterend, om zo te besluiten wat de volgende bestemming zou zijn. Aadi en Kabir kwamen aangelopen. Ze hadden bij Zaafir dertig souvenirs ingeslagen. "Sunita, luie donder, we moeten gaan", zei Aadi lachend. "Het wordt een drukke dag voor je. Je moet vandaag tien souvenirs verkopen", gaf Kabir aan. "Kom, laten we gaan." Sunita stond op en besloot om samen met haar broers naar de Taj Mahal te wandelen, een wandeling van ongeveer twintig minuten. Ze passeerden onderweg de Jama Masjid moskee, een plek waar de kinderen nog nooit waren geweest. Om negen uur 's ochtends arriveerden Sunita, Aadi en Kabir bij de ingang van het Taj Mahal terrein. Het was elke dag weer spannend of ze zouden worden toegelaten. 'De markt' werd gereguleerd door de politieagenten. Zij bepaalden wie er mocht 'venten' (verkopen). Als er te weinig kinderen souvenirs zouden verkopen, dan had de politie niet genoeg inkomsten. Teveel souvenir verkopers zouden voor teveel overlast zorgen. In totaal waren er vijftien kinderen welkom.

"Jij, hoeveel souvenirs heb jij mee?", bromde een politieagent naar Sunita. De man had een streng kaki-geel uniform aan. In zijn rechterhand hield hij een grote knuppel vast. Boven zijn mond hing een grote zwartgrijze snor doelloos in de lucht. De huid van de man was donkerbruin van kleur en pokdalig van vorm. De man stonk naar nicotine. Sunita was doodsbang voor de politieagent en liet snel haar voorraad zien. "Ik ga ervan uit dat je alles verkoopt. En je weet het, aan het eind van de dag krijg ik van jou vijftig eurocent." De souvenirs werden voor vijftien eurocent verkocht. Een derde van de opbrengst was om de kostprijs te betalen. Een derde ging naar de politie. Het resterende bedrag mocht Sunita zelf houden. Anders gezegd, dit geld was voor papa en mama, om het huishouden draaiende te houden. Sunita hield zelf niets over aan haar verdiensten. Ook Aadi en Kabir moesten hun souvenirs aan de politieagent laten zien. Gelukkig mochten de kinderen deze dag hun werk doen. Ze vervolgden hun weg naar de toegangspoort van de Taj Mahal. Sunita had de Taj Mahal nog nooit van dichtbij gezien. De toegangsprijs was veel te hoog voor haar, namelijk dertig eurocent. Toeristen moesten het astronomische bedrag van twaalf euro betalen om binnen te komen. De rijke Indiërs, die vaak meer te besteden hebben dan de gemiddelde toerist, hadden een

keuze. Of in een korte toeristenrij staan en het hoge bedrag betalen, of in de soms honderd meter lange rij met Indiërs gaan staan en zo een behoorlijke besparing doen.

Sunita, Aadi en Kabir waren helaas laat vandaag. De beste verkoopplekjes, aan het begin van de rij, waren al bezet. De kinderen liepen naar de ingang van de Taj Mahal. Op deze plek kwamen beide rijen bij elkaar en moesten de bezoekers door een metaaldetector. Hier zouden ze vandaag hun slag slaan. Sunita zag een westers gezin en rende erop af. De man droeg een korte groene broek en een wit t-shirt met de Taj Mahal erop. De kinderen, twee jongens, hadden exact dezelfde outfit aan. Ze liepen net als hun vader op bruine leren sandalen. De moeder van het gezin droeg een gele, luchtige zomerjurk. "Meneer, wilt u deze mini Taj Mahal van mij kopen?", vroeg Sunita opdringerig, maar beleefd. "Bedoel je deze?", zei de man lacherig. Hij hield vier kleine zwarte, maar doorzichtige bolletjes in de lucht. Sleutelhangers met water, nepsnieuw en een kleine plastic Taj Mahal erin. Sunita baalde enorm. Een ander verkopertje was haar al voorgegaan. Ze wilde zich al omdraaien, toen de vrouw naar Sunita riep. "Meisje, kom eens terug." "Hoe duur zijn jouw souvenirs?" "Vier voor zestig eurocent", antwoordde Sunita onderdanig. "Nou, kom maar hier dan." Sunita's ogen begonnen te glimmen. Gewichtig pakte ze vier souvenirs en overhandigde die aan de aardige mevrouw. "Hier heb je een euro. Zo is het goed." De verkoopdag was super begonnen. Sunita had er zin in. Maar al snel verloor ze haar enthousiasme. De toeristen hadden geen interesse in de koopwaar van Sunita. Maar Sunita bleef beleefd en probeerde het keer op keer weer. "Dag meneer, vijftien cent voor een prachtig souvenir." "Dag mevrouw, een mooie mini Taj Mahal voor een klein bedrag." Maar de inspanningen van Sunita waren tevergeefs. "Ga weg." "Ik heb al van die dingen." "Heb je niks beters te doen dan toeristen lastig te vallen?" Sunita liet het allemaal over zich heen komen. Een man maakte zelfs een trapbeweging en waarschuwde Sunita: "Pas maar op meisje. Als ik je nog één keer zie, dan stuur ik de politie op je af!" Sunita maakte zich snel uit de voeten.

Al snel werd het twaalf uur 's middags, tijd om te lunchen. Aadi had, net als Sunita, vier souvenirs weten te slijten. Maar Aadi had geen fooi gekregen. Kabir baalde, hij was pas drie sleutelhangers kwijt. Samen liepen ze naar de uitgang van het Taj Mahal terrein, waar fietsrijders geduldig stonden te wachten op klanten. Ze werden nauwlettend in de gaten gehouden door de narrige politieagent. "Hebben jullie al veel verdiend?", riep de man de kinderen vanuit het niets toe. Sunita antwoordde geschrokken: "Helaas heer, het schiet niet zo op vandaag. Ik heb er pas vier verkocht. Bij mijn broers gaat het ook niet geweldig." "Als je maar aan het eind van de dag van je koopwaar af bent, anders vallen er klappen!"

'Nick en Sick, even niet mauwen om eten. Krijgen jullie zo! Eerst even mijn mail checken. He, een mailtje van Dick. Leuk, ik heb hem al een tijdje niet gesproken. Even kijken wat hij te melden heeft.'

'Hey Marijn,

Ik ga binnenkort op vakantie en jij mag kosteloos me! Waarheen? Dat is een verrassing! Het is in ieder geval een verre bestemming en het heeft met je fantasie te maken. Enne ... Oh ja ... neem je computer en je camera mee, zorg dat Nick en Sick, jouw poezenkindjes, te eten krijgen van de buurvrouw. Ik kom aanstaande vrijdag om acht uur 's avonds langs en we gaan twee weken weg. Ik hoop, en denk, dat je wel meegaat. Tot vrijdag?

Groeten,

Oh ja, neem de 'wereldvlag' mee ...

Dick.'

'Nou Nick en Sick, dat is toch wat. Dick en ik gaan op vakantie! Ha ha. Kijken waar we zullen uitkomen. De wereldvlag? Humm ... ik neem de witte vlag mee. Ik geef me over aan het avontuur!'

'Oké, de tas gepakt. Drie onderbroeken. Warme trui, drie T-shirts, drie paar sokken en twee spijkerbroeken. Moet genoeg zijn. Computer en camera, tandpasta en borstel, shampoo en scheermesjes. Alles past in mijn trolley. Kwart voor acht. Huis opgeruimd. Buurvrouw zorgt voor de katten. Ik heb er zin in. Nog even een sigaretje en dan komt Dick hopelijk zo.'

'Marijn, ik ben er. Kijk maar naar buiten. Het eerste stukje gaan we met de taxi.' 'Dick ik kom er aan.'

'Hoi Dick, ik heb een kleine trolley mee. Is dat niet teveel bagage?' 'Welnee man. Lang leve de lol. Kom lekker naast me zitten. Chauffeur, mag de muziek aan?' 'Maar Dick, dan kunnen we niet praten ... en ik ben zo nieuwsgierig naar waar we naar toe gaan!' 'Marijn, vertrouw me nu maar, of wil je niet verrast worden? Kan ook, maar dan is de lol er, wat mij betreft, wel af.' 'Nee Dick, je hebt gelijk, ik ga lekker genieten. Chauffeur, kan radio Decibel op ... lekker hard?' 'Natuurlijk!' 'He, we gaan niet de A10 op Dick, maar we gaan richting Haarlem. Gaan we niet naar Schiphol?' 'Marijn, laat je verrassen, want we zijn er.' 'Maar Dick, we staan bij een leeg weiland. Ik begrijp het niet.' 'Marijn, ik zal iets moeten toelichten. Je fantasie in Mentrum, in het gekkenhuis waar we allebei zaten opgesloten, waar ging die ook al weer over?' 'Hoe weet je dat Dick? Hoe ken je mijn wanen? Daar heb ik je toch niks over verteld? Mijn wanen hield ik, volgens mij, voor me. Ook om mezelf te beschermen.' 'Weet je nog dat je tegen mij hebt gezegd dat je verwacht had dat de psycholance je naar een UFO zou brengen?' 'Nee ...' 'Nou je hebt het wel verteld. Toen we samen in de rookruimte zaten en jij onder de Haldol zat. Platgespoten, om weer een beetje bij zinnen te komen. Toen hadden we het over buitenaards leven. Je hebt al je wanen uit de doeken gedaan. Maar alleen aan mij. Niet aan het personeel. Niet aan de andere medepatiënten. Je dacht dat het ambulancepersoneel ook buitenaardsen waren en je naar een UFO zouden brengen. Maar ja, als je in de 'normale' wereld 's nachts je huis kort en klein slaat, omdat ...' 'Omdat ik de last van de wereld op mijn schouders had.' 'Vertel nog eens hoe je tot je wanen kwam. Vertel over je laatste psychotische episode en je opname. We hebben zeker nog een kwartier, voordat we worden opgepikt.' 'Oké, eind juli, we hebben het over 2014, was ik weer manisch. Ik had wel door dat ik erg vrolijk was, maar niet dat het weer uit de hand zou lopen. Het was erg warm in die tijd en ik lag bij het badje in het Westerpark. Spelen met kinderen en lekker babbelen met mooie jonge moeders. Een prachtige tijd. Totdat ik weer teveel begon te drinken. En teveel begon te roken. En teveel begon te studeren. Nachtenlang ging ik weer door. Muziek luisteren. Genieten van het heftige voelen. Schrijven. Uit eten en uitgaan. Op een gegeven moment kon ik niet meer slapen. Ik ben wel tien dagen achter elkaar wakker geweest. Niet normaal voor een mens, maar het voelt heerlijk. Ik heb een hele grote speelgoedtijger en dat beest kwam tot leven. Begonnen zijn snorharen in mijn beleving te bewegen. Was

wel eng, maar het paste in mijn magische wereld. De volgende avond ging ik wederom uit eten. Bij Podium Mozaïek. Zat ik heerlijk op het terras te genieten van zoete toetjes. Ik moest wel lachen, want ik had het warm en koud tegelijk. Daarom had ik mijn dikke leren jas aan, bovenop mijn lange zwembroek. Ik zag er niet uit. Ha ha. Toen ik naar huis wilde zocht ik naar mijn sleutels. Die kon ik niet vinden. Ik heb toen aan een brede kerel gevraagd om mijn deur in te trappen, maar dat lukte hem niet. Afijn, ik had wel een noodplan nodig. En toen besepte ik me dat mijn ex mijn sleutel nog heeft. Dus maar een taxi gebeld. Op naar Amsterdam Noord. Halverwege de rit naar Noord vertelde ik de chauffeur mijn verhaal, over de sleutels dan. Hij begreep dat ik pas op de terugweg eventueel de taxi kon betalen en hij werd daarom woest. Het was een grote kerel en hij greep me tijdens het rijden vast. Ik was ook woest en wilde hem slaan, maar ik dacht te begrijpen dat dit een leermoment was en dat ik me moest overgeven aan de situatie. Ik werd bij het politiebureau 'afgezet', in de boeien geslagen, en in de cel gegooid. De politie kon echter geen identificatiebewijs vinden, want ik had niks bij me. Na een uur mocht ik gaan. En ik herkende de omgeving. Ik wist welke weg ik moest bewandelen om bij het huisje van mijn ex uit te komen. Daar eenmaal aangekomen belde ik aan. Ze was in tranen. Had een moeilijk gesprek gehad die avond en wilde, of kon, me niet helpen. Daarom ben ik maar naar de pont gewandeld. Over het IJ en terug in de vertrouwde binnenstad. Toen had ik het geweldige idee om mijn vaste dame van plezier te vragen om vijftig euro van haar te mogen lenen. Ze zag er wonderschoon uit, maar ze werd boos op me, toen ik om hulp vroeg. Het is trouwens de laatste keer dat ik haar gezien heb. Zo rancuneus ben ik wel. Afijn, ik had natuurlijk ook zwart de trein naar Amsterdam Sloterdijk kunnen nemen, dan was ik zo thuis geweest. Had gekund, maar ik volgde mijn intuïtie. Ik besloot naar huis te wandelen. Op mijn Marokkaanse sloffen. Met zwembroek. En een leren jas. Jezus, wat moet ik eruit hebben gezien. Wat een vertoning. Anyway, op de Dam ging ik voor het monument zitten. Ik zat in het licht van de grote schijnwerpers en voelde me 'heilig'. In de bloemen zag ik mijn exen. De roos voor een ex die van mijn rozen had genoten. De Iris voor een andere dame. De lelie voor Suzan, want Suzanne betekent 'lelie'. En Suzanne ... daar kom ik deze vakantie nog wel op terug. Ik had trouwens ook glas in mijn voeten en zag deze nachtelijke weg terug als een 'lijdensweg', die moest worden afgelegd, om op het rechte pad terecht te komen. Oké, ik weer verder lopen. Ik kwam zulke speciale mensen tegen ... en ... dat was raar ... achter mij 'ging het licht uit'. Letterlijk. Voor mij scheen het licht en achter mij werd het licht gedoofd. Als een kaarsje. Alle reclameborden werden verwijderd en de stad werd opgeruimd. Op mijn route. Op mijn tocht. Een heel speciaal gevoel, ik was het stralende middelpunt van Amsterdam. Van de wereld. Van het universum. En toen was ik weer thuis, na een wonderlijke wandeling. En ... je raadt het nooit ... voor de deur vond ik mijn huissleutels ... in mijn binnenzak. Ongelooflijk. Al dat avontuur en ik had de sleutel letterlijk in handen. Afijn, binnengekomen schonk ik een klein glaasje port in. Witte port. En ik ging op het balkon zitten. En wat ik toen zag ... ongelooflijk! Ik zat in een andere wereld. De ene na de andere UFO vloog over. De hemel was zo helder. Overal sterren. Overal UFO's. En toen zette ik muziek op. Kon geen kwaad, want ik had het idee dat iedereen uit de stad verdwenen was. Maar ... er werd door een buurvrouw geschreeuwd dat de muziek uit moest en toen knapte ik. Ik werd waanzinnig van woede. Smeet het glaswerk kapot. Gooide mijn was naar buiten, in de achtertuin van de bureu. Maar daar bleef het niet bij. De magnetron? Uit het raam. De pannen? Door het raam. Een heftige ontlading. En waarom? Omdat ik uit mijn waan werd gehaald. Mijn droom ... om de wereld een boodschap te kunnen geven. Dat er meer is in het leven, als je maar om je heen kijkt en de zaken bestudeert, de verbanden tussen de verbanden legt. Om tot een betere wereld te komen. En toen werd het stil. Ik had mijn eigen huis kort en klein geslagen. Zoveel woede, in zo'n korte tijd. Ik was kapot, maar na tien minuten ging de bel. Politie, open doen. En ik ben als de dood voor de politie. Eerdere arrestaties waren heftig. Traumatiserend. Daarom ging ik me verstoppen. Met een groot mes, onder een doek, op het balkon. Toen de voordeur was ingeslagen duurde het even voordat ik besepte dat er geen arrestatieteam voor mijn deur stond, maar dat er 'maar' vier agenten in mijn huis aanwezig waren. En daardoor werd ik minder bang. Ik gooide het mes van het balkon af en gaf me over. Ik moest in het midden van de kamer op een stoel zitten. Wachtend op de psycholance. De eerste keer dat ik werd opgehaald door de psycholance! De verpleegkundigen waren rustig. Veilig. Ik voelde me enorm veilig en geborgen. Daarom had ik het idee dat ik meeding met een UFO, om deze verrotte wereld achter me te mogen laten. Maar de rit ging naar Mentrum, naar het gekkenhuis. Als je daar wordt binnengebracht kom je op het SPOR terecht, de eerste opvang voor mensen die niet sporen. Ha ha. Je gaat meteen de isoleercel in, maar de verpleger, een brede man, of moet ik bewaker zeggen, is aardig. Je mag dan af en toe sigaretjes roken en je krijgt te eten. In de isoleer hangt een camera. Ik heb mijn hele verhaal in die camera gedaan. Zou ik wel terug willen zien. Anyway, dit was mijn verhaal.'

'Marijn, fantastisch hoe open jij bent over je bipolaire stoornis en je wanen. Maar we gaan op reis en ik heb een vraag voor je: 'welke rol heb ik op deze reis, en wie ben ik eigenlijk, en waar gaan we heen?' 'Ik dacht in Mentrum altijd dat jij de vliegenier zou zijn, degene die mij op reis mee zou nemen en de UFO zou besturen. Waarom? Omdat je het ook over buitenaards leven had, en je altijd met een vliegeniersjas rond liep. Vandaar. Daarnaast denk ik dat je afkomstig bent van de Pleiaden. Je bent, denk ik, een Pleiadiër.' 'Goede intuïtie ... ha ha. Het klopt, je hebt helemaal gelijk Marijn. De verrassing is ... je gaat mee naar de Pleiaden. Dat wordt je plezierreisje. Wie denk je dat aan boord zal zijn?' 'Dat is lastig, maar ik hoop jullie leiders. En dan denk ik ... Villon en Itme. Klopt dat?' 'Ja man, helemaal goed! Waar ken je onze leiders van?' 'Villon heeft op 26 november 1977, via de Engelse TV, een boodschap uit doen gaan van vrede. Nooit wat meegedaan, omdat er niet in geloofd werd. Dit fragment is trouwens te zien op youtube. Itme heb ik persoonlijk ontmoet. Ik ging met mijn goede vriend Arthur, tevens mijn juridisch adviseur, een drankje doen. In een leuk café troffen we een interessante vrouw. Een kunstenares. Deze vrouw trok me zo aan. Hele avond mee staan praten en uiteindelijk heeft ze opgeschreven dat ze van de Pleiaden afkomstig is en de Aarde maar een tranendal vindt. Dat briefje heb ik nog steeds thuis liggen. Als bewijsmateriaal. Maar wat bewijs je ermee? Dat er op aarde 'gekken' rondlopen, die denken dat ze buitenaards zijn? Ik heb de volgende dag natuurlijk wel op internet gekeken of er iets bekend is over de Pleiaden.' 'En ... wat heb je gevonden?' 'De Pleiaden, een Zevengesternte, is een open sterrenhoop in het sterrenbeeld Stier (Taurus). De sterrenhoop bevindt zich op ongeveer 440 lichtjaren van de aarde. Met het blote oog ziet men in een stedelijke omgeving 5 of 6 sterren, maar in een volledig donkere omgeving zijn met scherpe ogen wel 9 of 10 sterren zichtbaar; door een verrekijker of telescoop - afhankelijk van de sterkte - zelfs tientallen tot honderden. De Pleiaden worden ook wel de 7 zusters genoemd. Genoemd naar zeven zussen uit de Griekse mythologie die door Zeus aan de hemel waren geplaatst. De Pleiaden waren al in de oudheid bekend. Zij worden rond 750 v.Chr. genoemd in de Ilias en de Odyssee van de Griekse dichter Homerus. Ook de dichter Hesiodus noemt de Pleiaden in zijn werken rond 700 v.Chr. Veel andere antieke beschavingen uit de oudheid kenden deze sterrenhoop eveneens. De Pleiaden worden ook reeds in de Bijbel genoemd: 'De Grote Beer heeft hij gemaakt, en Orion, de Pleiaden en de sterren van het zuiden.' (Job 9:9), "Kun jij de Pleiaden aan banden leggen of de ketenen van Orion losmaken?" (Job 38:31). De Pleiaden bestaat uit de volgende sterren: Pleione, Atlas, Alcyone, Maia, Asterope, Taygeta, Celaeno, Electra en Merope.'

'Wat is de relatie tussen jou Aardse vader Job en de Pleiaden Marijn?' 'Mijn vader en ik speelden vroeger altijd 'de grote beer', klom ik op zijn rug. Hij was, of is?, een rationele man, met enorm veel gevoel, als hij bijvoorbeeld naar muziek luistert, die gelooft in de dingen die hem worden aangeleerd. Voor hem is het moeilijk om open te staan voor ... zeg maar ... niet Aardse zaken. In mijn interpretatie van de numerologie, waar vader Job dus niet in gelooft, staat het basisgetal 9 voor 'Harmonie'. (Job 9:9) = 18 = 1 + 8 = 9. Wij hebben altijd gestreefd naar harmonie, maar dat ... om het zo maar eens te zeggen ... lukte niet altijd even goed. Misschien omdat we teveel op elkaar lijken?'

'En over de mensen die op de Pleiaden leven, wat weet je daarover Marijn?' 'Daarover heb ik informatie opgezocht op internet. Ik ben op nieuwetijdskind.com het volgende tegengekomen:

'Degenen met de Pleiaden als hun Planetaire oorsprong zijn gevoelig, liefdevol en vriendelijk. Er is bij hen een diep en blijvend verlangen naar vrede en geluk voor iedereen. Als je aan iemand die afkomstig is van de Pleiaden vraagt 'wat wil je van het leven?' zullen ze waarschijnlijk zeggen: 'Gelukkig zijn!' Pleiadiërs hebben een aangename, zachte energie waar anderen in hun buurt van genieten. Pleiadiërs zijn emotioneel en liefdevol, maar hebben de neiging die te onderdrukken door het verlangen om anderen te plezieren. Ze zijn gevoelig en reageren snel op kritiek. Pleiadiërs hebben een neiging om hun eigen wensen en behoeften op te offeren in hun poging anderen te behagen. Dit kan innerlijke wrok veroorzaken. Liever dan de wrok te uiten en openlijk boos te zijn, kunnen Pleiadiërs een passief-agressief gedrag vertonen, in de hoop dat hun gevoelens door anderen opgemerkt en beantwoord worden zonder de noodzaak van discussie. Zij moeten leren begrijpen dat degene die zij proberen te behagen, er meestal de voorkeur aan zal geven om die gevoelens en behoeften te horen. Pleiadiërs kunnen lichamelijk ziek worden in situaties waar sprake is van woede, spanningen en ruzies om hen heen. Ze kunnen de emoties van anderen overnemen door hun onbewuste poging situaties te verzachten of te bemiddelen. De neiging om de eigen emoties en de

overgenomen emoties te onderdrukken kan energetische blokkades vormen als deze emoties niet van tijd tot tijd worden losgelaten. Uiteindelijk kan dit dus leiden tot lichamelijke ziekten. Een groot deel van hun leerervaringen bestaat uit het leren toestaan dat andere mensen zelf mogen ervaren wat zij hebben gekozen en daar niet persoonlijk bij betrokken hoeven te raken. Pleiadiërs kunnen leren zich bewust te worden van hun verlangen om anderen gelukkig te maken en zich realiseren dat iedereen zelf verantwoordelijk is voor persoonlijk geluk en ontplooiing. Zij mogen leren anderen toe te staan om verantwoordelijk te zijn voor zichzelf, en voor hun groei- en leersituaties. Pleiadiërs leren dat ze niet kunnen beslissen wanneer anderen gelukkig zijn of wat anderen nodig hebben om gelukkig te zijn en kunnen leren in plaats daarvan hun focus richten op het eigen geluk. Als echte verantwoordelijkheid is geaccepteerd voor zichzelf en voor het persoonlijk geluk, zullen Pleiadiërs bloeien en hun fysieke lichaam zal stralen. Pleiadiërs kunnen werken aan het ontwikkelen van eigenwaarde en aan communicatievaardigheden, zoals telepathie. Het is belangrijk voor hen om persoonlijke macht terug te winnen, vrij te communiceren en van binnenuit sterker te worden. Soms kan het bij anderen overkomen dat Pleiadiërs overdreven gereserveerd en afstandelijk zijn. Dit is te wijten aan hun neiging de eigen gedachten te bekritisieren en daardoor hun gedachten niet meer delen. Wat weer problemen geeft met eigenwaarde. Vaak voelen Pleiadiërs dat hun gedachten het niet 'waard' zijn om gedeeld te worden; daar zullen zij ook aan moeten werken. Zij kunnen patronen ontwikkelen in het gebruik van verschillende 3D-bezigheden als een tijdelijke vlucht uit de realiteit, of door een verkeerd opbouwen van vertrouwen en vaardigheden op communicatiegebied. Het kunnen riskante avonturen met drugs en drank zijn, seksuele – of romantische drama's, of het kan leiden tot eenvoudigweg ontsnappen naar andere werkelijkheden door te lezen, televisie of films te kijken. Pleiadiërs laten los door huilen. Passend bij hun neiging om emoties te onderdrukken worden die opgebouwd tot op een punt waarop ze wel moeten loslaten. Dit kan resulteren in een huilbui die optreedt als een overdreven reactie op een situatie. Het is een loslaten van veel meer dan wat er feitelijk gebeurd is. Passend bij de communicatiestoringen waaraan gewerkt mag worden, ervaren Pleiadiërs verschillende manieren van loslaten in het keel-chakra-gebied, zoals huilen. Het kunnen ook terugkerende fysieke problemen zijn of moeite met spreken zoals heesheid, hoesten of een afgeknepen gevoel in de keelchakra. Dit zal niet langer gebeuren als Pleiadiërs geleerd hebben te vertrouwen in het vrij uiten van emoties en behoeften en dit kunnen toepassen in het dagelijkse leven. Storingen kunnen gezien worden als een signaal om bij jezelf te onderzoeken wat nog nodig is om geuit te worden. Pleiadiërs zijn erg sterk in geloof en vertrouwen. Van jongs af aan hebben zij een sterke vastberadenheid, een diep weten dat er een relatie met God is en een bedoeling en plan, zelfs in hun donkerste momenten. Er is een innerlijk verlangen spirituele antwoorden te zoeken en de relatie met de Goddelijke Kracht te vinden. Zodra ze beginnen met zoeken en leren begint de groei. Als zij zich de relatie met God herinneren en zichzelf liefhebben als volmaakt mens, vervagen veel van de oude gevoelens, emoties en zelftwijfel. Ze worden gemiddeld duizend jaar oud.'

'Indrukwekkend, hoe heb je dat allemaal onthouden? Je bent toch geen geheelonhouder?' 'Ik kan mijzelf goed vinden in de Pleiadiërs, het is een droombeeld van de persoon die ikzelf zou willen zijn, en hoopte in manische/psychotische tijden dat ik zelf afkomstig was van de Pleiaden. Noem het een waan, of waanzinnig. Vind ik wel grappig trouwens. Op aarde spreekt men van 'kunstzinnig' en 'waan-zinnig', terwijl kunst en wanen op Aarde nu niet echt als zinnig worden gezien. Kunst wordt omschreven als 'creatie op basis van gevoel' en wanen zijn zaken die op basis van logica niet verklaard kunnen worden. Wat is de zin er dan van?'

'Marijn, onze UFO komt zo aangevlogen. Ik heb een seintje gekregen van Villon. Vind je het spannend? Durf je mee te gaan?' 'Ik kan niet wachten Dick! Het lijkt me fantastisch om een ruimtereis te maken.' 'Kijk, daar zal je ons sterrenschip hebben ... zie je al die lichtjes. Rood, groen en blauw? En daarboven de schijfvorm?' 'Ja, precies zoals ik die boven mijn huis heb zien zweven. Toen ik manisch was en mijn moeder mijn puinhoop ging opruimen. Heel erg lief van mams. Ik sliep heerlijk, door de keiharde hardstyle-muziek die ik op had staan. Toen ik wakker werd, op de bank, keek ik naar buiten en zag ik een UFO overkomen. Mam wilde niet komen kijken, want ze geloofde me niet. En misschien had ze niks gezien. Waarom? Omdat het brein ziet, niet de ogen. Zaken die niet binnen het referentiekader van iemand passen, worden simpelweg niet waargenomen. Het schijnt dat de Indianen in Zuid-Amerika het grote schip van Columbus niet aan zagen komen. Pas toen Columbus in een klein roeibootje naar de kust voer zagen de Indianen hem.' 'Klopt Marijn! 'En Dick, weet je dat hier een prachtig voorbeeld van is? Ik heb hier een column over geschreven. Opgenomen in 'De Glazen Kooi', een bundeling die gratis is te downloaden op mijn website. In de columns

zijn snelkoppelingen te vinden naar internet ... bronnen, achtergronden en filmpjes, om de tekst zo een diepere lading te geven. Een vernieuwende manier om een e-boek te schrijven. Vond ik leuk. Anyway, de psychiater Jules Tielens heeft in zijn boek 'In gesprek met psychose' getracht om een psychose te duiden. Hij geeft aan dat het brein van iemand die psychotische kenmerken heeft overspannen is. Een normaal brein 'filtert' prikkels en informatie, omdat er anders teveel moet worden geïnterpreteerd. Deze filter werkt, bij iemand die een psychose beleeft, (tijdelijk) niet meer. Ik vind 'Brain Games', te zien op National Geographic Channel, een fantastisch programma. Het fragment 'Brain Games – verwarring' legt de beperkingen van onze 'normale' hersenen op een grappige manier bloot. In het fragment zitten twee mensen aan een bar te eten. En er veranderen de hele tijd dingen. Andere kapsels, andere kleding, ander eten. 'Normale mensen' zien deze veranderingen nagenoeg niet. Ik heb dit fragment bekeken op het moment dat ik psychotisch was en ik zag (bijna) alle veranderingen, want mijn 'filter' stond op non-actief. Erg grappig! 'Marijn, we gaan aan boord! Wees welkom!'

'Marijn, je bent nu gast op ons sterrenschip. Je bent de eerste mens die mee mag naar de Pleiaden.' 'Dank ... U bent heer Villon?' 'Zeg maar je, net als in het Engels, en ja ik ben Villon en dit is Itme, maar die ken je al toch?' 'Ja, die ken ik al. Leren kennen in het tranendal ... op planeet Aarde!' 'Ha ha ... goed dat je dat nog weet Marijn.' 'Dick, wat mij betreft kunnen we vertrekken ...! Marijn, maak je geen zorgen ... we hebben een geveerde drukcabine. Ons sterrenschip is aangedreven middels warp-technologie. Op basis van de warp-technologie kan ons sterrenschip zich met een snelheid groter dan de lichtsnelheid voortbewegen. Zo kunnen we binnen afzienbare tijd de Pleiaden bereiken. Maar ... we maken ook nog een tussenstop op de maan. En weet je waarom Marijn?' 'Ik heb wel een idee.' 'Vertel?' 'Ik heb op youtube een filmpje gezien van Karl Wolfe, een Amerikaanse sergeant, die voor de NASA heeft gewerkt, die beweert dat er op de maan geheime bases van buitenaardsen te vinden zijn. En ik moest een wereldvlag meenemen. Ik heb een witte vlag meegenomen, om de Amerikaanse vlag op de maan te vervangen. De vlag van overgave, de vlag van vrede. Beter dan sterretjes zien.' 'Ha ha ... goed bedacht Marijn. De wereldvlag, maagdelijk wit ... toepasselijk.' 'Itme, kan jij aan Marijn uitleggen waarom hij naar de Pleiaden mag? Of denk jij het zelf te weten Marijn?' 'Villon en Itme, ik heb zulke gekke wanen gehad. Komt omdat ik een bipolaire stoornis heb. In India, waar ik voor het eerst psychotisch werd, en de symbolische betekenis van de nummers heb doorgekregen, dacht ik de nieuwe profeet te zijn. In latere wanen dacht ik in contact te staan met buitenaards leven. Ik kreeg boodschappen door, op basis van mijn intuïtie. En ... dat denk ik nu te weten ... of droom ik ... er bestaat wel degelijk buitenaards leven. De Pleiadiërs bestaan. Jullie bestaan! Ik heb de documentaire van Erich von Däniken, 'Chariots of the Gods' op youtube bekeken. Hij is een Zwitsers auteur die bekend is van zijn theorieën over buitenaardse invloed op menselijke cultuur in de prehistorie. Erg leuk om te zien, en het zet je aan het denken! Ik heb door al mijn ervaringen sindsdien de fantasie, of de droom, gehad, dat ik door een buitenaardse beschaving naar een andere planeet zou worden meegenomen. Deze droom komt nu uit. Ik denk dat het mijn taak is om de wereld hierover te vertellen. Dat jullie onze Goden zijn. Dat we vanaf nu onze Goden kennen. Goden die precies op ons lijken, maar ons in alle opzichten voorbij streven. Zowel sociaal, als technologisch.' 'Marijn, je hebt gelijk ... jouw verhaal wordt het nieuwe verhaal ... het laatste testament. Goed boek trouwens!' 'Hoe kent u mijn boek?!' 'Je boek is gratis te downloaden op je website. En wij hebben uiteraard toegang tot het world wide web.' 'Maar goed, even over ons sterrenschip. Ondanks de warp-technologie hoeft je niet in de riemen. De vering van de drukcabine zorgt ervoor dat de reis comfortabel verloopt. Hoe vindt je trouwens het interieur?' 'Net als in de film ... Ha ha.' 'Marijn, wat wil je drinken? Even een lekker vruchtensapje?' 'Ja graag Itme.' 'Heb je ook honger?' 'Ja, best wel ...heeft u een croissantje met ham en kaas? 'Speciaal voor jou hebben we ... dat helaas niet. Op Pleione eten we geen dieren. Alleen maar groente, fruit, rijst en noten. Waar het gebit voor bedoeld is. Sorry. Tomatensla met walnoot en mango een optie?'

Deel 3: Het Laatste Testament

Magisch India

Er hing een warme smogdeken over de stad. Gelukkig werd Marijn opgepikt vanaf het vliegveld in Delhi. Dat is altijd fijn. Anders moet je 's nachts je weg in een vreemde stad vinden. Er stond gelukkig een man met zijn naam op een naambordje. Het is altijd afwachten of ze aan de andere kant van de wereld hun afspraken nakomen. Marijn had in het vliegtuig al wat contacten opgedaan en één van de mensen, Stefan, ging naar hetzelfde hotel. De taxichauffeur draaide een nauwe straat in. Ze waren in het hart van Old Delhi. Marijn stapte uit en pakte zijn rugzak uit de achterbak en liep een zijstraatje in. In dit straatje liepen een paar zwerfhonden, er lagen mensen te slapen en er hing een penetrante urinelucht. Marijn was blij dat hij eindelijk bij zijn hotel was aangekomen. Het was een lange reis geweest. Hij had een goedkoop ticket gevonden en had een tussenstop in Helsinki moeten maken. De Lonely Planet was positief over het hotelletje, maar Marijn schrok van wat hij aantrof. Alles was vies en er zaten roosters in de tussenvloeren. Het deed Marijn aan een slachthuis denken. Op het dakterras dronk hij samen met Stefan een biertje. Ze besloten om de volgende dag samen de stad in te gaan. Marijn liep naar zijn kamer, zette zich over de smerigheid heen en viel in een diepe slaap. De volgende ochtend waren Marijn en Stefan op zoek naar een lekker ontbijt, maar overall was het even vies. Ze kochten daarom maar een paar bananen en gingen daarna naar het Rode Fort. Het was een indrukwekkend monument, maar Marijn had in Marrakesh genoeg moois gezien. Hij wilde alleen de Taj Mahal in Agra nog bekijken. Daarna zo snel mogelijk naar het dorpje Sawai Modhpur, waar je tijgers in het wild kon zien. Lekker naar de natuur.

De treinreis naar Agra was aangenaam. Marijn had onderweg lekker zitten praten en er was een gratis ontbijtje geserveerd. De aankomst in Agra was minder. Tientallen taxichauffeurs omringden Marijn. Ze wilden hem allemaal naar een hotelletje brengen, voor veel te veel geld. Uiteindelijk vond Marijn een taxichauffeur die hem voor een schappelijke prijs naar hotel Maya zou brengen. Marijn stapte in. Hotel Maya was een verademing. In de kamer rook het naar zeep. Marijn was meteen verkocht. Hij ging naar het schone dakterras, waar hij een ontbijtje bestelde, omelet met koffie. Op het terras zaten een vrouw en man. Zij was lang en leek uit Europa te komen. Hij was klein, maar gespierd. De vrouw vroeg of Marijn bij ze kwam zitten en stelde zich voor. Selma kwam uit Zwitserland en had haar gids uit Nepal gevraagd om haar te vergezellen naar India. Selma was al een tijdje in Nepal en haar visum was verlopen. Daarom was ze genooddaakt om naar India te gaan. Selma vond Agra erg druk en zocht graag de luwte van het terras op. Het bezoek aan de Taj Mahal was wel betoverend geweest, maar het was al de tweede keer dat ze hieraan een bezoekje had gebracht. Ze was al eerder in Agra, maar dat was op een drama uitgelopen. "Marijn, ik ben de laatste keer hier bestolen en zat vast. Alles weg. Niemand wilde me geld voor een ticket terug naar Nepal lenen. En dat kost maar vijftig euro. Moet je nagaan hoe ik me heb gevoeld". "Lijkt me een rotgevoel. Helemaal afhankelijk zijn van andere mensen en dan geen hulp krijgen".

Marijn ging naar de Taj Mahal. Eindelijk zou hij dit wereldwonder aanschouwen. De rij was enorm. Honderden Indiërs stonden te wachten. Marijn werd aangeklamd door een klein straatverkopertje. Hij verkocht heel erg lelijke souvenir-tjes. Een mini Taj in een heel klein bolletje. En als je hiermee schudde, dan dwarrelde er sneeuwvlokjes op het monument neer. Marijn besloot het souvenir-tje te kopen. Maar hiermee was de kous niet af. De andere straatverkopertjes zagen geld en kwamen op Marijn aangerend. Marijn bleef maar kopen en kopen. Het was toch spotgoedkoop. Marijn kocht een kaartje voor de toegang van de Taj Mahal. Hij was een stuk duurder uit dan de Indiërs. Er werd goed aan de toeristen verdient. Maar dit had wel voordelen. Marijn mocht vooraan in de lange rij (zo'n driehonderd meter). Elk nadeel heb z'n voordeel. Om het zo maar te zeggen.

...

Er was een straatverkopertje die maar aan bleef dringen. Marijn noemde dit intelligente mannetje 'little fuck'. Little fuck kon het geen fuck schelen en noemde Marijn 'big fuck'. Marijn kwam niet meer bij. Ze waren vrienden. Little fuck sprong op een fietsriksja en wenkte naar Marijn. Marijn had er geen zin in, maar toch liet Marijn zich overhalen. De rit ging door een groot deel van Agra. De jongen die de fietsriksja voort bewoog was kleddernat van het zweet en bleef maar zeuren om meer geld. Gelukkig was little fuck mee, want big fuck leerde veel van het mannetje. Ze kwamen langs de markt en Marijn besloot voor de jongens twee blikjes fris te kopen. Gek genoeg dronken ze er niet van, maar pakten ze het in. "Waarschijnlijk om

mee naar huis te nemen”, dacht Marijn.

Marijn ging snel hotel Maya in om te genieten van een heerlijke maaltijd op het terras. Hij vond het lekker om op een kussentje bij een laag tafeltje te zitten en liet de hoge tafels dus links staan. Marijn realiseerde dat hij Agra wel gezien had. De volgende dag zou Marijn afreizen naar Sawai Modhopur. Om tijgers te zien. Of in ieder geval lekker de stad uit te zijn.

De treinreis was, voor een reis van 5 uur, spotgoedkoop. Minder dan een euro. Dus erg ‘local’ . Zou wel een avontuurtje worden. Het treinstation was overvol toen Marijn er arriveerde. In de wachtruimte was het stil en plotseling viel de stroom uit. Geen licht, nergens, en een magische stilte. Geen paniek, nada, niks. Kaarsjes werden aangestoken. Ook de routeborden van de treinen waren uitgevallen. Maar er kwamen wel treinen binnen. Dan veranderde de stilte in een bewegende mierenhoop. Geschreeuw, geduw en getrek. Als de trein dan weer vertrok keerde de rust terug, maar het bleef donker. Marijn zag weer een trein aankomen, veertig minuten later dan dat zijn trein zou vertrekken, maar herkende de tekens op de trein die op zijn kaartje stonden. “Ik spring er gewoon in, ik zie het wel”. De trein ging inderdaad de goede kant op.

De trein leek, op het eerste gezicht, van binnen op een dierenwagon. Met tralies en gekke bankjes. Maar naar een paar minuten had Marijn door waar zijn plekje was. Hij had een heerlijke, doch vuile ligplaats helemaal boven in. De nachtslapers legden een ketting om hun tas en gingen slapen. De Nachtbrakers haalden hun bakjes eten te voorschijn. Marijn kreeg ook eten aangeboden. HEET! PIJN! LEKKER!

De treinreis duurde erg lang. Het leek soms letterlijk of de trein achteruit ging. Waarschijnlijk om even te parkeren, om de snellere, duurdere treinen voor te laten.

En toen ... Sawai Modhopur. Marijn wreef de slaap uit zijn ogen en dwaalde door de nacht. In een stinkend hoekje stonden een paar zwarte varkentjes heerlijk te smullen van de shit die de mensen achter hadden gelaten. Wat een zwijntjes. En wat een rust. Marijn besloot om bij het avondwinkeltje sigaretten en chips te kopen. En natuurlijk bitter lemon, de drank waar Marijn zo van hield.

Marijn ging zitten naast een verloren man, die waarschijnlijk zijn roes lag uit te slapen. Er lagen ook een paar ranzige honden in de buurt van de vieze man. Jammer dat deze dieren hun oude pracht en praal verloren waren, want je kon wel zien dat deze honden als machtige puppies geboren waren. Te lang in de buurt geweest van ranzige mensen, die de beesten veretterd hadden.

De taxichauffeur van de tuktuk startte de motor en reed in z’n 1, 2 of 3 weg. Geen idee hoe deze statige man, die Singh heette, het rijden zo afgeleerd had. De nacht was koel en de frisse bries heerlijk. Marijn was op weg naar het hotel dat het dichtst bij de rand van het park lag. Na tien minuten arriveerden ze bij het enigszins vervallen, maar nog steeds statig hotel. Een knorrige man, wat een varken, deed open. Marijn besloot Singh het dubbele te geven dan wat gevraagd was. “Kom nou, die man mag ook wat verdienen hoor”, dacht Marijn.

De man gaf Marijn de sleutel van de kamer. De kamer was sober ingericht, met een eenvoudig bed en een leuke uitbouw met een heerlijke stoel. Het raam stond open en de donkere, zware geur van het oerwoud rolde de kamer binnen. Marijn opende een zak chips, stak een peuk op en nam een slokje van z’n bitter lemon. Marijn had zijn bestemming bereikt!

Marijn zou de volgende dag op ‘tijgerjacht’ gaan. Veel toeristen kwamen met prachtige verhalen, filmpjes en foto’s terug. Misschien had Marijn ook geluk.

Maar om een tijgersafari te regelen, viel er verdomme veel te regelen! De tijgersafari-organisatie was dusdanig georganiseerd, dat er geen sprake was van organisatie. Gerund door de overheid. Ja, da’s dan logisch! Marijn was in de veronderstelling dat aan de balie een ticket kon worden gekocht voor de volgende safari. Hij wachtte een uur netjes af en kreeg toen te horen dat hij de volgende ochtend terug zou moeten komen. Toeristje pesten? De volgende ochtend was het weer feest. Via een klein locket kon je een kaartje

kopen. Er waren nog twee Australische meisjes die ook in 'de rij' stonden. Een Indiër wilde voordringen, maar Marijn liet z'n tanden zien. Maar na een klein uurtje was het dan zo ver. De safari zou beginnen. Maar, ... en toen pas viel het kwartje bij Marijn, eerst werden de toeristen bij de duurdere hotels opgehaald. Zij hadden twee (of drie) keer zoveel betaald, maar konden zo instappen. Bureaucratie en corruptie gaan in India hand in hand. Marijn moest er om lachen. Dit was nou reizen! Zaken observeren. Systemen herkennen. Niet alleen de bezienswaardigheden aflopen, maar het land ontdekken.

Marijn dacht terug aan de safari in Afrika. Samen met zus Breg. Hij had een paar dagen mee gemogen naar de Masai Mara, want ze is stewardess. Wat een ervaring! Gewoon in een open fourwheeler over zandwegen rijden. En maar 'spotten'. Links leeuwen, rechts zebra's. Voor olifanten. Achter apen.

Maar dit was een heel andere ervaring. Met tien auto's achter elkaar over verharde wegen crossen. Gelukkig ging na het checkpoint een ieder zijn eigen weg. En wat is er nou spannender als er veel minder wild te zien is. Dat wordt een eekhoorn zelfs groot nieuws. Nou zeg, dat is wel een beetje overdreven. Er waren prachtige herten en mooie, wilde pauwen. En aapjes. Boven in de bomen. En iets geels op grote afstand, waarschijnlijk een luipaard. Marijn moest zeiken zeg! Godverdomme, altijd als hij in de auto zat. Bij een wachtershuisje kon Marijn zijn blaas legen. Op de terugweg wederom geen tijgers.

..

Marijn was terug in het hotel. De manager vroeg of Marijn naar een andere kamer wilde verhuizen. Marijn vond het geen probleem, want voor in totaal 15 euro kreeg hij een kamer van ongeveer 35 vierkante meter. Met een eenvoudig bed, een ruime kast en twee banken (tijgerprint!) en openslaande deuren naar een balkon. Marijn was moe en besloot vroeg naar bed te gaan.

De volgende ochtend werd Marijn gewekt door de zon, die heerlijk in zijn kamer scheen. Hij wilde naar het balkon voor wat frisse lucht. Maar het balkon was al bezet. Een grote aap en een prachtige pauw zaten stilzwijgend naar het oerwoud te koekeloeren. "Drie is teveel", dacht Marijn en hij liet de mooie beesten met rust.

Marijn pakte zijn Ipod en zette zijn favoriete muziek op. Hadag Nahash (uitspraak: Dag Nagas) In het Engels 'Snake Fish', gekregen van zijn lieve vriendin Lilach. Hij liet Singh bellen en besloot bij het Taj Mahal Hotel naar het zwembad te gaan. Hij kon voor maar 7,5 euro genieten van heerlijke rust en voor 7,5 euro kon hij er lekker happen van een fantastisch lopend buffet. Alleen in het hotel slapen, dat was echt te duur. Zo'n 360 euro per nacht.

..

Marijn kwam bijna elke dag bij het zwembad. Lekker bruin worden. En de top van het zakenleven kwam er ook. Daar leerde Marijn heel erg veel van. En het gekke was van de rijke Indiërs graag met Marijn een babbeltje maakten. Over planologie, het vak van Marijn, over projectontwikkeling, over IT, over ... zaken doen. Marijn bleef maar visitekaartjes verzamelen. Hij vond het super om op deze manier te netwerken.

Alleen ... de service in het zoveel sterren hotel liet te wensen over. Elke dag moest Marijn een kwartier tot een half uur op z'n rekening wachten. Een wilde Marijn wat drinken of eten, dan moest hij van zijn heerlijk luie ligbed afkomen en naar het hotel lopen, waar vijf man verplicht niks stond te doen. Maar er was een jongen bij, helaas is Marijn niet zo goed met namen, die wist wat service was. Wilde Marijn een biertje, dan nam de jongen een schaal met heerlijke snacks mee. Had Marijn zin in koffie, dan kwam de jongen al aangelopen. Uiteraard werd deze service goed beloond. Elke keer met een euro (en dat is veel geld in India).

Marijn had voor de zekerheid het verhaal "JAJA de tijger gaat op avontuur" op een CD gebrand. Gelukkig maar, want de baas van KK en Hanuman had 's nachts de computers vernieuwd. Het verhaal was dus weg als Marijn zijn hersens niet had gebruikt. Marijn was woedend en stampte de trap af. "For god sake think, replacing the computers. Have I been writing on your computers or not?". De baas haalde zijn schouders op en zei dat het niet zijn probleem was. Marijn werd nu echt boos, razend eerder. Het liep bijna uit op een

handgemeen. Gelukkig kwamen KK en Hanuman tussenbeide. KK fluisterde: "there is also a big boss". "KK, please, can you call that man!"

De grote baas kwam snel aangereden. Marijn vertelde dat hij journalist was en nu zijn verhaal kwijt was. "Do you know how many hours I've been writing on my story? Around 30 hours. It's all gone". "I am sorry. The chef should have paid more attention. How can we solve this?" Marijn dacht na en zei: "I would like to have two tiger books for KK and Hanuman. Than we are even." "Ok, deal". Marijn liep nog even boos weg, voelde of hij de CD met het verhaal nog had, en er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. Maar de woede was er nog wel. Marijn werd steeds bozer, op alles, op zijn vader, op domme geschifte mensen, op kinderverkrachters, op alles en iedereen die vrouwen en kinderen en zwakkeren pijn aan doen. Hij was het zat. Tijd voor een nieuw verhaal. Het verhaal 'Lieve vader'.

..

Voor 10 euro had KK een trip naar zijn dorpje geregeld. Marijn zou het echte India leren kennen. Ze reden ongeveer een half uurtje in een hele kleine, schattige Nissan. Het onthaal was hartelijk. Alle kindjes in het dorp kwamen de gekke buitenlander aanschouwen. Ze wilden allemaal mee in de auto. Marijn genoot. Een jongetje sprong op de schoot van Marijn. Marijn wilde het portier dicht gooien, maar zag op het allerlaatste moment dat het jochie zijn hand tussen het raam en de deur had zitten. Marijn haalde opgelucht adem, toe hij merkte dat het handje niet verbrijzeld was. Sterker nog, Marijn had op tijd gereageerd.

Marijn liet bij de waterpomp, via zijn Ipod, filmpjes en foto's uit Nederland zien. De kinderen moesten vooral lachen om de foto's van Koninginnedag. "Wat een gekke mensen in Nederland zeg?!", moesten ze gedacht hebben.

De zon verdween en het werd langzaam donker. Marijn kreeg een eenvoudige maaltijd van KK aangeboden. Chapati met een heel erg heet sausje. Uit beleefdheid nam Marijn een paar hapjes. Het werd tijd om de kinderen Engels te leren. De leerboekjes en de plaatjes hielpen de kinderen niet echt. "Daar moet wat anders op te verzinnen zijn", dacht Marijn. Marijn wees naar de maan: MOON. Om de beurt mochten de kinderen het woord zeggen. En er werd natuurlijk hard geklapt als 'moon' goed werd uitgesproken. En het jochie met de slechtse uitspraak kreeg van Marijn het grootste applaus. Het jongetje keek super trots! KK begreep er niks van en vroeg Marijn waarom hij dit zo deed. "KK, als ik niet klap voor dit mannetje, dan zal hij zich vernederd voelen. Nu is hij zo trots als een pauw. Zo werk je aan vertrouwen, en dat is nodig om iets te kunnen leren".

MOON, ROOF, ANIMAL, COW, CAR, HOUSE, MAN, WOMAN, GIRL, BOY, binnen de kortste keren leerden de kinderen al veel woorden. Want ze waren erg leergierig. Die jonge honden deden het goed zeg! Wat een inzet! Het was een leuk spel.

KK reed de nacht in. Marijn was kapot en viel in slaap. KK zette Marijn bij het hotel af en ging naar het winkeltje om daar de boel voor de volgende dag tip top in orde te maken.

De volgende dag ging Marijn mee met Hanuman. Achter op de scooter. Hanuman reed heel voorzichtig. Hij was tenslotte verantwoordelijk voor Marijn. Onderweg vroeg Marijn aan Hanuman om even te stoppen bij een fruitverkopertje. Hij kocht een appel voor 15 euro ...

Bij Hanuman thuis kwam weer het hele dorp uitlopen. Maar Sunita, het buurmeisje van Hanuman, was een beetje bang voor Marijn. Dit lieve, mooie meisje was gewoon een beetje verlegen. Marijn wenkte naar Sunita en gaf haar zijn camera. Hij hielp haar op de juiste knopjes te drukken en Sunita maakte haar eerste foto. Met de filmcamera kon ze nog beter onderweg. Marijn had altijd last van trillende handen. Sunita niet.

Marijn schrok zich rot, een grote rat liep dwars door het huis van Hanuman. Maar Hanuman kalmeerde Marijn: "Het is alleen maar een rat". En da's waar!

..

Marijn beseftte dat hij Sawai Modhopur moest verlaten om zijn vlucht naar Nederland te kunnen halen. Maar eerst nog even die kleine tijgers in Agra gedag zeggen. Hij dronk zijn laatste chai bij het theestalletje van Aisha en Komal. De mooie dame en het lieve meisje. Aan Aisha had hij zijn Ipod gegeven. Hij kon toch niet overweg met het ding. Komal had een boekje gekregen, met CD, waardoor ze Engels kon leren. En ze was leergierig! Al de volgende dag had deze kleine lieve schat haar naam voor Marijn opgeschreven. Ook zou hij Motek en Sagbi, de honden die hij altijd bij het theestalletje brood gaf, nog even een knuffel willen geven. Motek was aan één oog blind, maar in het land der blinden is één oog koningin. Motek en Sagbi lieten zich echter niet zien.

De laatste dag in Sawai Modhopur zou hij aan het zwembad doorbrengen met zijn goede vrienden KK en Hanuman. De geitebreiers, de grote vleermuizen die in de bomen naast het zwembad hun thuis hadden gevonden, maakten normaal veel geluid, maar waren juist deze dag stil.

Eén uur en nog geen KK en Hanuman. Dat schoot toch niet op zeg! Waarom kwamen ze niet opdagen? Marijn haalde zijn vrienden op bij het kleine winkeltje, maar hij beseftte dat hij ook nog even Sjen gedag moest zeggen. De rust zelve. Het winkeltje van Sjen lag naast de ingang van het Taj Mahal hotel. Het was altijd een oase van rust bij Sjen. Naast zijn winkel lag een heerlijke tuin, waar Marijn graag zijn rust pakte. Bij Sjen had Marijn het verhaal 'lieve vader' in vier uur kunnen schrijven. Marijn besloot nog even inkopen (kadootjes voor het thuisfront) te kopen: sjaals, mooie doeken, kortom zaken waar vrouwen dol op zijn. Maar hij wilde ook graag sigaretten kopen. En gek genoeg dacht Marijn na over het getal van de duivel, namelijk 666. Waar kwam dit nummer vandaan? Wat betekende dit nummer? "Sjen, heb je sigaretten?" "Nog één pakje", antwoorde Sjen. Marijn bekeek het pakje. "What the fuck", dacht Marijn. "Stel je voor dat alles in evenwicht is, dan staat 555 (wat op het pakje stond) voor de duivelin. En stel je voor dat de duivel niet bestaat, dat de hemel het paradijs op aarde is en de hel niet bestaat, dan ... staat 666 voor de slechte man en 555 voor de onderdrukte vrouw. In optima forma".

KK en Hanuman waren gewoon bij hun winkeltje. "Waarom zijn jullie niet gekomen?" "We mochten er niet in!". En dat was best wel logisch, want beide heren zagen er niet echt florissant uit. "Ik heb een idee, laten we de auto pakken, gaan we inkopen doen". Marijn kocht voor zijn vrienden twee mooie overhemden en twee zwembroeken. Hun broeken en schoenen zagen er prima en die hoefden dus 'niet vervangen te worden'.

Als drie zakenpartners betraden de vrienden het zwembad. KK werd er zelfs een beetje arrogant van. Marijn leerde de heren te 'tippen'. Voor wat hoort wat! En er kwam zelfs een man bij die prachtige muziek maakte. Marijn bestelde drie maaltijden, die ze aan het rand van het zwembad opaten. De zon bleef maar schijnen. Het was genieten! Top! Maar Marijn had nog een kado voor zijn vrienden. Hij had in twee enveloppen 75 euro gedaan. Op de enveloppen stond 'Study, improve your English'. Maar een vader moet ook zijn kinderen en vrouw in de watten leggen, dus het was aan de jongens wat ze er mee zouden doen.

Aan het eind van de middag, zo rond een uur of zeven, vroeg Marijn om de rekening (ongeveer 50 euro). En de rekening kwam maar niet. De manager verwachtte dat Marijn weer als een hondje op het bankje zou zitten wachten. Marijn was het zat en vroeg de superbediende om de manager naar het zwembad te sturen. Na een half uur kwam de manager naar het zwembad. "I would like to pay the bill. I have been asking for it more than half an hour ago. Don't I have to pay or something?" De manager reageerde boos: "You know that you have to pay the bill inside, or don't you?" "KK and Hanuman, good friends, please go home. I will manage everything overhere". De manager kreeg een laatste kans van Marijn, maar de domme aap wilde de rekening niet halen. Sterker nog, hij werd zeer onbeschoft tegen Marijn, zelfs agressief.

Marijn ontplofte, de leeuw was los. "Fucker, my bill, otherwise I'll kill you!" De toeristen die in het hotel verbleven schrokken zo van Marijn, dat ze begonnen te rennen. Van het terrein af. "Fuck you!", schreeuwde de manager terug. Marijn pakte zijn spullen, keerde de manager de rug toe en liep weg. Onderweg bedankte hij het lieve personeel nog even.

Bij het winkeltje van KK en Hanuman kalmeerde Marijn. Een lekkere bitterlemon met een scheutje

(scheut!) rum. De manager kwam zijn rekening opeisen. "You have had your chance. Now go away. Quickly!", zei Marijn. De manager keek dreigend en Marijn koos voor een nieuwe aanpak. Hij pakte een papiertje en zei: "My bill for you".

Training your staff: (want dat had Marijn gedaan).

*50 hrs * 50 euro = 2500 euro*

De rioolrat verliet de arena. Hij werd uitgelachen door de aanloop. Ha ha ha.

De volgende dag was het tijd om te vertrekken. KK en Hanuman hadden een cadeautje voor Marijn. Tien ansichtkaarten van tijgers. Marijn kon zijn tranen niet bedwingen. Hij had deze kaarten voor zijn collega's in Nederland willen kopen, maar was het vergeten. Ook de jongen in de shop van het hotel waar Marijn al die tijd was geweest had een kado, namelijk twee tekeningen van tijgers (op zijde). Marijn kreeg het weer te zwaar (Marijn herkende zichzelf in de tekeningen) en realiseerde dat hij niks in het winkeltje had gekocht. "Doe maar dat tijgerboek, twee tijgershirts en die lelijke tijgerasbak. Vindt mijn collega Paul leuk en bepaal zelf maar hoeveel je ervoor wilt hebben".

Singh kwam Marijn ophalen. Hij had nog even gebeld dat de trein vertraging had. Wel vier uur. Zelfs de manager van KK en Hanuman had een cadeau: een tekening van een tijger. En een half uur Engels praten met zijn zoon. Onder het genot van een bitterlemon. Marijn vroeg aan de lieve man of hij hem een 'brasa' mocht geven. Aldus geschiedde en de strijdbijl was neergelegd.

Marijn had weer een langzame trein, maar nu terug naar Agra. Hij had zin om 'zijn' kinderen weer te zien. Hij zou lekker tukken in de trein. Maar een klein mannetje wilde de aandacht van Marijn. Hij vertelde dat hij een 'coincollector' was en later bij een bank wilde werken. Marijn keek in z'n portemonnee. En ... geluk of niet ... hij barstte van de euromunten. Er zaten zelfs twee eurocenten bij. Ongekend, want daarmee werd niet meer betaald in Nederland. Het jochie kreeg de hele verzameling. Met nieuwsgierige oogjes vroed het jongetje naar de waarde van het geld. Omgerekend was het 7,5 euro. Het jochie verdween meteen. Een andere reiziger zei: "Mooi dat je dat geld dus kwijt ben! Het gaat dat lulletje helemaal niet om 'coincollecting'." "Moet je jezelf man, een oranje jurk aan, haar tot op je enkels en jij weet wel hoe het hier allemaal gaat, sukkel", antwoordde Marijn. Chandra, zo heette het jongetje, kwam terug met met een briefje van tien roepies. "My present for you!" Marijn keek de andere reiziger spottend aan! "Niks geleerd hier zeker?"

Welkom in Agra! Marijn wilde zo snel mogelijk naar de kinderen. Hoe zou little fuck het doen? Maar eerst even inchecken in Hotel Maya. Bij de Taj Mahal zag Marijn little fuck! Het jochie kwam lachend aanrennen en sprong big fuck in de armen! "Come on little fuck, we are going to do some monkey business. Call your friends, eight in total". Marijn had veertig euro mee en ging op een bankje zitten. Elk kindje mocht voor vijf euro mini taj mahalletjes verkopen. De zakken stapelden zich op. Maar de politie kon deze actie niet waarderen en kwam dreigend aanlopen. Sterker nog, ze begonnen op de kinderen in te slaan. Marijn werd woedend: "Hit one more kid and I will kill you!". Hij keek de politiemannen diep in de ogen. Hun keuze. Marijn was klaar voor het gevecht. Hij stond strak. Maar de politiemannen dropen af.

Saweed rende naar Marijn toe. "Don't be so stupid, come with me". Marijn volgende. Samen dronken ze een biertje. Marijn legde aan Saweed uit dat hij pissig was op dat tuig, omdat ze de kinderen pijn hadden willen doen. Saweed beaamde dit, maar wees op het feit dat de politie hier de baas was. Hoe corrupt het systeem ook was (de helft van de opbrengst van de souvenirverkoop gaat naar de politie), je hebt baas boven baas. "Weet je Saweed, je hebt gelijk. Ik ga mijn excuses aanbieden. Kom je vanavond langs. Eten we samen een hapje".

Marijn liep terug, maakte een buiging voor de agenten en vroeg of hij zijn excuses mocht aanbieden. Hierna vervolgde hij zijn weg naar het hotel. Little fuck stond buiten bij de poort te wachten. "Hey you, tomorrow, eight friends, monkey business and now fuck off!" Little and biggie begrepen elkaar! De volgende ochtend hadden zeven tijgertjes en één tijgerinnetje zich bij de ingang van hotel Maya verzameld. "Little fuck, your

are the boss today!", zei Marijn. Little fuck regelde twee tuktuks en snel verdwenen ze het verkeer in. Uiteraard werd het een wedstrijd. Kom op, sneller, links, rechts, lol! De tuktuks stopten bij een grote shoppingmall. Een dure. Marijn pakte de hand van het meisje en wandelde richting de ingang. "Sorry sir, she can't come in". "Ok, than we go! Bye bye."

Uiteraard mochten Marijn en het engeltje wel het winkelcentrum betreden. Marijn had namelijk uitgelegd dat hij veel geld bij zich had, bedoeld om de kleine dame in het nieuw te steken. In de winkel zocht engeltje een spijkerbroekje uit (one of the boys!), een blauw truitje, gele splippertjes en Marijn liet ook nog een mooie gele ketting in de tas doen. Lachend liepen ze naar buiten.

Marijn zei tegen zijn goede vriend: "I need a chat with those taxi drivers. Make sure you and the other tigers will wait for me". "I did ask for a cheap shop. Do you fucking think this is fucking cheap? Fuck you! Now bring me to a cheap one. I am angry. And by the way, that little man is in charge from now".

"Little boss, you're the boss! Show those stupid fucks the way to a cheap shop! That's an order". "Yes big fuck". En die kleine zakenman werd een woeste tijger. Hij leidde, links, rechts, rechtdoor, luisteren klootzak, geen commissie vandaag, rijden hufters!

Na een zeer lange rit, die maar vijf minuten had hoeven duren, kwamen de tijgertjes en Marijn bij de markt aan waar ze goedkope, maar goede spullen verkochten. Om de beurt mochten de kinderen de winkel in om een broek en een shirt uit te zoeken. De systematiek was eerst nog wat ontwennig, maar op den duur begrepen de kinderen dat ze allemaal aan de beurt kwamen. Klaar! Volgende winkel! Op naar de speelgoedwinkel! Kinderen moeten ook kunnen spelen!

Zelfde ritueel. De kinderen kwamen dolblij naar buiten met het speelgoed dat zij graag hadden willen hebben en nu hadden. Robots, een pop en de oudere jongens hadden een horloge en een geurtje uitgezocht (het werden heren).

Marijn zag een jute zak en vroeg de tijgers naar de tuktuks te gaan. Hij vroeg de verkoper nog acht beren in te pakken en deze in de jute zak te doen. De kinderen werden gek toe ze de zak zagen! Op de terugweg viel Marijn in slaap. Little fuck reageerde heel snel en pakte het hoofd van Marijn. Marijn was bijna doorboord door een spijker. "Thank you, friend".

Bij hotel Maya mochten ze gebruik maken van het terras op de bovenste etage. Er was ook een douche. Er werd gevochten om de zeepjes, haren getrokken om de tandenborstels, de tandpasta was verdwenen, Marijn genoot, maar besloot toch in te grijpen. Hij vroeg het meisje bij zich te komen zitten. "Honey. Wait a bit, and you don't have to fight. Get it?"

Er werden acht vegetarische maaltijden naar boven gebracht. En er was rust, heerlijke rust. Na de maaltijd was het speeltijd. De kinderen genoten van hun nieuwe speelgoed. Marijn vroeg zich af of ze ooit wel eigen speelgoed hadden gehad. Na het spelen kwam het leren. "Hello sir, madam. I would like to study. That's why I have to sell those stupid things. How much would you like to pay for it?" Het was erg moeilijk om de kinderen hun oude verkoopmanieren af te leren en misschien was die oude techniek wel beter. Marijn deed in ieder geval erg zijn best. De kinderen begrepen de ernst van het spel. Big John was de beste verkoper en had het meest verdiend. Want zo ging het spel, deed je het goed, dan werd er verkocht. De avond begon te vallen en de kinderen vroegen Marijn ze naar huis te begeleiden, bang om bestolen te worden. Natuurlijk liep Marijn mee.

Tijd om met Saweed het eten. Er werd op de deur geklopt. Marijn was druk in gesprek met z'n zus en was boos. Ze wilde zijn spullen niet meenemen: computer, beamer, DVD-speler. "Godver zus, kom dan niet!". Dit heb ik hier nodig. Voor tijgerlessen en plezier.

Saweed kwam binnen, zonder vragen. Marijn was boos en legde uit dat hij Breg aan de lijn had. "Sorry". Saweed had kadootjes mee (ook hij had nieuwe kleding van Marijn gekregen): hele mooie platen van de

natuur met een goddelijke boodschap, voetbandjes, een schaakbordje en een wereldbolletje van ijzer, waar je allemaal andere figuurtjes van kon maken.

Ze aten samen, het werd een heerlijke avond. Saweed vertelde over de rum, de drank van de soldaten. Marijn zij dat hij zo van bitterlemon hield. En het mixte zo moeilijk. Maar na een paar slokjes mixte de twee drankjes en werd het heerlijk zoet.

De volgende avond gebeurde er iets raars. Het leek net of vier exen aanwezig waren: Halima (een stil meisje uit Frankrijk), Annerieke (een roodharige dame met Ierse – Engelse roots), Dar (nu genoemd Orly) en Anne (een schoonheid uit de Balkan). Marijn was in de exen-hemel en schatte van elk meisje precies de leeftijd. Hij vroeg 'Anne' of zij haar eenvoudige tas wilde ruilen voor zijn rugzak. Maar dan wel op het bovenste terras. Maar ze kwam niet opdagen. Wel vond hij haar tas voor zijn kamer, maar Anne was verdwenen. Marijn liep naar de kelder en legde zijn mooie rugzak, die hij van Halima had gekregen, 'in de kluis'. Had hij toch niet meer nodig.

Marijn ging even een tukkie doen. Maar de apen waren erg luidruchtig. Marijn keek naar het schilderij op zijn kamer (een paradijselijke voorstelling) en hij werd bang. Hij was er nog niet aan toe om God te ontmoeten. Toch maar een kijkje nemen op het terras.

Op het terras ontmoette hij Annet en Daryn. Hij dronk heerlijk mee met de rum. Zij rookte de ene na de andere sigaret. Maar Annet had de broek aan, dat was duidelijk. Zij een fantastische Duitse blondine en hij een Australische boom van kerel. Annet leek sprekend op Anne, de schoonheid die Marijn vlak voor zijn vertrek naar India, via relatieplanet, had ontmoet. Maar Anne heeft een broertje dood aan het huishouden. Annet vertelde dat zowel de man als de vrouw verantwoordelijk zijn voor het huishouden. Ook vertelde Annet Marijn de Duitse versie van 'JAJA de tijger gaat op avontuur'. Maar ook Daryn was erg speciaal. Hij vertelde dat Marijn zijn Engels met het Londense accent had geleerd van zijn goede vriend. En dat Marijn door het lezen van De Da Vinci Code de betekenis van het symbool van het Jodendom had geleerd. De driehoek met de punt naar boven staat voor het mannelijke, de driehoek met de punt naar beneden staat voor het vrouwelijke. Jezus Christus, althans zijn volgelingen, en Mohammed hebben de vrouw uit het geloof weten te snijden. De boodschap van Jezus, op basis van liefde, en de boodschap van Mohammed, op basis van angst en haat, zijn beide niet overgekomen. Simpelweg omdat mensen deze gewone stervelingen als heilig zijn gaan beschouwen. Maar God, de schepper, wil graag dat mensen in zichzelf gaan geloven, goede mensen worden. Want wie goed doet, go(e)d ontmoet!

Vrijgevigheid + Inzet + Respect en Liefde = trots en sterkte = goedheid

Daryn gaf zijn e-mailadres aan Marijn, met daarbij het volgende onderschrift: Do send me an email! Do was onderstreept met drie streepjes. Hierdoor leerde Marijn de betekenis van de cijfers 8 en 3 kennen, namelijk de goede, wijze, liefdevolle man (nummer 8) en muziek (nummer 3).

Marijn begreep nu alle nummers, want hij had als volgt zitten redeneren:

1. Het eerste getal, dus de Schepping;
2. Na de schepping komt het Paradijs (mits alles in evenwicht is);
3. De Muziek (drie streepjes onder Do – Ree – Mi);
4. De Oorlog, of in het reine met jezelf komen (staat tegenover 3);
5. De onderdrukte vrouw;
6. De slechte man;
7. Alles moet in evenwicht zijn (5 en 7) > dus de wijze vrouw, die zich niet laat onderdrukken;
8. Alles moet in evenwicht zijn (6 en 8) > dus de goede man;
9. In Harmonie leven met je kinderen en met de natuur (bij 7 en 8);
10. Ontwikkeling en leren;
11. Een Nieuwe schepping, een nieuwe start;
12. Het Nieuwe Paradijs, na een nieuwe schepping.

De tijgertjes bleven maar om hotel Maya hangen, maar Marijn wilde geen tweede Jezus worden. "Go away!", riep Marijn met een glimlach op zijn gezicht. De kinderen lachten en verdwenen. (Nou, niet meteen hoor!). Hierna gebeurde er iets heel raars. Marijn begon alles tien keer zo hard te horen. En dat in Agra, de hel op aarde. En telkens als Marijn het over Bush had begonnen de ezels te balken en de apen te krijsen. En had Marijn het over Obama dan hoorde Marijn de vogels fluiten en kwamen de eekhoorns bijna op zijn schoot zitten. Ook de apen kwamen erg dichtbij, maar daar moet je afstand van houden. Hun tanden zijn messcherp en ze kunnen je besmetten met de meest enge ziektes.

Marijn werd gek van het geluid van de mensen op straat, letterlijk! Hij besloot zich terug te trekken op het terras, boven op hotel Maya. Het paradijs, met uitzicht op de Taj Mahal. In de bomen. En je kon er de aapjes zien spelen op de daken. En de vogels vlogen vlak over. Marijn kon ze bijna aanraken. Dezelfde groene halsbandparkieten als in het Vondelpark, als in Amsterdam. Soms kwamen de apen ook Marijn opzoeken, maar Marijn had respect voor ze en bleef op afstand. Maar hij moest en zou af en toe naar beneden. Om te mailen met z'n collegae die hij op de hoogte wilde stellen van deze wonderlijke en sprookjesachtige ervaringen.

Het was tijd om Agra te verlaten. Nog even de tijgertjes gedag zeggen. Maar ... er was weer iets gekks aan de hand. Overval waar Marijn was geweest (en dat waren echt niet zoveel plaatsen) werd opgeknapt, getimmerd, geveerd. Alsof de Schepper de vernieuwing in gang zette. De laatste groet was voor de hoteleigenaar: "I know all the numbers, and they go up till ... 9. Bye!".

Zus en Zo

Jullie worden opgehaald door een Indiër met een oranje tulband. Maar pas op, hij spreekt niet zo goed Engels. Eigenlijk helemaal niet.

Liefs,

Marijn

"Gekke sms", dacht Bregje. Maar ze besteedde er verder weinig aandacht aan. De tickets waren geregeld. Althans, ze zouden IPB vliegen. Indien Plaats Beschikbaar, want Breg was stewardess bij de KLM. En wat was er weinig tijd geweest om alles te regelen. Prikken tegen enge ziektes, visa en maar vallen, vliegen en weer opstaan. Maar aan die computer, die beamer en die DVD-recorder waren ze echt niet toegekomen. Jammer dan! Maar Marijn was gek geworden. Had iedereen in Nederland gemobiliseerd en gelukkig was Michel zo gek geweest om die dingen op te halen. "Heb je dan niks anders te doen dan je druk maken over die stomme spulletjes", had Breg Marijn gesms. "Rot op trut. Als je niks voor me over hebt, kom dan niet", had Marijn fel teruggeschreven. Maar alles was geregeld, Michel had na z'n werk alles opgehaald. Maar wat een gedoe zeg.

De vlucht was erg goed geweest. IPB'en heeft zo zijn voordelen. Maar ja, het nadeel kan zijn dat er geen plaats beschikbaar is. Lekker businessclass. In de watten gelegd worden door je eigen collega's. Mam had het heerlijk gevonden. Lekker onderuit. Alleen was al die luxe wel erg ingewikkeld. Wist mam veel dat er een inklaptafeltje ingeklapt in haar stoel zat. En Michel had zijn voetjes niet bij de grond gekregen. Wist hij veel dat er onder zijn stoel een hendeltje zat waarmee je je voetensteuntje tevoorschijn kon toveren.

"Nu moeten we op zoek naar een Indiër met een oranje tulband, want die pikt ons op", legde Breg aan mam en Michel uit. De aankomsthal was druk, maar niet chaotisch. Logisch, want je moet 80 roepies betalen om de aankomsthal binnen te mogen. Hiermee worden de vervelende taxichauffeurs buiten gehouden. Breg keek naar de bordjes en herkende de gekke Indiër meteen. "Marijn, mafkees, doe eens normaal zeg. Wat een grap, maar je houding verraad je van mijlen ver." Breg omhelsde haar broer. Mam had het niet meteen door, maar viel haar zoon in de armen. Michel moest lachen. "Ouwe reus, je bent je apenstreken nog niet verleerd."

In het hotel zou het feest worden. Marijn had vier halve liters koud laten zetten. Maar ... de bediende, aan wie Marijn gevraagd had op de biertjes te lette, had ze opgedronken en lag straalbezopen zijn roes uit te slapen. Marijn werd witheet en schreeuwde tegen de lul dat hij wakker moest worden. Er kwam echter geen reactie. Marijn sleurde de jongen aan zijn riem de trap af en zei woest tegen de manager: "Kijk, dit is India. Mag ik nu vier halve liters bier?". De manager sprong in de houding en schreeuwde tegen het personeel dat het geregeld moest worden.

"Jezus, als je negendertig graden koorts hebt en je eigen bed onderschijft, dan weigeren ze hier in India je nieuwe lakens te geven. Stelletje klootdebielen. Lekker als je zo ziek bent, om de vijf minuten moet kotsen en je eigenwijze zus zo ver moet krijgen om je spulletjes mee uit Nederland te nemen. Spullen die je echt nodig hebt. Om hier te werken, om hier een bestaan op te bouwen. Vier keer aardig gevraagd, maar nee hoor, het zat er niet in en iedereen maar denken dat ik gek ben. De tering. Godverdomme. Maar nu zitten we gezellig bij elkaar. Alleen luisteren mensen zo slecht. Alleen jij Mikkie, jij kan het wel. Alleen doe je net alsof je niks hoort. Gekke etter", zei Marijn. "En nu, happy Diwali." En het vuurwerk barstte los.

De openbaring

"Meike, ik ben het helemaal kwijt. Hoe moet ik Nederlandse vrouwen versieren? Het is erg onduidelijk in Amsterdam. Lekker uitgaan, maar oogcontact, welnee, zit er bijna niet in. Op vrouwen afstappen? Moeilijk als je niet eerst oogcontact hebt. Heb je wat advies voor me?", vroeg Marijn aan zijn collega, waar hij twee weken geleden een avondje mee gezoend had. "Marijn, wees jezelf. Net als bij mij. En straal uit dat je de situatie onder controle hebt. En wees niet te aangeschoten. Dat is echt een afknapper. En durf vrouwen gewoon aan te spreken. Wees niet bang dat je een blauwtje loopt. Boeien. Dan moet het echt wel goed komen. En trek wat leuks aan. Vinden vrouwen leuk, als je er een beetje verzorgd bijloopt. Moet je eens kijken wat er dan gebeurt. De vrouwen komen op jou af", antwoordde Meike door de telefoon. "Oké Meik, ik ga ervoor. Bedankt voor je advies en we spreken elkaar".

Marijn keek in zijn kledingkast. Niet zoveel bijzonders. Hij besloot een zwart T-shirt aan te trekken, met een bruin ribjasje erboven. Dat stond mooi. Spijkerbroek met zijn nieuwe Nike Air-gympen en klaar. Nu nog even een paar mensen bellen om mee uit te gaan. Maar niemand kon. "Dan maar alleen", dacht Marijn.

Marijn voelde zich in zijn element en bedacht nog iets extra's. Gewoon de oordopjes van zijn MP3-speler in doen. Kijken hoe de dames daar op zouden reageren. Het was druk in Pacific Parc, een leuke tent in het Westerpark in Amsterdam, waar Marijn regelmatig uit ging. Deze avond werd er goed gedraaid! Al snel legde Marijn contact met een leuke dame. "Waarom heb je je oordopjes in?", vroeg ze. "Nou als de muziek slecht is, dan kan ik altijd nog naar mijn eigen muziek luisteren!" "Waar luister je naar?" "Naar Hadag Nahash, een hip-hop band uit Israël. Luister maar." De twee praatten nog wat door, maar Marijn wilde nog verder genieten van de aandacht die hij kreeg en hij liep door. Hij danste en danste. De avond was super. Alleen uitgaan? Prima, leg je makkelijk contact. Marijn besloot een fles prosecco te kopen en mooie dames een drankje aan te bieden. Een schot in de roos. "Mooie dame, glaasje lekkers?", vroeg Marijn zes keer. De dames in kwestie moesten lachen en namen de drankjes aan. "Die Meike, goede tips!", dacht Marijn. Hij had plezier. Wist hoe het moest. Gewoon niet verlegen zijn, maar hierover heen stappen. Zo makkelijk was het dus. En er was succes. Marijn had sjans van een blonde dame en stond met haar te praten. Maar Marijn viel helemaal niet op blond. Plotseling ging er een meisje op zijn voet staan. "Wat doe jij nou? Beetje voorzichtig a.u.b!", zei Marijn lachend. "Nou, jij hebt een kort lontje. Stel je niet zo aan!", werd er geantwoord. Het was een mooi meisje. Precies het type waar Marijn op viel. Blauwe ogen en donker haar. Pracht figuurtje. En lekker bijdehand. Dat had Marijn meteen door. Het meisje wilde doorlopen, maar Marijn vroeg of ze iets wilde drinken: "Een prosecco?" "Lekker! Maar trouwens, waarom sta je met zo'n blond meisje te praten? Past volgens mij helemaal niet bij je. Volgens mij val je op donker. Of heb ik het mis? Ik heet trouwens Esther." "Esther, ik heet Marijn en je hebt helemaal gelijk. Ik val niet op blond. Leuk toeval dat jij op mijn voet ging staan, want jij mag er wel wezen." Esther moest lachen en zei: "Ben je altijd zo direct?" "Nee, meestal ben ik nogal verlegen, maar laten we het erop houden dat ik vandaag mijn dag heb."

Marijn was erg onder de indruk van Esther. Er was veel gespreksstof. Al snel hadden ze het over muziek, over de zin van het leven, over van alles eigenlijk. Het klikte. Marijn besloot nog twee glazen prosecco te halen en voelde aan het haar van Esther. "Sorry, ik kan het niet laten. Wat heb jij mooi haar zeg! Alleen ben je wel kleddernat in je nek. Wat heb je gedaan?" "Komt door het dansen. Ik heb het bloedheet hier." Pacific Parc stroomde leeg. Het was drie uur, sluitingstijd. Esther en Marijn besloten naar de Flexbar te gaan. Hier kon nog twee uur gedanst worden. "Mag ik een flesje prosecco en kan ik pinnen?", vroeg Marijn aan het meisje achter de bar. "U kunt hier helaas niet pinnen" "Potver Es, dat wordt twee uur niks drinken." "Marijn, je stelt me teleur. Vrouwen hebben tegenwoordig ook geld. Ik haal wel even een flesje. Prosecco toch?" "Ja Es, dat is lekker feestelijk. Maar weet je het zeker? Toch wel aan de prijs." "Marijn, hou je mond en neem het gewoon aan.", zei Esther.

Om vijf uur ging de Flexbar dicht. Tijd om naar huis te gaan. Esther ging met Marijn mee. "Dit is mijn huisje en dit zijn mijn katten. Dat is alles. Doe lekker je jas uit en doe alsof je thuis bent", zei Marijn tegen Esther. "Hoe heten je katten?" "Nick en Sick", antwoordde Marijn. "Waarom heb je je katten Nick en Sick genoemd?" "Nou, Nick omdat ze zo zwart is en Sick omdat ze een sikje heeft. Eigenlijk heel makkelijk." Esther vond de namen maar niks. Er waren veel mooiere namen. "Marijn, ik heb besloten dat je katten vanaf nu Sarah en Isabelle heten. Vraag me niet waarom, maar ik vind dat ze gewoon zo moeten heten." "Okee, Es, als jij het zegt, dan zal het wel zo zijn. Vanaf nu heten Nick en Sick Isa en Saar. Ik kort jouw namen wel af." Marijn zette muziek op. Massive Attack. Lekker romantisch. "Heb je geen Boudewijn de Groot? Daar heb ik nu zin in. Om de een of andere rare reden", reageerde Esther op de muziekkeuze van Marijn. "Boudewijn de Groot? Nee, sorry. Niet in mijn bezit." "Neem ik voor je mee. Iedere muzikliefhebber moet Boudewijn in de kast hebben." Marijn vond Esther te gek en wilde haar zoenen, maar Esther reageerde niet. Ze was er niet bij met haar gedachten. Marijn merkte dat zijn inspanningen niet werden gewaardeerd en besloot ermee op te houden. "Esther, ik heb een fantastische boxershort. Eentje met de Italiaanse vlag en met een getekende piemel er op. Wil je die aan? Kunnen we lachen." "Als jij er lol aan beleeft, dan vind ik dat prima." Esther deed de boxershort aan. Ze zag er wonderschoon uit. Marijn besloot dat het tijd was voor andere muziek en zette Noa op, een zangeres uit Israël, met een betoverende stem. Esther werd erg onrustig en ging aan de eettafel zitten. Ze pakte een klein pakketje uit haar jas en vroeg of ze een lijntje mocht snuiven. Marijn schrok, maar zei dat hij het geen probleem vond. Er viel wat coke op de grond. De katten, Isa en Saar, kwamen nieuwsgierig op het witte poeder af. "Wegwezen!", schreeuwde Marijn tegen Nick en Sick. "Es, zullen we naar bed gaan?" "Is goed Marijn". In bed kroop Esther tegen Marijn aan. Marijn was dit niet meer gewend. Deze intimiteit, die hij bij Halima zo gemist had, was zowel onwennig, als erg prettig. Maar de slaap wilde niet komen. Esther bleef maar draaien en Marijn was te opgewonden. Het was heerlijk om zo'n mooie dame naast zich te hebben. "Marijn ik heb het koud. Heb je hier geen verwarming?" "Jawel, zo'n klein geval dat warmte blaast, je weet wel. Kom maar hier. Moet je even de deken omhoog doen en voordat je het weet heb je het heerlijk warm." Marijn besloot uit bed te gaan. Het was 10 uur in de ochtend. Ook Esther besloot uit bed te stappen. Ze wilde naar huis. Marijn kleepte zich aan en wilde een ontbijtje klaar maken. Maar er was niks in huis. De koelkast was, zoals gebruikelijk, leeg. Esther stapte onder de douche. "Es, ik zal je even naar de trein brengen. Gaan we met de scooter." "Net alsof ik weer zestien ben, geinig", zei Esther plagerig.

Twee dagen later hadden Esther en Marijn weer afgesproken. Marijn was onderweg naar het Rokin, waar Esther werkte, en gebruikte voor de eerste keer zijn OV-chipkaart. Hij wilde bij de Dam uitstappen, maar de deuren gingen niet open. Het leek wel of Marijn gestuurd werd. Bij de volgende halte stapte Marijn uit. Hij was bij de goede halte. Op het Rokin, ter hoogte van het juiste adres. Althans dat dacht Marijn. Maar hoe hij ook zocht, hij kon het de werkplek van Esther niet vinden. Er zat geen logica in de nummering. Marijn begreep er niks van. Hij belde Esther. Esther vroeg: "Waar ben je, kom ik wel naar jou toe." Marijn keek goed om zich heen om herkenningspunten aan Esther door te geven. Hij stond voor een reiswinkel die reizen naar India verkocht. Met een hele grote afbeelding van de Taj Mahal. En naast een diamantair. Dit kon geen toeval zijn. Hij was naar deze plek gestuurd. Een plek waar India en Nederland samen smolten. Een plek waar hij Esther voor de tweede keer zou ontmoeten. Zijn droomvrouw. "Es, ik sta op de hoek waar de Dam begint. Voor de reiswinkel met de afbeelding van de Taj Mahal." "Oké, ik kom er zo aan." Esther kwam aangelopen. "Leuk jou te ontmoeten! Precies zoals op mijn aansteker staat", zei Marijn en gaf Esther een zoen. "Ach rot op, die aansteker heb ik ook. Wat een toeval", antwoordde Esther. Marijn hield een taxi

aan. “Es, we gaan vanavond naar Betawi. Dat is een Indonesisch restaurantje bij mij in de buurt. Daar werkt Frank. Hij is een beetje druk, maar ik heb altijd zulke goede gesprekken met hem. Hij doorziet mensen echt en hij weet altijd precies hoe ik me voel. Als ik me slecht voel, dan geeft hij me goede raad. Echt een supervent.” Wat Esther niet wist was dat Marijn met Frank had besproken dat Esther in de watten gelegd zou worden. Frank zou de hele avond verzorgen. Eerst zou Frank een mooi liedje zingen, daarna zou er champagne op tafel komen, gevolgd door een heerlijk vijfgangen-menu. Marijn moest nog wel eerst even pinnen. Hij vroeg aan de taxichauffeur om even te stoppen. Marijn stapte uit en liep naar de pin-automaat, pakte zijn pasje en typte het bedrag in dat hij wilde pinnen. Na het pinnen stapte Marijn weer in de taxi. Er werd op het raampje geklopt. “Meneer, u bent honderd euro in de pinautomaat vergeten”, zei een vriendelijke mevrouw. “Dank u”, antwoordde Marijn en hij nam het geld aan. “Es, dit is met de laatste tijd al meerdere keren gebeurd en ik heb alle keren het geld van voorbijgangers teruggekregen. Vind je dat niet bijzonder? Maar het wordt wel eens tijd dat ik er met mijn hoofd bij moet zijn. Althans, als ik aan het pinnen ben dan. Voor de rest gaat het prima met me. Trouwens, er is wel iets anders dat me de laatste tijd opvalt. Ik kan heel erg goed mensen inschatten. Het lijkt of ik een lijntje met ze heb, een soort zesde zintuig. Bijvoorbeeld de taxichauffeur. Ik weet zeker dat hij vier kinderen heeft. Twee dochters en twee zonen. Vraag het maar aan hem.” “Meneer, mag ik u iets persoonlijks vragen?” “Ja hoor.” “Heeft u misschien vier kinderen?” De taxichauffeur keek om en zei: “Hoe weet u dat? U heeft zeker eerder bij mij in de auto gezeten?” “Nee hoor, geen sprake van”, zei Esther lachend.

Esther en Marijn wandelde Betawi binnen. Esther keek om zich heen en het eerste wat haar opviel waren de plastic bloemetjes op de tafels. Daarnaast zag ze een vijvertje met goudvissen erin, met daarachter een grote muurschildering van het Indonesische platteland. Frank kwam aangesneld en vroeg of Esther en Marijn wilden gaan zitten. “Wat willen jullie drinken?”, vroeg Frank aan Marijn en Esther. Marijn baalde, want dit ging niet volgens plan. Frank had een liedje moeten zingen en de champagne op tafel moeten zetten en dan gewoon een vijfgangen-menu moeten serveren. Hij knipoogde naar Frank, maar er ging geen belletje bij Frank rinkelen. “Frank, we hadden toch alles goed van tevoren afgesproken?”, zei Marijn tegen Frank toen Esther even naar de wc ging. “Champagne, liedje zingen en dan vijf gangen.” “Je hebt gelijk!” Esther kwam terug en Frank haalde een heel speciaal flesje champagne uit de koelkast. Daarna begon hij een heel mooi liedje te zingen. Het ging, uiteraard, over de liefde en je laten verwennen. Esther moest er hard om lachen. Marijn was dik tevreden. Het eten was super. Esther en Marijn werden in de watten gelegd. De avond vloog voorbij. Marijn was verliefd.

...

Marijn ging naar zijn werk. Vandaag hadden ze een cursus ‘integriteit’. De nacht met Esther was weer onrustig verlopen. Weer had Marijn niet goed geslapen. Dit was desastreus voor zijn ziekte. Hij had nog wel gezocht naar slaappillen, maar die waren op. Van slaapttekort kon hij manisch van worden. Maar het gevoel om bij Esther te zijn was zo overweldigend. Marijn was zelfs een paar keer uit bed gegaan om muziek te luisteren, zodat hij Esther niet in haar slaap zou storen. En Esther had gedroomd van getallen, van een groot huis en van mooie kleuren. In de ochtend had hij haar in de watten gelegd. Lekker ontbijtje met roomyoghurt, een banaantje en een mandarijntje. Alleen de warme melk had ze verschrikkelijk gevonden. En als sluitstuk had hij ook nog een taxi voor haar besteld, zodat ze rustig op haar werk aan zou komen. Marijn was wel ongerust en hij beseftte dat hij slaappillen nodig had. Om goed bij te slapen, want nu ging het de verkeerde kant op. Hij zou doorslaan. Eerst naar de huisarts dus, maar Marijn kwam te laat voor het spreekuur aan. Dan maar even bellen. Ook naar Mentrum. Voor de zekerheid.

De cursusdag was zwaar. Marijn voelde dat hij veel energie had, maar hij moest dit constant onderdrukken. Niet laten merken dat er iets veranderd was. Gewoon doen. Niet te bijdehand. Zijn collega’s hadden gelukkig niks door. Godzijdank werd het snel vijf uur. Tijd om naar de apotheek te gaan, kijken of er slaapmedicatie voor hem klaarlag. Marijn keek op zijn horloge en beseftte dat hij nog maar vijftien minuten had voordat de apotheek zou sluiten. Normaal zou het ongeveer een half uurtje duren. Marijn had dus haast en startte zijn scooter. Hij vloog door de stad. Door rood, nog een keer. De stoep op, een fietser ontwijken. Weer de stoep af. “Waarom staat die Van Baerlestraat toch altijd vast?”, vloekte Marijn. Snel achterom kijken, de trambaan op. Langs de auto’s razen. Meerijden met het optrekkende verkeer bij de

Overtoom. En hij haalde het. Op tijd. Gered!

...

Marijn ging op de rand van zijn hoekbank zitten en zette de computer klaar om zijn mail te checken. De lampen in de huiskamer begonnen te flikkeren. "Godverdomme, wat is hier aan de hand? Toch niet een lijntje met God?", dacht Marijn. De computer sprong uit zichzelf aan. Marijn schrok zich rot, maar hij liet het maar gebeuren. Op het beeldscherm werd you tube geopend en er verscheen een filmpje. God is a DJ. Marijn werd nieuwsgierig. Zat God hier misschien achter? En wilde God op een andere manier met Marijn communiceren? Marijn pakte een sigaret, stak deze op, en dacht na. "Wat te doen? Misschien gewoon eens WHY intypen?" Marijn probeerde het en er startte een tweede filmpje. Ah ha, dus het was niet Mozes die de zee in tweeën had doen splijten, maar het was God geweest. Marijn werd wel nieuwsgierig naar Mozes en ging naar Wikipedia om meer over deze profeet te weten te komen:

'Mozes werd geboren onder moeilijke omstandigheden. Zijn volk leefde onder Egyptische onderdrukking en er was zelfs een geboortepolitiek ingevoerd die erop neer kwam dat alleen meisjes mochten blijven leven. Daarom werd Mozes door zijn moeder als baby te vondeling gelegd tussen het riet van (een zijarm van) de Nijl. Hij werd gevonden door een dochter van de farao die daar net een bad ging nemen en de baby prompt adopteerde. Zij herkende het kind als van Hebreeuwse afkomst. Doordat zijn zuster Mirjam in de nabijheid was gebleven om een oogje in het zeil te houden, kon en durfde zij aan de dochter te vragen of zij een voedster voor hem bij de Hebreeuwse vrouwen zou gaan zoeken. De dochter ging hiermee akkoord en zou daarvoor betalen. Zo kwam het kind via een omweg toch weer bij zijn moeder terug. Toen hij groot genoeg was werd hij aan de dochter van de farao teruggegeven. Zij was het die hem de naam Mozes ('hij die optilt, uittrekt') gaf, 'want,' zei ze, 'ik heb hem uit het water getrokken.'(Exodus 2:10)

Mozes groeit op aan het Egyptische hof en komt pas op zijn veertigste jaar tot het besef dat hij eigenlijk bij een ander volk hoort, namelijk dat van Israël. Hij gaat dan, misschien voor het eerst, eens een kijkje nemen in de provincie waar zijn volk leeft. Hij ziet de onderdrukking door de Egyptische slavendrijvers en maakt zich zo kwaad dat hij een van die slavendrijvers doodt en ter plaatse eigenhandig begraaft.

De farao komt er achter wat Mozes heeft gedaan, en die is vanaf dat moment zijn leven niet meer zeker. Hij vlucht het land uit en komt in Midian. Hij wordt daar herder, trouwt met de dochter van Jetro, die als een priester van God wordt aangeduid, en blijft er veertig jaar.

Dan heeft Mozes een bijzondere ervaring: vanuit een brandende doornstruik die door het vuur niet verteerd wordt, roept God hem. Mozes krijgt de opdracht zijn volk uit Egypte te halen en naar het land Kanaän te brengen. Mozes ziet dat niet zo zitten, want hij geeft aan niet goed met woorden te zijn. Hij heeft echter geen keus. Zijn broer Aäron, die in Egypte was gebleven, maar inmiddels naar Mozes onderweg is, wordt door God aangewezen om voor Mozes het woord te doen.

Enige tijd later verschijnen de beide broers aan het hof van de heerser van Egypte, met het verzoek of die maar zo vriendelijk wil zijn het volk Israël een paar dagen vrijaf te geven om in de woestijn offers aan hun God te brengen. De farao gaat niet akkoord, waarna het land door een ramp wordt getroffen. Dit is de eerste van in totaal tien plagen die de farao uiteindelijk op de knieën brengen.

Na negen plagen laat de farao Mozes ontbieden en zegt hem: "Gaat heen, om Jahwe te vereren. Uw kinderen kunnen met u meegaan, maar uw schapen en runderen blijven hier." Hier kan Mozes zich echter niet in vinden. Hij heeft immers offers nodig om aan God te schenken. Vervolgens brengt Jahwe nog één plaag over de farao en Egypte. Jahwe beveelt Mozes en de Israëlieten om op de veertiende dag van de maand in de avondschemering een lam te slachten en ongedesemd brood te nuttigen. Met het bloed van dat lam moeten zij dan hun deuren insmeren, en dat alles in grote haast, want het Pascha of Paasfeest is aangebroken. In diezelfde nacht trekt Jahwe door Egypte en laat Hij alle eerstgeborenen in de Egyptische gezinnen sterven (van de farao tot de slaven), doch aan de met bloed ingesmeerde deuren gaat Hij voorbij. Wanneer er vervolgens door heel Egypte luid geschrei weerklinkt trekt het uitverkoren Israëlisches volk op aandringen van de farao weg uit Egypte.

Het volk Israël verlaat het land Gosen, waar het 215 jaar had gewoond, trekt de woestijn in en komt dan bij een waterpartij die Schelfzee of Rietzee wordt genoemd. Het water is te diep om te doorwaden, en tot overmaat van ramp is de farao inmiddels met een legermacht ten strijde getrokken. Mozes slaat dan op Gods instructie met zijn stok op het water, waarna een harde wind opsteekt die het water verdrijft. Het volk trekt over de zeebodem naar de overkant, maar als het leger van Farao hetzelfde doet gaat de wind liggen. Het water stroomt terug en de farao komt daarbij om het leven.

Mozes wordt de organisatorische en geestelijke leider van Israël, en blijft dat gedurende de veertig jaar waarin het volk door de Sinai-woestijn trekt.

Bij de berg Horeb verschijnen de Tien Geboden op stenen tabletten; hier worden ook de Tabernakel met de Ark van het Verbond vervaardigd waarna de offerdienst begon, later voortgezet in de Tempel.

Een belangrijk deel van de veertig jaar tussen de uittocht en de intocht werd doorgebracht in de steppe van Kades-Barnea. Toen het zwervende volk ten slotte Kanaän in bezit nam, was de leiding overgenomen door Mozes' dienaar Jozua.'

De intocht in het land Kanaän maakt Mozes niet meer mee - hij krijgt het land slechts te zien, vanaf de Neboberg. Volgens Deut. 34:1-12 stierf Mozes op een leeftijd van 120 jaar.

De traditie beschouwt hem als de auteur van de Thora (Pentateuch), zodat de gehele wetgeving van Israël door zijn autoriteit werd geschraagd.

Kort gezegd:

Mozes (Heb. מֹשֶׁה Mosje, Gr. Μωϋσῆς Mōysēs of Μωϋσῆς Mōsēs, Lat. Moyses of Moses, Ar. موسى Moesa) was volgens de Bijbel de voornaamste profeet, de leider van de Israëlieten bij de uittocht uit Egypte, de stichter van de Israëlitische godsdienst, de ontvanger en schrijver van de Thora en de aanvoerder van het volk tijdens de doortocht door de woestijn tot aan de grenzen van Kanaän. Op grond van Exodus 1:11 dateert men hem gewoonlijk in de 13e eeuw v. Chr. op grond van datering gebaseerd op de Septuagint komt zijn geboortjaar uit op omstreeks 1481 v.Chr. Volgens Exodus 2:1 vv. stamde hij uit Levitische ouders (Amram en Jochebed) en werd hij als vondeling opgevoed aan het hof van een farao, mogelijk Thoetmosis II. Volgens Exodus 3:1 vv. werd hij bij de berg Horeb (Sinai-berg) geroepen om zijn volk te verlossen. De naam Mozes lijkt op een Egyptisch achtervoegsel met de betekenis "zoon van".

Marijn begreep de tekst, op één ding na. Wie werd er met Jahwe bedoeld? God? Marijn wilde verder leren van God en hij besloot JAHWE in te typen op de website van you tube. Marijn schrok van het filmpje. Maar het was een duidelijke boodschap van Jahweh, van God. Als een mens een boodschap doorkrijgt van God, dan maakt hem dit nog niet heilig. Bloedvergieten? Kom nou! God scheidt toch niet al dat moois voor bloedige offers. En een mens heilig noemen? Dat kan echt niet hoor! De zoon, de vader en de heilige geest. Jezus Christus, wat een verhaal. Hoe is het mogelijk dat mensen deze shit geloven. Marijn werd boos, maar hield zich in. Hij had teveel vragen en Marijn wilde verder leren. Heel veel leren. Marijn was benieuwd naar het scheppingsverhaal en ging naar zijn favoriete kennissite:

'De Bijbel begint met twee verschillende scheppingsverhalen:

Genesis begint met de woorden **In het begin schiep God de hemel en de aarde**, wat als een inleidende samenvatting kunnen worden gezien of als een beschrijving van gebeurtenissen die voorafgingen aan de scheppingsweek. Hierop volgt een beschrijving van zes scheppingsdagen. Elke dag begint met een scheppingswoord van God, "God zei: ...", soms tweemaal voor één dag, en eindigt met de woorden "Het werd avond en het werd morgen. De eerste (tweede, derde, ...) dag". Dat de avond vòòr de morgen genoemd wordt, is typisch joods, aangezien in de joodse traditie het nieuwe etmaal bij de avond begint.

Vers 2 beschrijft de aarde als een onherbergzame woestijn, "woest en doods" - een watervloed waarover

Gods adem of Gods Geest (roeach) zweefde. Het Hebreeuwse woord voor adem is hetzelfde als het woord voor geest.

De schepping zou als volgt hebben plaatsgevonden:

Dag 1

God scheidde licht en duisternis. Het licht noemde hij dag, de duisternis noemde hij nacht.

Dag 2

God schiep het hemelgewelf, het uitspansel, dat de watermassa onder het gewelf scheidde van het water erboven.

Dag 3

God liet het water samenvloeien. Het droge noemde hij aarde, het samengestroomde water noemde hij zee. Voorts liet God zaadvormende planten en bomen ontkiemen.

Dag 4

God schiep de lichten aan het hemelgewelf, zon, maan en sterren als markering voor seizoenen, dagen en jaren. Het grote licht (de zon) om over de dag te heersen, het kleine (de maan) om over de nacht te heersen.

Dag 5

God liet het water wemelen van levende wezens, en boven de aarde liet hij vogels vliegen. En God zegende hen, opdat de vogels en de vissen talrijk zouden worden.

Dag 6

God schiep de landdieren: het vee, kruipende dieren en wilde dieren. Vervolgens besloot God mensen te maken, naar zijn evenbeeld, om heerschappij te voeren over alle andere schepselen. God schiep de mens, mannelijk en vrouwelijk. Hij zegende ze met de woorden, "Wees vruchtbaar en wordt talrijk" en heers over de vissen, vogels en alle dieren die op aarde rondkruipen. Aan het eind van deze dag, na de schepping van de mens, staat er "God keek naar alles wat hij had gemaakt en zag dat het zeer goed was. " Vanaf de derde dag, als God de zee en het droge geschapen heeft, staat er telkens "En God zag dat het goed was".

Dag 7

Op de zevende dag zou Gods Schepping voltooid zijn, en rustte hij. Die dag wordt door God heilig verklaard. In Exodus 20:11, in de Tien geboden, wordt deze gebeurtenis aangehaald bij het verbod om op de sabbat werk te verrichten.

Het tweede verhaal gaat als volgt: Nadat God de aarde met planten en dieren heeft geschapen, creëert hij uit aarde ('adama') ook de eerste mens, Adam en plaatst hem in een prachtige tuin, het paradijs (de Hof van Eden). Adam en ook de dieren mogen eten van alle plantengroei in de Hof, (Gen.1:29,30) behalve van de Boom van de kennis van goed en kwaad'. God brengt Adam alle dieren en hij geeft ze hun namen. God geeft Adam heerschappij over heel de aarde en al wat daarin is. God zag dat het niet goed was dat de mens alleen was, waarop Hij hem in een diepe slaap laat vallen en uit een van zijn ribben de vrouw (mannin) Eva schiep. Eva wordt door een slang verleid om een vrucht te eten van de verboden boom en brengt Adam ertoe om dat ook te doen. Op dat moment beseffen ze dat ze naakt zijn en schamen zich daarvoor, waarna ze zich bedekken met vijgenbladeren. God straft hen voor hun ongehoorzaamheid, waarmee Adam zijn heerschappij over de aarde kwijtraakt. Om te vermijden dat ze ook van de levensboom zouden eten en zo het eeuwig leven zouden verwerven, worden ze verdreven uit de tuin van Eden. Adam en Eva krijgen twee zonen: Kaïn en Abel. Kaïn wordt jaloers op zijn broer, omdat God Abels offer wel aanvaardt en het zijne niet. Hij doodt Abel. Kaïn moet voortaan rondzwerfen over de aarde. Hij vestigt zich tenslotte in het land Nod, ten oosten van Eden. Hij bouwt een stad en noemt die naar zijn zoon Henoeh. Eva krijgt nog een zoon, Seth, die de vader zou worden van Enos. Hoofdstuk 4 besluit met de woorden: 'Toen begon men de naam des Heren aan te roepen.'

“Oeps”, dacht Marijn. God kan wel degelijk om offers vragen. Maar dan moet de Schepper wel erg boos zijn en dan moeten de mensen wel heel erg domme dingen doen. Marijn was ook benieuwd naar de heilige drie-eenheid. De heilige drie-eenheid van het Christendom klopte op basis van het filmpje, dus volgens God, ook voor geen meter. Welk verband tussen drie eenheden zou logisch zijn? Marijn keek nog eens terug naar de tekst over de schepping. Natuurlijk! De Schepper had eerst het natuurlijke geschapen en pas hierna de mens. Het uitverkoren volk, de joden, hadden de heilige drie-eenheid alleen naar de mens vertaald. Marijn pakte de Da Vinci Code erbij. De driehoek met de punt naar boven stond voor de man en de driehoek met de punt naar beneden stond voor de vrouw. Samen vormen deze driehoeken de Davidster. Maar Marijn besloot zijn visie wel even te verifiëren op Wikipedia:

‘De david(s)ster of davidschild (in het Hebreeuws: Ma’geen David, in het Nederlands-Jiddisch Mo’gendoivid) is een spiritueel symbool in de vorm van een hexagram, een combinatie van twee gelijkzijdige driehoeken. Het komt bij vele volkeren, zoals de Egyptenaren, Indiërs, Chinezen en Peruanen voor. Pas in de 15e eeuw, onder invloed van de mystiek van Izaak Loeria (een Kabbalist) begon het als een speciaal joods teken te gelden. Langzamerhand neemt het dan de plaats in van het meest geliefde joodse symbool tot die tijd: de Menorah, de zevenarmige kandelaar. Vele legenden zijn met het ontstaan en het gebruik van de davidster verbonden. Door de nationaal-socialisten werd de davidster op een gele achtergrond als 'jodenster' gebruikt om daarmee de joden te onderscheiden van de overige bevolking en het gemakkelijker te maken ze te vernietigen.

Er zijn meningen die in de davidster een integratie zien van het hemelse element dat naar de aarde streeft (de driehoek met punt gericht naar beneden) gecombineerd met het aardse element dat naar de hemel streeft (driehoek met punt gericht naar boven). Anderen zien in de davidster de hemelse heerschappij over de vier wereldse windrichtingen zowel boven als beneden. Ook zou volgens een alternatieve verklaring de driehoek met de naar boven gerichte punt het mannelijke symboliseren, de driehoek met de punt naar beneden het vrouwelijke. Volgens de overleveringen stamt de zespuntige ster uit de tijd van David en Salomo en zou eens de tempel in Jeruzalem hebben gesierd. Het werd in de oudheid en in de Middeleeuwen al in de joodse kunst toegepast. In de Arabische mystiek was het het zegel van koning Salomo. Ook het keizershuis van Ethiopië gebruikte het symbool, vanwege de vermeende afstamming van koning Salomo.’

Dus als de Schepper zowel het natuurlijke als ook het menselijke heeft geschapen, dan is er een mogelijkheid dat de heilige drie-eenheid bestaat uit een combinatie van die drie.

Marijn was tevreden over zijn denkwerk, maar hij begreep wel dat hij dit had mogen leren van God. Hij werd meegenomen in een mooi avontuur en Marijn kreeg er steeds meer plezier in. Marijn glimlachte en opende een wijntje. Sigaret erbij en verder vragen stellen aan de Schepper. Maar eens wat vragen stellen over Mohammed. Oei, oei. De Schepper was boos. En terecht. Marijn was het helemaal met God eens. Waarom is er zo’n sterke scheiding tussen man en vrouw in de Islam? Moeten mannen en vrouwen apart bidden? Vrouwen zich bedekken? Omdat de man zich niet kan beheersen? Waarom mag er niet van muziek genoten worden? Waarom mogen vrouwen zich niet maatschappelijk ontwikkelen? Is de sharia echt nodig? Of was de Schepper gewoon boos op de mensheid? Wilde de kinderen van God niet luisteren en hadden ze een harde hand nodig? Om zich menselijk te gedragen? Marijn wilde meer weten over de profeet Mohammed en ging op onderzoek uit op Wikipedia.

‘Mohammed (Mekka, 569/570/571 - Medina, 8 juni 632) wordt door moslims beschouwd als profeet en grondlegger van de islam. In deze religie wordt hij als de laatste profeet en boodschapper gezien die de uiteindelijke openbaring van God, de Koran, heeft ontvangen. Door moslims wordt hij daarom aangeduid als het Zegel der Profeten.

Veel moslims zijn gewend, na het horen van de naam Mohammed, sallallahu alaihi wa sallam ("zegeningen en vrede met hem" of "vrede zij met hem") uit te spreken, in geschreven tekst vaak afgekort als 's(a)ws' of '(z)v(z)mh'.

Diverse Koranverzen benadrukken dat Mohammed geen stichter van een nieuwe religie was. Zijn taak bestond alleen uit het oproepen van de Arabieren om terug te keren tot de oorspronkelijke religie, die in de Koran wel de religie van Ibrahim wordt genoemd, en om te waarschuwen voor de Dag des oordeels. De Koran leert dat God zich al eerder tot andere volken had gericht, maar zich nu voor het eerst rechtstreeks tot de Arabieren richtte.

Volgens de islam is Mohammed de langverwachte laatste profeet en boodschapper van God die, na een reeks profeten uit Israël, voor de gehele mensheid zou komen met een universele wet. Zijn komst zou dan ook plaatsvinden in een periode tussen na de eerste en vóór de tweede komst van de messias. Hiermee ontbindt volgens de islam Mohammed zowel de Thora als het Evangelie, die niet zuiver overgeleverd zouden zijn. Moslims zien het Evangelie als een aanvulling op de Thora, terwijl de Koran de vervanger van de Thora is. De komst van de messias zal daarom onder de wetten van de Koran vallen en niet onder die van de Thora. De komst van Mohammed manifesteert volgens de islam het verbond van God met de mensheid. De Koran (Soera De Profeten 107) zegt namelijk het volgende; ' En Wij hebben u slechts als genade voor de werelden gezonden.' Mohammed is een profeet en zal niet terugkeren als messias.

Er is ook een Hadith overgeleverd waarin Mohammed het volgende zegt; '„Waarlijk, ik en de profeten voor mij zijn te vergelijken met een bouwwerk dat door een man gebouwd wordt, een mooi aanzien wordt gegeven, behalve de plaats van één hoeksteen die leeg is blijven staan. De mensen die dit gebouw kwamen bezichtigen, vonden het ontzettend mooi, maar zeiden steeds: “Was die laatste hoeksteen maar ook geplaatst?” Toen zei de Profeet: „Ik ben die laatste steen en ik ben de laatste der profeten'. (Overgeleverd door al-Boecharie)

Belangrijk is dat Mohammed zijn hele leven eraan gewijd heeft de eenheid van God te prediken; de Koran waarschuwt onophoudelijk dat geen enkel schepsel de eer gegeven mag worden die alleen aan God verschuldigd is. Mohammed zelf waarschuwt ook om hem niet te vereren zoals de christenen Jezus vereren. Aboe Bakr zou bij het overlijden van Mohammed hebben gesproken: Mensen, als iemand Mohammed aanbidt, Mohammed is dood, maar als iemand God aanbidt, God leeft en zal niet sterven. Daarop reciteerde Aboe Bakr soera Het Geslacht van Imraan: En Mohammed is slechts een boodschapper. Waarlijk, alle boodschappers vóór hem zijn heengegaan. Zult gij u dan op de hielen omkeren als hij sterft of gedood wordt?...

“Maar hoe kun je nou stellig beweren dat Mohammed de laatste profeet is? En wat is nu precies een profeet?”, dacht Marijn:

Een profeet (Grieks: προφήτης, prophètès) is in religieus verband een persoon die boodschappen van een godheid doorgeeft. De tweede betekenis van profeet is toekomstvoorspeller, zoals Nostradamus.

Marijn had door dat hij misschien wel eens een nieuwe profeet zou kunnen zijn. Hij zat tenslotte, via youtube, te communiceren met de Schepper. Maar wat was het verschil met een 'Messias'?:

In het jodendom is de Messias vanaf de tweede eeuw v.Chr. een leider die een messiaanse periode van vrede en welvarendheid voor Joden en andere volkeren gaat inluiden, die uiteindelijk leidt tot de eindtijd. De persoon in kwestie zou afstammen van Koning David en zou het leiderschap van zijn koningshuis herstellen. De messias wordt genoemd als belangrijke profeet en koning, onder het voorbehoud dat hij als profeet minder belangrijk is dan Mozes en als koning minder belangrijk dan Koning David.

In het christendom gelooft men dat de Messias is gekomen in de persoon van Jezus als Christus. De term 'Messias' wordt in het christendom daarom vaak gebruikt om Jezus mee aan te duiden. De Messias heeft hier een menselijke en een goddelijke kant (zie de tweenaaturenleer). Hij wordt hier aangeduid als de Zoon van God en is zelf God, zij het op een andere wijze dan de Vader en de Heilige Geest met wie hij samen een drie-eenheid vormt.

De Messias speelt een belangrijke rol in de christelijke eschatologie of eindtijdverwachting, het gaat zelfs

om de hoofdrol want bij zijn Wederkomst zal Jezus volgens de opvatting van de vroege Kerk en kerkvaders het Laatste Oordeel als goddelijke rechter voorzitten, na eerst de Antichrist en diens wereldheerschappij te hebben vernietigd.

Binnen de islam wordt algemeen aangenomen dat de profeet Jezus de Messias (al-masih) is. Hieronder verstaat men dat hij ten hemel is gevaren en terug zal komen om de rest van zijn leven af te maken en de aarde te zuiveren van afgodendienaren. Jezus is volgens de islam een profeet, de moslims ontkennen de godheid van Jezus. Jezus is derhalve volgens islamitische opvatting niet door mensenhanden gedood en gestorven aan het kruis. Jezus zou in de nacht van de overlevering aan de Romeinen ten hemel zijn gevaren; Judas Iskariot nam de gedaante van Jezus aan en werd gekruisigd. Volgens de islam en haar uitleg wordt met de "plaatsvervanger" waar Jezus over spreekt, niet de Heilige Geest bedoeld, maar de profeet Mohammed. Het inluiden van het laatste der dagen wordt volgens moslims gedaan door al-Mahdi, een persoonlijkheid die sterke overeenkomst vertoont met de messiasverwachting van de joden en heerschappij op aarde zal voeren na een periode van zonde en oorlogen. Maar in de Koran staat duidelijk dat als een mens op aarde komt zal hij ook weer weggaan. De Ahmadiyya Gemeenschap zegt dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad de beloofde messias is.'

Maar Marijn vroeg zich af wat nu precies zijn taak was. Was Marijn misschien de nieuwe Messias? Moest hij vrede brengen? Zou Marijn moeten zorgen voor de opbouw van de derde Tempel in Israël?:

'In het boek van Jechezkel (Ezechiël) wordt een beschrijving gegeven van de definitieve tempel die eens in het door de toekomstige messias bestuurde Jeruzalem zal staan. Tevens wordt een beschrijving gegeven van de eredienst en offerandes die er worden gebracht. In details verschillen deze met de voorschriften die in de Thora staan.

Vele - zowel liberale als conservatieve, maar religieuze - joden en evangelicaal-protestantse christenen verwachten op grond van deze en ook andere profetieën dat daarom eens een derde tempel in Jeruzalem komt die dan wordt opgericht door de Messias'.

'Volgens een eeuwenoude rabbinale profetie zal op 16 maart 2010 Israël de bouw van de Derde Tempel beginnen in Jeruzalem.'

De spanning gierde door het lichaam van Marijn. "Wel of niet aan de Schepper vragen welke rol God voor Marijn in gedachten had? Wel of niet 'Who Am I' in typen? Welk filmpje zou er naar voren komen? Marijn schrok zich rot. De duivel? Satan? Waarom ik? Godverdomme, dat wil ik helemaal niet! Rot op." Marijn typte boos in ENGEL. "Een liedje van Frans Bauer over een engel? Wat was dat nu weer? Marijn raakte in paniek. Wat is een engel?":

'Een engel Hebreeuws: מלאך (mal'ach), (Arabisch: (malak), Latijn: angelus, Oudgrieks: ἄγγελος (ángelos)) is een bovennatuurlijk, verstandelijk wezen, dat wordt teruggevonden in verscheidene (vaak monotheïstische) religies. In het christendom, de islam, het jodendom en zoroastrisme, treden engelen, als bediendes of beschermers van de mens, gewoonlijk op als boodschappers van God (of de goden), van wie ze duidelijk zijn onderscheiden, en beschikken over bovenmenselijke capaciteiten en eigenschappen. In andere religies worden bovennatuurlijke wezens soms vergeleken met engelen, omdat zij enkele kenmerken met engelen gemeen hebben en gelden als engelachtigen.'

Natuurlijk wilde Marijn ook meer over Satan weten:

'Satan, ook wel aangeduid als de duivel of Lucifer, wordt door christenen en moslims gezien als een gevallen (aarts-)engel, die door God uit de hemel werd geworpen toen deze tegen God in opstand kwam. Hij is de leider van rebellerende gevallen engelen, die onder zijn aanvoering God verlaten hebben en wordt gezien als de verpersoonlijking van het kwaad.

Satan is volgens traditionele christenen, joden en moslims nooit gelijkwaardig aan God en verwerpen dan

ook de gedachte dat er een soort tweestrijd aan de gang is tussen een 'macht van het goede' en een tegengestelde 'macht van het kwade', die even sterk zijn. God heeft het laatste woord.

Het getal 666 wordt in het Bijbelboek Openbaring van Johannes aangeduid als het getal van het beest en daarom vaak gelinkt aan de duivel, satanisme, het kwade, enzovoort. Sommige mensen nemen aan dat 666 een code is voor de tiran van die tijd, Keizer Nero. Dit lijkt logisch, aangezien de schrijver, die zich Johannes noemde, een christen was, en Nero christenen liet vervolgen. Recentelijk werd overigens in het boek "Satans Lied" gesuggereerd dat Ireneüs, een kerkvader uit de 2e eeuw, oorspronkelijk het getal 616 in een Griekse vertaling zag staan, en dit veranderde in 666, omdat hij dacht dat het een verschrijving was. Bij de Grieken stond 777 voor perfectie en was de numerologische waarde van de naam Jezus 888. Dan moest de tegenpool van Jezus wel aan de onderkant van perfectie zitten en de numerologische waarde 666 hebben. Dat ondersteunde de gedachte van Ireneüs dat de tekst die hij zag een verschrijving moest zijn.

In Openbaring 13:18 staat dat het getal van het Beest 'het getal van een mens' is. Mogelijk heeft het iets te maken met de dag waarop de mens is geschapen; de zesde dag. Opvallend is ook dat van koning Salomo gezegd wordt dat hij zeshonderdzesenzestig talenten goud per jaar verdiende (1 Koningen 10:14).'

Aha, het kwartje viel bij Marijn. Ik ben nummer 666, de slechte man, en nummer 888, de goede man. Ik ben zowel het goede, als het kwade. Het goede om de ware boodschap van God te verspreiden, namelijk wie goed doet, go(e)d ontmoet, en het kwade als mensen niet willen luisteren. De goede man, de goede profeet, met de kracht om het slechte van de mens te verslaan. Het was laat geworden, namelijk vijf uur in de ochtend, en Marijn was kapot, had behoefte aan RUST, aan OHM zoals hij in India had geleerd. Hij maakte echter een foutje. Hij typte 'ohm' in, in plaats van OHM. Want Marijn had ondertussen wel door dat je alleen met hoofdletters met God kon chatten. Een heftige video verscheen. "Waarom zo agressief? Waarom moet ik getraind worden? Ik wil liever 'Rust'. Marijn deed zijn ogen dicht en luisterde aandachtig naar de muziek. Satan en mooie muziek gecombineerd. Mooier kon het niet worden. Maar Marijn wilde ook even slapen. Hij opende zijn vierde fles wijn en stak sigaret zoveel op. De asbak leegde hij op een bord. Ondertussen sloeg de klok zes uur. Marijn viel door de muziek in een diepe slaap. Na een paar uur ging de zoektocht verder. Hij wilde verder leren. Over de toekomst. Hoe zou de toekomst zijn? En, nog veel belangrijker, hoe heeft God ons geschapen? GESCHAPEN. Er verscheen een filmpje waarin de Schepper duidelijk liet zien hoe de mens op de computer ontworpen was. Keurig netjes getekend en uitgedacht. Man en vrouw in perfecte harmonie. Bij NEXT verscheen er een filmpje over de voortplanting van de mens. "Je zou het maar bedenken!", dacht Marijn. Genot en voortplanting als het ultieme aan elkaar gekoppeld. "Natuurlijk mag daarvan genoten worden. Waarom doen al die fundamentalistische Christenen, Islamiëten en Joden zo moeilijk over voortplanting, over seks? Marijn concludeerde, op basis van de filmpjes, dat de Schepper juist genot en voortplanting aan elkaar gekoppeld had. Zonder genot geen voortplanting. Alleen moest de liefde worden bedreven, geen ranzige shit.

ALIENS intypen, kijken wat er tevoorschijn getoverd zou worden. Marijn werd meegenomen in de toekomst. Alhoewel, onze toekomst, waarbij we contact zouden leggen met het buitenaards leven. Want buitenaards leven, dat bestaat gewoon. Ze zien er net zo uit als wij, alleen zijn ze vredelievend. Vier planeten. Vier keer leven. Dat is alles, niets meer, niks minder. Met een groot verschil. Wij geloven of wel in God, of niet. En wat heb je aan geloven? Zijn gelovigen zo vredelievend? Of vechten we graag hier en daar een oorlogje op basis van het geloof uit? Gebruiken we godsdienst juist niet om elkaar naar het leven te staan? Slachten we elkaar juist niet af, omdat de één een 'kutjood' is en de ander een 'christenhond'? Vinden we de Islam geen abject geloof? WHY LORD WHY? Een filmpje over buitenaards leven op aarde verscheen. Buitenaards leven? Al lang en breed op de aarde. Maar ... zou u als bewoner van een andere planeet contact willen leggen met die vredelievende mensen op planeet aarde? Geen denken aan! We maken niet alleen elkaar af, maar we slopen ook nog eens al het moois dat de Schepper geschapen heeft. Bossen? Kappen we om! De zee? Vissen we leeg! De steppe? Zetten we om in woestijn! Uit eigen belang. Om er rijker van te worden. En brengt dat geluk? Welnee! Domme, domme kinderen van God. Uilskuikens. Agressief volkje, die mensen. Nee hoor, de aliens die ons bezoeken vallen vooral niet op. Dan worden ze afgemaakt. Zo zijn de mensen wel. Nee, de Schepper maakte het erg duidelijk. Pas als de mensen er van overtuigd zijn dat de Schepper bestaat, en de ware boodschap in acht nemen, pas dan, en niet eerder, kan er contact worden gelegd met

de bewoners van de andere planeten. Want ze hebben ons gewoon door. Ze zijn er al. Al tijden. En hoe ze eruit zien? Nou, gewoon zoals wij, alleen dan mooier.

Maar Marijn was ook benieuwd naar het verleden en vooral naar zijn ex-vriendinnen. Tijd om ANNERIEKE in te typen. En de schepper had het goed gezien. Marijn had, na al die jaren, nog steeds een zwak voor zijn jeugdliefde en hij was jaloers op de nieuwe partner van Annerieke. Even kijken wat Wikipedia over haar zou aangeven:

'Anneriek van Heugten (Milheeze (1964)) is een Nederlandse schrijfster van kinderboeken. Van Heugten zat op het St.-Willibrord Gymnasium in Deurne van 1976 tot 1982. Na het behalen van haar diploma studeerde ze in Brugge (België) voor vertaler Engels, Frans en Spaans. Van 1987 tot 1994 werkte ze in Brussel als directiesecretaresse en freelance redacteur/vertaler, o.a. voor Uitgeverij Oranje en Uitgeverij Hoste (tegenwoordig De Persgroep).'

Op naar SUSAN, het stuk van de middelbare school en het meisje waarmee Marijn voor het eerst had geslapen. Leonard Cohen met Suzanne. Leuk! Wat Marijn opviel was dat de tekst in het filmpje niet correct vertaald was. Waar sailor vertaald had moeten worden met 'matroos' viel in de ondertiteling 'visser' te lezen. Marijn zocht op Wikipedia op wat voor relatie er was tussen de mens en de vis:

'Vis (mensen), mensen die als kuddedieren achter andere mensen aanlopen'.

Duidelijk. De volgelingen van Jezus hadden als kuddedieren achter Jezus aangelopen. Terwijl de Schepper, God, de mens had geSCHAPEN en als een herder over zijn of haar kinderen zou waken. In het evangelie van Johannes, hoofdstuk 10: "Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen ..." geeft Jezus aan te waken over zijn schapen. "Wat een arrogantie", dacht Marijn. Beetje spotten met de Schepper. Wie waakt er nou over wie?

Een andere ex. DIOLA. Een schoonheid. Hup, opzoeken op Wikipedia. Leren, verder leren. Marijn kwam uit bij het Jola volk in Afrika:

'The Jolas are found in great numbers on the Atlantic coast between the southern banks of the Gambia River, the Casamance region of Senegal (Southern Senegal), and the northern part of Guinea-Bissau. Unlike most of the ethnic groups of the Senegambian region, the Jola ethnic group is not hierarchal. That is, it has no class system in its social institutions, like griots, slaves, nobles, leather workers, etc. Though the origin of the Jolas is still unknown, it is now confirmed by both oral and written history that they are the people who have been longest resident in the Gambia and among the indigenous people of the Senegambian region.

The Jolas have a concept of one God that they associate with the natural phenomena like sky, rain, and the year. They call this one god Emit (God) or Ata Emit; literally, "To Whom Belong The Universe" or "The Master-Owner Of The Universe". However, like any other religion, the Jolas have charms or sacred forests and sacred lands which they honour and with which they communicate (not worship). The Jola people believe that these supernatural spirits can protect their families, their villages, and their rice fields.'

Dit was een erg interessante boodschap van de Schepper. Een samenleving in Afrika zonder klasse-systeem. Een een gemeenschap die geloofde in een God die in verband werd gebracht met de natuurlijke fenomenen zoals lucht, regen en de seizoenen. Daarnaast was het bos heilig voor deze mensen. Zo zouden de westerlingen eigenlijk ook om moeten gaan met de natuur, met elkaar en met het spirituele. Dan zou de wereld er heel anders uit zien.

Even HALIMA opzoeken. Het meisje waarmee Marijn meer dan acht jaar samen was geweest. Een confronterend filmpje verscheen, maar de Schepper had gelijk. Marijn had inderdaad als een idioot gehandeld toen het was uitgegaan.

En tenslotte DAR. De fantastische Israëliische dame die Marijn in Israël had ontmoet, met haar Indiase roots. Wat had de Schepper Marijn toch goed door. Marijn had ontzettend veel van Dar gehouden, ook zij zat nog

in Marijn's hoofd. Het filmpje ontroerde Marijn. Hij keek om zich heen. Het was een ontzettend troep in zijn huis geworden. Hij had veel te veel sigaretten gerookt en in totaal waren er vier flessen wijn door gegaan. Het was tijd om te gaan slapen. De zon zou bijna opkomen. Marijn wilde de computer afsluiten, maar wederom startte er een filmpje op. Uit het niets. De Schepper wilde nog meer duidelijk maken. Marijn keek met grote ogen naar het scherm. Dit was de boodschap, de openbaring. In het Latijn wel te verstaan. Maar Marijn begreep het, raar maar waar. Het was een filmpje over het Laatste Testament. Marijn moest zijn verhaal opschrijven. Vertellen wat er deze avond allemaal gebeurd was. En Marijn had een missie. Babylon zou herbouwd moeten worden. Een stad met hangende tuinen. Door Marijn, want Marijn was tenslotte planoloog. De aangewezen plek was Berg Wijk Park. Het project waar Marijn projectleider van geweest was. En als Marijn het Laatste Testament zou schrijven, en als Babylon herbouwd zou worden, en als de mensen goed zouden worden, ja dan was het tijd om vrede te sluiten met het buitenaards leven. De Schepper gaf in het filmpje aan dat dan Genesis II geschreven zou worden. Het verhaal van de nieuwe tijd.

Marijn kreeg een seintje om naar buiten te kijken, want de lichten in zijn woonkamer flikkerden weer. Buiten werd de wereld gestuurd. Dat was wel duidelijk. Voor de woning van Marijn stroomde het vol met mensen. Het zag zwart van de mensen. Marijn was hier niet blij mee. "Waarom al die drukte?" Maar Marijn bleef zelf buiten schot. De mensen kwamen niet voor Marijn, maar voor de tram. "Gelukkig maar", dacht Marijn, "dat ik slechts het verhaal hoeft te schrijven en dat het niet om mij draait. Dat de mensen alleen door de Schepper gestuurd worden." Maar er was nog meer opmerkelijks in de straat te zien. Er stonden in totaal zeven vrachtwagens geparkeerd, met zwaailichten aan. Oranje zwaailichten, om aan te geven dat oranje de nieuwe kleur van de nieuwe tijd was. In Nederland was de nieuwe messias, de nieuwe profeet opgestaan. Buiten verschenen honderden meeuwen en duiven, die als engelen over de mensen scheerden. Marijn was erg gelukkig. Tijd voor een nieuwe tijd.

De zon kwam inmiddels op. Marijn ging voor het raam zitten en stelde vragen aan de zon. Want de zon was geschapen door de Schepper, om leven te brengen. Het werd een interessant gesprek. Elke keer als Marijn domme vragen stelde verdween de zon achter de wolken. En als Marijn hele goede vragen stelde dan stelde de maan zich voor, dan kwam de maan naast de zon te staan. Marijn leerde verder. Over het buitenaards leven, over de mens, over de kansen die nog over waren. En ja, het kon fout aflopen met de mensheid. Het was vijf voor twaalf. De mensheid zou een laatste kans krijgen, maar als de mensen deze laatste kans niet zouden pakken, dan zou de Schepper de aarde verbranden. En de mensheid zou hierna niet terugkeren op aarde, alleen overweldigende flora en fauna zou terugkomen. De apocalyps was nabij:

'De term apocalyps werd geïntroduceerd door Gottfried Lücke in 1832 als beschrijving van het boek Openbaringen uit het Nieuwe Testament. Tegenwoordig wordt vooral een situatie lijkend op het einde van de wereld bedoeld met deze term. Een apocalyps, in de terminologie van vroege joodse en christelijke literatuur, is een openbaring van verborgen dingen door God aan een gekozen profeet. De term wordt vaker gebruikt om de geschreven uiteenzettingen van een dergelijke revelatie te beschrijven. De apocalyptische literatuur is van groot belang in de geschiedenis van de joods-christelijk-islamitische traditie, aangezien de overtuigingen zoals de verrijzenis uit de doden, de dag des oordeels, de hemel en de hel daarin allen expliciet worden gemaakt. De apocalyptische geloven antedateren christendom, verschijnen in andere godsdiensten en in de eigentijdse seculiere maatschappij.'

Marijn vond het tijd voor wat laatste muziek en hij typte DAG in. Daar was zijn favoriete band weer. Hadag Nahash. Nu met een liedje over nummers en de relevantie hiervan voor het joodse volk. Voor de joden zijn nummers van groot belang. Vooral de getallen 24, 7 en 12 kwamen in het liedje duidelijk naar voren. Plotseling viel het kwartje bij Marijn. Hij dacht terug aan zijn tijd in Israël, waar hij geleerd had dat de eerste **twee** letters (**het paradijs**) Alef en Bet werden genoemd. Het alfabet! De getallen en de letters waren dus waarschijnlijk met elkaar verbonden. Hij plaatste de letters en de getallen onder elkaar. Ook schreef Marijn zijn 'oude' kennis over de getallen nog eens uit.

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26

1. Het eerste getal, dus de Schepping;
2. Na de schepping komt het Paradijs (mits alles in evenwicht is);
3. De Muziek (drie streepjes onder Do – Ree – Mi);
4. De Oorlog, of in het reine met jezelf komen (staat tegenover 3);
5. De onderdrukte vrouw;
6. De slechte man;
7. Alles moet in evenwicht zijn (5 en 7) > dus de wijze vrouw, die zich niet laat onderdrukken;
8. Alles moet in evenwicht zijn (6 en 8) > dus de goede man;
9. In Harmonie leven met je kinderen en met de natuur (bij 7 en 8);
10. Ontwikkeling en leren (want we gebruiken maar 10 % van onze hersencapaciteit);
11. Een Nieuwe schepping, een nieuwe start;
12. Het Nieuwe Paradijs, na een nieuwe schepping.

Marijn begon met zijn analyse. In India had de Schepper de getallen 1 tot en met 12 doorgegeven. Nu was voor Marijn de tweede periode aangebroken. De getallen 13 tot en met 24 waren nu van betekenis. Blevens 25 en 26 over. Zouden dit de getallen voor het Goddelijke zijn?

Marijn had in India geleerd dat getallen elkaar logischerwijs opvolgen. 12 bestond uit 1 en 2. Uit de Schepping en uit het Paradijs, maar dit was wel een nieuw getal. Dus 12 stond voor het Nieuwe Paradijs. Daarnaast was elk getal dat uit twee cijfers bestaat 'om te draaien', want het goede kon kwaad worden en het kwade kon goed worden. Hierdoor veranderde de betekenis. Uiteraard zou deze letter dan wel in de toekomst moeten liggen.

Dus 21 (letter U) is Paradijs (2) gevolgd door een Schepping (1). Dit is een onlogische volgorde en het leidt dus tot chaos en vernietiging, tot de Hel op aarde. Maar dit getal kon ook worden omgedraaid, weer veranderen in 12. Wel op voorwaarde dat de mens eindelijk goed zou worden.

De getallen 11 (letter K) en 22 (letter V) vormen hierop uiteraard een uitzondering. 11 staat voor de nieuwe schepping en 22 staat voor het ultieme Paradijs, want 2 x het Paradijs.

Zo waren alle letters en getallen met elkaar verbonden. 13? 1 en 3. Schepping en Muziek. Dus Nieuwe Muziek! Een Muziekfeest op aarde.

Kortom, als de mensheid goed wordt dan kan een slechte combinatie worden omgedraaid.

Marijn keek nog eens goed naar de reeks:

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

Het begon Marijn te dagen welke wijze les de Schepper Marijn had willen leren. Er waren tot nu toe twee testamenten geschreven, namelijk het Oude en het Nieuwe Testament en nog steeds waren de mensen niet goed.

Het Oude Testament:

A	B	C	D	E	F	G	H
1	2	3	4	5	6	7	8

Het Nieuwe Testament:

I	J	K	L	M	N	O	P
9	10	11	12	13	14	15	16

DE NIEUWE TIJD (vanaf 2010):

Het Laatste Testament (mensheid wordt goed):

Q R S T U V W X

17 18 19 20 12 22 23 **42 (de Hemel op aarde)**

Het Laatste Testament (mensheid blijft slecht):

Q R S T U V W X

71 81 91 - - - - 24 **(de Hel op aarde)**

Het Laatste Testament moest Marijn nog schrijven. En wat zouden de mensen gaan doen met de nieuwe boodschap van de Schepper? Dus keek hij goed naar de cijfers van het Nieuwe Testament, nog steeds actueel. Eindigt op de O en de P. De O staat voor 15, voor de Schepping, gevolgd door de P, nummer 16. De huidige wereld staat dus voor de onderdrukte vrouw en de slechte man. Oftewel de slechte mensen, die geen respect voor elkaar hebben en voor alles wat door de Schepper geschapen is. Tijd voor een nieuwe tijd! Tijd voor het Laatste Testament! Tijd voor de laatste kans! Anders zouden we met z'n allen naar de Hel gaan! De hel op aarde.

Marijn schreef nu de betekenis van alle getallen en letters uit:

- A. 1 De Schepping;
- B. 2 Het Paradijs;
- C. 3 De Muziek;
- D. 4 De Oorlog, of in het reine met jezelf komen (de jihad);
- E. 5 De onderdrukte vrouw;
- F. 6 De slechte man;
- G. 7 De goede vrouw;
- H. 8 De goede man;
- I. 9 In Harmonie leven;
- J. 10 Ontwikkeling en leren;
- K. 11 Een Nieuwe tijd (komst profeet Jezus Christus);
- L. 12 Het Nieuwe Paradijs, of de Hel;
- M. 13 De nieuwe Muziek, een feest op aarde;
- N. 14 > 13 was niet gerealiseerd. Daarom de harde leer van de Schepper (komst profeet Mohammed);
- O. 15 Onderdrukking van de vrouw (huidige wereld);
- P. 16 Slechte man die de vrouw onderdrukt (huidige wereld);

Nieuwe tijd met goede mensheid:

- Q. 17 De wereld met wijze vrouwen en ...
- R. 18 Goede mannen, die ...
- S. 19 In harmonie samenleven en met respect met de natuur omgaan, waardoor ...
- T. 20 Het nieuwe Paradijs kan ontstaan, maar we moeten oppassen, dat ...
- U. 21 We niet met z'n allen naar de Hel op aarde gaan!**
- V. 22 Mocht ons dat lukken, dan creëren we het Nieuwe Paradijs op aarde!
- W. 23 Waarin we genieten van Muziek en Plezier!
- X. 42. De Hemel op aarde!**
- Y. 25 Het Goddelijke nummer?
- Z. 26 Het Goddelijke nummer?

Nieuwe tijd met slechte mensheid:

- Q. 71 Vernietiging van de mensheid (vrouwen);
- R. 81 Vernietiging van de mensheid (mannen);
- S. 91(1?) Vernietiging en nieuwe Schepping zonder mensheid;
- T. tot en met X (nummer 24) **De Hel op aarde voor de mensheid, want de mensheid is verdwenen.**

Marijn besloot eens goed naar de getallen 25 en 26 te kijken. Het waren slechte getallen, want Paradijs gevolgd door de Onderdrukte vrouw en de Slechte man. Hoe konden dit slechte getallen zijn? Het Goddelijke slecht? He, wacht eens. Kijk eens. Door de getallen op te tellen ontstond de volgende vergelijking:

2 (5) = onderdrukte vrouw = $2 + 5 = 7 >$ De goede vrouw!

2 (6) = slechte man = $2 + 6 = 8 >$ De goede man!

Dus de Schepper(s) waren zowel Goed als Slecht. In intentie Goed, maar als de mensen zich als slechte SCHAPEN en slechte KINDEREN zouden gedragen, dan zouden de Scheppers de mensheid kunnen vernietigen. Marijn was verheugd. Het filmpje over Satan had geen betrekking op hem gehad, maar op het Goddelijke. Marijn was slechts de boodschapper. And don't shoot the messenger! Hoera!

Marijn vogelde uit dat de getallenreeksen ook doorwerkten in de taal. Woorden die op een 'positieve letter' waren van belang. Daarom hadden WHY en NEXT zoveel informatie opgeleverd. Wat hadden de Scheppers de wereld toch logisch ontworpen. Maar hoe zat het met het verschil tussen mannen en vrouwen? XX en XY chromosomen:

*'Het X-chromosoom is een van de twee geslachtschromosomen in de mens. Ieder mens heeft **22** paar autosome chromosomen en **één paar** geslachtschromosomen die zijn of haar geslacht bepalen. De tegenhanger van het X-chromosoom is het Y-chromosoom. Wanneer iemand één X-chromosoom en één Y-chromosoom heeft (dit wordt vaak weergegeven met 46,XY), is hij van het mannelijk geslacht. Een vrouw heeft twee X-chromosomen (de notatie hiervan is 46,XX). In beide notaties slaat de 46 op het totale aantal chromosomen in een normaal mens (22 paar autosomen en 1 paar geslachtschromosomen).'*

Logisch dat de Schepper, Marijn hield liever deze term even aan voor het Goddelijke, de vrouw en de man deze chromosomen had gegeven. Want wat zou er gebeuren als de man geen vrouwelijke trekjes zou hebben? Anders gezegd, alleen zou beschikken over YY? De man domineerde nu al de vrouw en zou bij YY chromosomen nog dominanter worden. Maar waarom XX niet bijvoorbeeld in VV veranderen, en zo de mensheid minder slecht maken? Marijn typte het op de website van you tube in. Oeps, het DNA veranderen, zoals in de film AVATAR, zou leiden tot oorlog! Het einde van de wereld? Geen nieuwe tijd, waarin we met respect voor het buitenaards leven een harmonieus aards bestaan op zouden kunnen bouwen. Maar verder niet mee bemoeien! Dat was aan de Schepper. Gewoon betere mensen worden dus! Vrede op aarde. Dat is de ware boodschap van de Schepper. Marijn wilde weten hoe ver hij in zijn leerproces gevorderd was en wilde weer een liedje horen. Hij klikte op een snelkoppeling. Wederom zijn favoriete Israëliische band. Op naar Tel Aviv! Hij zag zichzelf voorbij komen in de clip. De jongen met de UNOX-muts, dat was Marijn. Ine ani ba, here I come, Hier kom ik! Anagnu hogim, hier gaan wij! Viva Hollandia!

Marijn had honger en besloot naar de winkel te gaan. Het was **11** uur in de ochtend. Op straat was alles mooier geworden, veel kleurrijker. De wende! Natuurlijk, de wereld was veranderd. Iedereen was mooi op straat. Mooie vriendelijke dames die naar Marijn lachten. Zoete broodjes bij de bakker. Kleuren in de etalages. Mooi, wat was alles mooi. En iedereen was beleefd. Groeten naar elkaar. Stoppen bij het zebrapad. Ook in de supermarkt was alles kleurrijker. Alle etiketten waren veranderd. De Schepper had alles opnieuw geschapen. En de mensen hadden niks door! Alleen Marijn zag de verschillen. Marijn liep terug naar huis en merkte dat hij gevolgd werd door een hele mooie vrouw. Mooi meisje eigenlijk. "Aha, een alien. Ik wordt gewoon gevolgd door een alien", dacht Marijn. Het viel ook op dat alle auto's keurig schoon waren. Op één auto na. Een geel busje. Het busje was erg vies. Uit het niets kwam het busje tot stilstand. Een achterwiel blokkeerde. Het mooie meisje hield afstand. De bestuurder stapte uit. "Meneer, als u uw auto weer schoon maakt, als we met z'n allen aan een schone, mooie wereld werken, dan komt het goed, dan rijdt uw busje weer". "Zal wel", bromde de man.

Marijn kwam thuis en zijn telefoon ging. Het was Ruud van Mentrum. "Marijn, het gaat volgens ons goed mis met je. Zullen we naar je toekomen?" "Nee Ruud, het gaat prima!", antwoordde Marijn, "Maar laat me

wel met rust, want ik ben kapot. Ik heb de boodschap van de Schepper mogen ontvangen en het is nu tijd om rustig aan te doen!". Marijn hing op, maar de telefoon ging weer. Marijn werd pissig. Weer Mentrum, weer bemoeienis. Nu de psychiater. Marijn werd bloedlink en besloot een dreigmailtje te sturen.

Maar weer ging de telefoon. Dit keer was het moeders. "Lieverd, ik maak me zorgen. Kom je hier heen?" Marijn besloot maar naar zijn ouders te gaan, tijd om bij te tanken, en pakte zijn rugzak in. Hij deed zijn walkman op en besloot naar het station te lopen. Voor het station ontmoette hij een oudere, respectvolle man. De man vroeg om een peukie. Marijn vond dit geen probleem en ging een gesprek met de man aan. "Ik heb zoveel gerookt, dit is eigenlijk best wel slecht." "Ach, een tevreden roker is geen onruststoker", zei de man. Marijn knikte beleefd naar de alien, want hij was ervan overtuigd dat deze man goed was, zo goed, dat het geen mens kon zijn.

Op het station probeerde Marijn de trein te pakken, maar zijn walkman begon hard te piepen. Het treinkaartje was al gekocht, maar Marijn kon door de hoge pieptoon het perron niet bereiken, want het signaal werd sterker. Marijn bleef het proberen, maar het geluid, het snerpemde geluid, kwam telkens terug. Marijn besloot om rechts om keert te maken en huiswaarts te keren. Dan moet mam maar naar mij toekomen.

Marijn wilde naar bed, maar hij kreeg van de Schepper de opdracht om twee films te bekijken, namelijk 'PI' en de 'The Hitchhiker's Guide to the Galaxy'. Hij zocht eerst de omschrijving op Wikipedia van de beide films op:

π (ook bekend als Pi)

'Het verhaal met hoofdpersoonage Max Cohen (Sean Gullette) gaat over het geloof dat alles in de natuur kan worden verklaard door middel van nummers, en dat als je de nummers in grafieken analyseert er patronen ontstaan. Met deze patronen kan ook bijvoorbeeld de beurs voorspeld worden.'

Dit was de film voor Marijn. Om te testen of hij voldoende had geleerd van de Schepper. Na het zien van de film begon Marijn aan zijn analyse:

Max probeert vanuit de wiskunde het PI-getal 'te kraken', maar PI is een oneindig getal (zie de Da Vinci Code) en dus alleen via de numerologie te ontcijferen. De film gaat misschien over het feit dat een mens met wiskunde de natuurwetten probeert te verklaren. Dit is een onbegonnen zaak. Daarom is het zo'n zwarte film, want Max krijgt nooit kleur in zijn leven. Of toch wel?

'The Hitchhiker's Guide to the Galaxy'

'In de opening van de film vertelt de gids (Stephen Fry) aan de kijker dat de dolfinen, de op een na slimste wezens op aarde, aan voelden komen dat de aarde spoedig vernietigd zou worden. Ze probeerden de mensheid te waarschuwen, maar tevergeefs. Daarom verlieten ze de aarde met als laatste boodschap "tot ziens, en bedankt voor de vis".'

De rest van de film draait om een aardbewoner genaamd Arthur Dent. Hij wordt door zijn vriend Ford Prefect meegenomen naar een bar. Daar verteld Ford hem dat hij in werkelijkheid een buitenaards wezen is, en dat de aarde spoedig vernietigd zal worden om plaats te maken voor een intergalactische snelweg. Niet veel later verschijnen duizenden ruimteschepen van een Vogon planet destruction crew boven de aarde. Ford kan zichzelf en Arthur tijdig in veiligheid brengen door mee te liften op een van de schepen. De twee worden aan boord echter betrapt, en moeten voor straf luisteren naar Vogon-gedichten; de op twee na ergste in het heelal. Uiteindelijk worden de twee uit de luchtsluis gegooid, en opgepikt door een schip genaamd Heart of Gold. Aan boord ontmoeten ze Fords semi-halfbroer, Zaphod Beeblebrox, de president van de Melkweg, Tricia McMillan, en Marvin de paranoïde androïde.

Zaphod geeft te kennen de planeet Magrathea te willen bezoeken, waar hij de Ultieme vraag op Het antwoord op de ultieme vraag over het Leven, het Universum, en Alles kan vinden. Deze vraag zou aansluiten bij het antwoord '42', dat de supercomputer Deep Thought ooit gaf. Om de locatie van Magrathea te vinden moet Zaphod eerst Humma Kavula bezoeken, zijn rivaal bij de aankomende verkiezingen. Kavual stemt toe de locatie te geven, op voorwaarde dat ze voor hem een Point-of-view pistool meenemen gemaakt door Deep Thought. Bij het verlaten van de planeet wordt Trillian gevangen door de Vogons. De anderen moeten gedwongen afreizen naar de Vagon thuisplaneet om haar te redden van een executie. Dit lukt, ondanks de zware bureaucratie op de planeet. Trillian ontdekt ondertussen dat Zaphod onbewust toestemming had gegeven tot de vernietiging van de aarde.

De Heart of Gold reist vervolgens af naar Magrathea, achtervolgd door de Vogons onder leiding van de galactische vicepresident Questular Rontok. Op de planeet reizen Zaphod, Ford, en Trillian via een poort naar Deep Thought, waar ze het Point-of-View pistool vinden. Trillian gebruikt dit pistool om Zaphod te laten weten hoe zij over de vernietiging van de aarde denkt. Ondertussen lopen Arthur en Marvin een Magrathean genaamd Slartibartfast tegen het lijf. Hij neemt Arthur mee naar een werkplaats waar de Aarde II wordt gebouwd. Vervolgens stelt hij Arthur voor aan twee pan-dimensionale wezens, die momenteel de gedaante van muizen hebben. Deze wezens onthullen dat de aarde in werkelijkheid een supercomputer was, gemaakt om een goede vraag te verzinnen bij het antwoord dat Deep Thought ooit had gegeven. Daar Arthur de laatste levende bewoner van deze computer is, heeft hij mogelijk deze vraag in zijn geheugen zitten. Derhalve willen de wezens hem ontleden. Arthur kan echter ontkomen.

Buiten wordt het hele gezelschap door Vogons aangevallen. Marvin gebruikt het Point-of-View-pistool om de Vogons depressief te maken zodat ze niet meer willen vechten. Aan het eind van de film is de Aarde II zo goed als voltooid. Arthur besluit met Trillian het universum te gaan verkennen en de bouw van de aarde over te laten aan Slartibartfast. Hun eerste stop wordt Het Restaurant aan het Eind van het Heelal.'

Dat was toeval. Het antwoord op de ultieme vraag over het Leven, het Universum, en Alles is **42**. Marijn begreep het antwoord. De Hemel op aarde, vrede in het Universum, als de mensen maar goed zouden worden! Zo makkelijk was het dus.

...

Marijn was kapot en besloot eindelijk te gaan slapen en stapte zijn bed in. De telefoon ging. "Spreek ik met Jonas in de Wallevis?", vroeg een onbekende stem aan de andere kant van de lijn. Geen nummerweergave. "Nee hoor meneer. U spreekt met Marijn". Dit gebeurde nog twee keer. Daarom stapte hij maar weer uit bed en zocht informatie over Jonas in de Wallevis op:

'Jona en zijn geschiedenis worden aangehaald door Jezus in het Nieuwe Testament, in Matteüs 12:39,40 en in Lucas 11:29. Het boek vertelt het zeer menselijke verhaal van de profeet Jona (die als weerspannig en wraakzuchtig afgeschilderd wordt), hoe hij van God opdracht krijgt om naar de bewoners van de grote Assyrische stad Ninevé te gaan en hun de keuze tussen bekering of vernietiging te geven. Jona heeft daar geen zin in en vlucht in tegenovergestelde richting, gaat aan boord van een schip dat naar Tharsish (in Zuid-Spanje) vaart, komt onderweg in een storm terecht en wordt door de zeelieden overboord gegooid. Hij wordt verzvolgen door een grote vis en komt in de vis tot inkeer. Na drie dagen wordt hij op het strand weer uitgespuugd. Daarna gaat Jona naar Ninevé om zijn oorspronkelijke opdracht uit te voeren. Hij predikt in de straten van Ninevé en geeft de boodschap dat de maat van de zonden van de bewoners vol is en dat God de stad zal verwoesten. Jona weet dat God een barmhartig God is en dat Hij vergevingsgezind is. (Jona 4:2), maar gaat toch buiten de stad wachten tot het oordeel door God voltrokken zal worden. De bevolking bekeert zich inderdaad en dat beweegt God om de stad te sparen. Jona, boos over deze goedheid, krijgt een nieuwe vermaning van God, ditmaal over de noodzaak genadig te zijn als iemand zich bekeert.'

Marijn las de tekst aandachtig. Marijn was Jona! Hij zou de mensen tot inkeer moeten brengen en een tweede kans moeten geven. Niet bang worden, maar ervoor gaan, was de boodschap van de Schepper. De boodschap verspreiden. Goed worden, of de hel! De eindtijd was in zicht. Vijf voor twaalf. Marijn ging naar bed om te slapen. Want het werd tijd. Hij was meer dan 24 uur op.

...

Mam belde aan. Marijn had besloten om mam maar niet over de openbaring te vertellen, maar samen leuke filmpjes op you tube te bekijken. De Schepper zou dit wel begrijpen en aan het spel meedoen. Het werd een erg gezellige dag. Mam hield veel van Robert Long, Herman van Veen en Frans Halsema. De filmpjes verschenen gewoon achter elkaar op het scherm. Marijn hoefde alleen maar via de website door te klikken. Mam zei dat ze boodschappen wilde gaan doen, maar dit hoefde van Marijn niet. Er was eten in huis. Verspilling was niet nodig. Alleen luisterde mam slecht en ging ze toch naar de winkel. Marijn besloot om de katten te gaan voeren. Hij wilde ze in de watten leggen en voerde ze de verse makreel die hij eigenlijk voor mam had gekocht. Maar er gebeurde iets wonderbaarlijks. De katten, door Esther omgedoopt in Isa en Saar, in plaats van Nick en Sick, hadden een broertje dood aan deze verwennerij. Ze wilden gewoon het goedkope eten uit blik. "Oh lieverds, jullie hebben het wel door. Maar wij mensen niet. Gewoon een beetje minder. Gewoon niet teveel luxe." Marijn was wel nieuwsgierig naar de nieuwe namen van zijn katten. Isa. Mooie naam. Opzoeken op internet:

'Isa (عيسى) ook wel Isa bin Maryam, "Isa zoon van Maryam" genoemd) is de islamitisch-Arabische naam voor Jezus, die in de Koran genoemd wordt als een belangrijk profeet en boodschapper..

Sara of Sarah is een persoon uit de Hebreeuwse Bijbel en de vrouw van Abraham, de patriarch van het jodendom, islam, en christendom. Ze komt onder andere voor in het Bijbelboek Genesis. In de Koran wordt haar naam niet expliciet genoemd, maar komt ze wel enkele keren voor als vrouw van Abraham.'

"Zelfs Esther had een boodschap doorgekregen van de Schepper. Zonder dat ze zich hiervan bewust was geweest. Hoe raar kan het lopen?", dacht Marijn. En Esther dan? Waarom was Esther bij Marijn gekomen? Wat was haar rol?:

'Het boek Esther of Ester (Hebreeuws: אֶסְתֵּר) is een kort boek in de Hebreeuwse Bijbel en tevens de naam van de hoofdpersoon.

In de Tenach valt het onder de Ketoewiem (Geschriften), en hierbinnen onder de Megillot (vijf feestrollen). Als feestrol wordt dit boek gelezen bij het poerimfeest. In het Hebreeuws wordt het boek dan ook Megillat Esther genoemd, ofwel de (feest)rol van Esther. Esther heeft tevens de naam Hadassa, hetgeen mirte betekent.

Voor de naam Esther zoals deze in de Hebreeuwse tekst voorkomt zijn verschillende verklaringen gegeven. De naam is mogelijk afkomstig van het Perzische Setareh, en betekent dan "een ster" (in het Sanskriet: Sitara, stara of tara). Ook wordt verband gelegd met het Sanskriet stri dat vrouw betekent en met het Hebreeuwse werkwoord סתר (str), dat verbergen betekent: de naam zou in het laatste geval iets als verborgen of ik zal mij verbergen kunnen betekenen.'

Marijn begreep de naam Esther en waarom ze juist nu in zijn leven was gekomen. Poerim, een feest waarbij mensen zich onder andere verkleden, deed Marijn terugdenken aan zijn tijd in Israël. Een geweldig feest. Met Esther zou het voorgoed feest zijn. Genieten! Hij had zijn droomvrouw gevonden. De moeder van zijn kinderen. En ja, deze schone had zich al die tijd verborgen gehouden, totdat de Schepper Marijn en Esther bij elkaar had gebracht. Alles lag in de handen van de Schepper, mits je er zelf maar hard voor knokt en luistert naar de aanwijzingen van de Schepper. Als je er maar voor openstaat, dan wordt het leven een groot feest.

Mam kwam terug met veel te veel boodschappen. Marijn keek er met een schuin oog naar, werd boos, maar besloot zijn boosheid binnen te houden. Marijn ging weer achter de computer zitten en mam ging koken. Het eten was lekker, maar Marijn keek naar de overdaad in de koelkast en het eten dat moest worden weggegooid. Wat een verspilling. Marijn wilde na het eten liever geen TV kijken. Mam wilde dit wel erg graag. "Marijn zullen we 'Ik hou van Holland' kijken?", vroeg mam. "Als het moet", antwoordde Marijn. De TV ging aan. Weer luisterde mam niet. Daarom besloot hij maar zijn favoriete drankje bij de avondwinkel

te halen, want de TV kon hij niet meet uitstaan. Al die tijdverspilling van het afgelopen jaar. Wegrotten voor de kijkbuis. Niks meer voor Marijn. Betere tijden waren gekomen. Tijd die nuttiger besteed kon, nee sterker nog, moest, worden. Het was laat geworden en mam besloot naar bed te gaan, maar ze wilde eerst nog even praten met Marijn. "Marijn, denk je niet dat het verstandig is om binnenkort naar Mentrum te gaan?" "Nee", antwoordde Marijn kort en krachtig, maar ook boos. "Wist mam veel van de chat met de Schepper? Van de opdracht die er voor hem lag? Hoe belangrijk hij eigenlijk niet was?" Mam ging naar bed. Marijn bleef op en dacht na. Over hoe de dag was gelopen. Hoe slecht mam eigenlijk luisterde. Waarom niet gewoon het verhaal, het hele verhaal vertellen? De snelkoppelingen laten zien? Dan zou alles wel duidelijk worden.

Marijn maakte moeders wakker. "Mam, we moeten eens serieus praten. Er zijn wonderlijke, maar erg mooie dingen gebeurd. Ik sta in contact met de Schepper. Ik zal het je laten zien en alles toelichten." Mam kwam uit bed en schudde haar hoofd. "Lieverd, ik wil gewoon slapen. Is dat ook niet verstandig voor jou?" "Luister nou even mam, het is belangrijk!" Marijn deed zijn verhaal, maar het kwam niet over. Mam wilde niet luisteren. Ze zag de verbanden niet. De filmpjes waren 'maar' filmpjes. En dat religieuze, nee, daar geloofde ze niet in. "Het is niet een kwestie van geloven. De Schepper bestaat gewoon. En ik heb een speciale opdracht. De wereld weer mooi maken. Anders is het over mam. Echt waar! De as van het kwaad, weg ermee. Weer genieten van elkaar. Weer met respect met elkaar omgaan. De natuur niet vernietigen, maar de natuur z'n gang laten gaan. Sterker nog, beschermen. De tijgers weer in het wild laten leven. Niet in een soort safaripark, zoals in India. Mam, begrijp het nou." "Lieverd, ik ga naar bed". Marijn dacht weer na. De boodschap overbrengen was moeilijk. Zelfs zijn eigen moeder stond niet open voor de ware boodschap. Hoe zou Marijn de wereld moeten verbeteren? Marijn werd woedend. Hij kon het niet meer inhouden. Hij liep richting de slaapkamer en schreeuwde: "Oprotten, mijn huis uit. Luister godverdomme toch eens!" Mam pakte in paniek haar spullen en vluchtte het huis uit. Marijn zette zijn zwarte zonnebril op, trok zijn capuchon over zijn hoofd en zette keihard het nummer 'RUST' van Black Label Society aan. Maar de rust kwam niet. Marijn was te opgefokt. De spanning joeg door zijn lichaam. Sterker nog, hij begon te trillen. Hij had geen controle meer over zijn spieren. Marijn begon nu aan alle kanten hevig te schudden, verloor zijn evenwicht en denderde met een harde klap op de vloer.

What the fuck was er gebeurd? Wat was dit? Hier had hij toch medicijnen tegen? Nog nooit last van gehad en nu voor de eerste keer in zijn leven een aanval. Epilepsie. Een aanval. Wat voor troep moest Marijn slikken? Marijn staarde voor zich uit. Wat een avond. Avond? Het was al nacht. Diep in de nacht. Marijn trok een fles wijn open. Om op adem te komen.

De bel ging. "Goedenavond. Politie. Kunt u even open doen?" "Wat komt u doen?" "Even praten." "Waarom?", vroeg Marijn. "Uw moeder maakt zich ernstig zorgen over u." Marijn beseftte dat hij de politie beter binnen kon laten, en misschien, misschien zouden zij wel zijn verhaal geloven. Zij wel. "Meneer, gaat het?" Het waren aardige politieagenten. Gelukkig maar. Marijn wilde beginnen over de Schepper, maar de agenten hielden de boot af. "Weer niemand die wil luisteren. En mam, mam? Die wil ik nooit meer zien. Die heeft de politie gebeld. Ze heeft me verraden."

Retourtje Mentrum

(15.15 uur, 15 december 2009)

De bel ging. Marijn deed open. Het bezoek was gearriveerd. Althans, bezoek ... de medewerkers van Mentrum en mama, om te beoordelen hoe het met Marijn ging. Of Marijn medicijnen moest gaan slikken, of dat Marijn opgenomen moest worden (In Bewaring Stelling). Want Marijn was in hun ogen erg ziek. Zo manisch als het maar kon zijn. Maar daar had Marijn geen weet van. Hij wilde Mentrum laten delen in zijn ervaringen met de Schepper en liet al zijn snelkoppelingen zien. Marijn gaf daarnaast aan dat hij een beetje uitgepraat was en zich liever terug trok op het balkon, zodat de medewerkers van Mentrum, en mama, alle tijd hadden om de filmpjes te bestuderen. Uiteraard schonk Marijn een prosecco voor zichzelf in, want dit waren gekke tijden en hij hoopte maar dat zijn boodschap serieus genomen werd. Zonder verder gestoord te worden. Al na tien minuten kwam Ruud Marijn van het balkon halen. "Dat is snel om de ware boodschap

te begrijpen”, dacht Marijn. “Marijn, we hebben twee mogelijkheden. De eerste is dat je je medicijnen weer gaat slikken. De tweede is dat je wordt opgenomen. De keuze is aan jou”, gaf Ruud aan. Marijn liep rood aan en schreeuwde: “Er is godverdomme nog een derde mogelijkheid. Mij gewoon met rust laten. Zoals ik gevraagd heb. Maak me niet zo gek. Rot op! Mijn huis uit”. En zo geschiedde.

Marijn liep naar de overkant om naar zijn favoriete winkeltje te gaan. De rust was weg. Maar de drank dichtbij (hier kocht Marijn zijn prosecco). De aardige Pakistaanse verkoper vroeg aan Marijn wat hij wilde hebben, maar hij wist het eigenlijk al. “Flesje lekkers en u kunt mij verrassen met een pakje sigaretten. Wel de nieuwe kleurtjes van Pall ben je Mall a.u.b.”. Dit keer kreeg Marijn een oranje pakje.

...

De bel ging. Het was Mustafa. Marijn vroeg aan Mustafa of hij met Allah wilde chatten. Mustafa durfde het eigenlijk niet aan. Uiteraard kwam Mustafa wel even buurten. Na een half uur ging weer de bel. “Hé Mustafa, wie zal dat zijn? Ik verwacht niemand”. “Goedenavond, kunt u even opendoen. Het is de politie.” “Uh, liever niet”, antwoordde Marijn. “Maar wat wilt u van mij?”. “Alleen even praten, dat is alles”, werd er aan de andere kant van de deur geantwoord. “Weet u dat zeker, alleen even praten, geen andere bedoelingen?”. “Nee, alleen praten, dat is alles”. Marijn deed de deur open. Er stonden vier politieagenten en een vrouw van Mentrum die Marijn niet kon plaatsen. “Heer Willens, we zijn hier om u mee te nemen. U wordt opgenomen”. “Ja rot op zeg, wat is dit voor muppetshow? Jullie wilden even praten. Ik noem dit niet ‘gewoon even praten’, maar meer ‘we komen je arresteren’.” Marijn vroeg aan Mustafa of hij wilde blijven, of dat Mustafa naar boven wilde. Mustafa wilde wel blijven. Marijn voelde zich veilig, want Mustafa is een beer van een jonge kerel, maar met een gouden hart. “Gaat u mee, heer Willens?” “Verlaat u nu mijn huis, heer met de blauwe pet?”, antwoordde Marijn. Marijn werd steeds meer ingesloten door de heren: Twee Nederlanders, een Turk (Fatih) en een rustige Arabische man. Er ontstond een kleine worsteling en Marijn liet zijn spierballen zien, door al zijn spieren in zijn lichaam aan te spannen. Alle vier de heren waren nodig om Marijn in de handboeien te slaan. Mustafa stond er geschrokken bij, maar hij had wel de kracht van Marijn gezien, en de leugens van de politie.

De handboeien zaten strak om de polsen van Marijn. Hij werd in het politiebusje gezet. Fatih wilde voorin gaan zitten, maar Marijn vroeg Fatih om bij hem te komen zitten. De rit begon, op weg naar de hel, naar Mentrum. De Arabische man reed en Marijn besloot een betoog af te houden over hoe de Nederlanders dachten (en denken) over Moslims:

“Weten jullie dat Nederlanders een teringhekel hebben aan Moslims, want Moslims die zijn eng”, zei Marijn tegen de Nederlandse agentjes tegenover hem. “Eng toch, die Turk die nu naast mij zit. Bang. Angst. Want kijk eens hoe eng die man is. Die goede man. Hij legt jullie binnen twee seconden in de knoop. Kutvolk, die Nederlanders. Eerst de Turken en Marokkanen binnenhalen. Dan er op zeiken. Want zeiken, dat kunnen we. Rot toch op. Ik heb een hekel aan mijn eigen volk. Want ik zie er uit als een Turk, als een Marokkaan, als een Israëliische soldaat, als een Spanjaard, zelfs als een Indiër, en ga zo maar even door, maar ik ben een Hollandse boer! Tering, ik had net zo’n blonde kop als jullie moeten hebben. Kom uit West-Friesland. Uit Noord-Holland. Ik ben net zo’n boer als jullie. En kaaskop, want geboren in Alkmaar. En weet je, je zit nu wel te lachen mafkees, maar als Fatih niet naast mij had gezeten, om mij te beschermen tegen domme dingen, dan had je nu een gebroken neus. Want je kunt me boeien, maar een kopstoot hou je niet tegen en je zit veel te dichtbij met die pukkelkop van je”. De jonge politieagent schrok en ging achteruit zitten. De andere agent ging uit het raam zitten kijken. Fatih lachte, een binnenpretje, dat wel.

Mentrum, van harte welkom! De reis zat er op. En meteen de separeer in. Een separeercel (3,5 bij 3,5?) is erger dan de cel, want je poept in een ‘hoedje’ van karton en je piest in een soort ‘piskoker’. Ook van karton. Lijkt een beetje op hetzelfde materiaal als een eierdoos. Daarnaast ligt er een schuimrubberen matras op de grond, met plastic er omheen. Hierover liggen twee dekens gedrapeerd. En een veel te groot kussen, dat alle kanten op gaat, mits je je ‘bed’ tegen de wand zet. Marijn begon de kamer te analyseren. Veel nummertjes hier. Het felle licht deed pijn aan de ogen van Marijn. Dit licht zou de hele nacht aanblijven, voor de veiligheid van Marijn. Want ja, een kat in het nauw maakt gekke sprongen en dat moet, op voorschrift van het Ministerie van Volksgezondheid, wel gefilmd worden. Motherfuckers! Robin, de

nachtwaker, kwam binnen met een kopje koffie (dat dan weer wel). Marijn vroeg om een peukie. En dat mocht, raar maar waar.

“Robin, als ik u zo mag noemen, wilt u vanavond een beetje op mij letten? Ik ben bang en voel me in het nauw gedreven. Hierdoor kan ik ontploffen, want ik ben een tijger. Tijgertje eigenlijk. Maakt u me rustig? Ik voel me fucking gefuckt man”. “Is goed, ik zal er voor je zijn”. Robin was een kerel van 2 bij 2. En met handen, dat wil je niet weten. Niet fucken met Robin dus. Maar Robin was een goede man, dat zag je in zijn ogen.

Bij het tweede kopje koffie vroeg Marijn aan Robin hoe hij zou reageren als zijn vriendin in de kroeg voor hoer zou worden uitgemaakt. “Ik denk dat ik heel erg boos zou worden. Hopelijk sla ik niet door het lint”, antwoordde Robin. “Weet u Robin, daarom zit ik hier. Ik ben boos op mijn lieve, maar koppige moeder geweest, en simpelweg omdat ik alle (kinder)verkrachters, mannen die hun vrouwen willen slaan, kortom sterke mannen die vrouwen pijn doen een kopje kleiner wil maken. Fuck them! Ik was eergister bij de sigarettenboer. Daar zaten vier Marokkaantjes. 150 euro gewonnen met krassen. Ik vroeg ze wat ze met het geld gingen doen. Ze wilden naar de hoeren. Fucking 14 jaar. Ratjes. Geen respect voor vrouwen. Toen ik er op inging werd er eentje boos. Gelukkig had dat gozertje drie verstandige vrienden, omdat ik anders z’n nek had omgedraaid. Oh ja, er kwam ook nog een Marokkaanse vrouw aangewandeld. Zij riep ‘In Shallah’. Hierdoor werd ik rustig.”

Marijn keek om zich heen. Wat de fuck is er gebeurd? Wat doe ik hier? Ik zat toch heerlijk rustig thuis? Was mam maar nooit gekomen! Had ik nu nog steeds thuis gezeten. Lekker leren van de Schepper. Via Wikipedia en you tube. Lekker schrijven. Maar fuck, wat doen mijn polsen pijn. De polsen van Marijn waren opgezwollen en leken gebroken. Maar Marijn voelde geen pijn. Net zo min toen hij in India, uit woede, zijn linkerhand had kapotgeslagen. En die klap op de muur thuis had hij ook niet gevoeld. Robin haalde de arts erbij en de rit naar het ziekenhuis werd ingezet. Marijn lag op de brancard en vond dit maar onzin. Waarom niet even met de taxi? Had veel geld gescheeld. Maar ja, voorschriften hè. In het ziekenhuis lachte Marijn naar alle mooie zusters. De dames lachten terug. Niet uitlachen, welnee, een welgemeend lachje. Lieve gezichten. Mooie gezichten. Aliens?

De arts constateerde geen breuk. De boeien hadden wel strak gezeten, waardoor er sprake was van zwellingen. Dus weer terug naar Mentrum. Nu zat Marijn wel hoor, maar wel op de brancard. Een natuurlijk veilig in de riemen. Dat wel. Marijn keek naar de schoenen van de arts van Mentrum. Er zat een diepe kras in. In de vorm van een S. “Dus zo ziet Satan er uit”, dacht Marijn.

De rust was gekomen. Marijn was eindelijk in slaap gevallen, maar deze slaap werd ruw verstoord. De arts kwam met een team van medewerkers de cel in. Marijn werd schreeuwend wakker, want hij voelde zich erg bang en in de hoek gedreven. Hij moest een pilletje slikken, Lorazepam, tegen angstaanvallen. Het is maar hoe je het bekijkt ... Een van de medewerkers, een kleine donkere man met grijs haar straalde heel veel rust uit. Marijn wilde de pillen niet, maar de donkere man schudde zachtjes van ja. Marijn deed dus maar want de donkere man aangaf.

De volgende dag mocht Marijn zijn cel verlaten en eindelijk naar afdeling 2A, de TOA (Tijdelijke Overbruggings Afdeling). De nacht was lang geweest, want Marijn had door het felle licht niet geslapen. Kennis maken met de anderen.

Opa Simon was een lieve man, rustig, maar had thuis bij zijn dochters iets uitgespookt, waardoor hij ‘vast zat’. In het rookhol vroeg Marijn aan opa Simon wat er gebeurd was. Opa Simon had geen idee meer. Niks, nada eigenlijk. “Maar u moet toch iets gedaan hebben? Anders zat u hier niet. Bent u boos geweest?” “Ik weet het niet meer jongen.” Marijn vroeg de heer Simon of hij even mocht spitten:

- “Hoe was uw relatie met uw vrouw?”
- “Ze was een lieverd.”
- “Nooit ruzie?”

- "Soms".
- "Was ze wel eens eigenwijs?"
- "Nu ben je warm".
- "Hoe warm?"
- "Ze was best wel een eigenwijze tante."
- "Heeft ze u hiermee pijn gedaan?"
- "je slaat wel de spijker op de kop zeg. Potver. Ik werd er soms gek van. Maar ik hield wel van haar hoor."
- "Natuurlijk."
- "Heeft u haar ooit geslagen?"
- "Nee man, ik was beresterk, maar een vrouw sla je niet. Melkbussen tillen."
- "Bent u nog wel eens boos op uw vrouw?"
- "Het is een rare combinatie van liefde, maar ook teleurstelling. Zo herinner ik me haar".
- "Heeft u thuis bij uw lieve dochters wel eens iets stoms gedaan?"
- "Ik weet het weer, ik heb met een kopje gegooid ... Maar ik mis de dames zo. Ik schil altijd de aardappelen".

De tranen liepen opa Simon over het gezicht. Marijn vroeg of opa Simon een knuffel wilde. "Wel een beetje raar, maar graag". (En er zouden nog veel knuffels en tranen volgen die avond).

De volgende dag kwam één van de dochters van opa Simon langs. "Mevrouw, mag ik me ergens mee bemoeien", vroeg Marijn. "Wat dan?" "We hebben het gisteren uitgebreid over uw moeder gehad. Een lieve, maar eigenwijze vrouw. Het heeft opa Simon veel pijn gedaan. Daarom heeft hij met een kopje gegooid. Maar volgens mij is de boosheid nu weg. "Waar bemoei jij je eigenlijk mee, jij zit hier toch ook als patiënt?" "Ik bemoei me met het geluk van opa Simon, dat is wat ik doe. Heeft u daar geen behoefte aan, dan laat u uw vader maar lekker in dit gesticht zitten. Toe maar, wees net zo koppig als uw moeder, of geef pa een knuffel. Het is aan u!", antwoordde Marijn boos. En Simon werd geknuffeld, gelukkig maar. Het duurde nog een paar dagen voordat opa Simon het gekkenhuis mocht verlaten.

Marijn was kapot. Hij kon zijn rust niet vinden. Net als thuis had hij muziek nodig om in slaap te kunnen vallen. Jan Smit was op TV, met een spetterend optreden. Wat een ster. Marijn pakte zijn kussen en ging bij de TV liggen. Binnen vijf minuten viel hij in slaap, maar deze rust werd ruw verstoord. "Opstaan, slapen doen we op de kamer", riep één van de verpleegkundigen Marijn toe. "Op de kamer heb ik geen elektriciteit en ik slaap alleen met muziek, dus ... laat me slapen. Even maar." "Marijn, nu naar je kamer". "Nee, rot toch op. Jullie met je kutregels. Als jullie me blijven storen dan wordt ik woest." "Dat zien we als een bedreiging, nu naar je kamer." Marijn werd weer als een beest ingesloten. Veel te dicht in zijn directe ruimte. En hij moest en zou mee. Marijn werd witheet van binnen, maar hij liep mee. Op zijn kamer werden zijn sigaretten afgepakt, en zijn aansteker natuurlijk. De kamer ging op slot. Marijn ging op zijn bed zitten. Hij wilde roken. Gelukkig had Marijn een extra pakje sigaretten verstopt. Nu alleen nog een vuurtje. Marijn dacht na. Hum, lampen, gloeilampen zijn heet. Hier kun je een peuk tegenaan houden. Aha, ik ben geniaal. Marijn keek eerst of hij de lampen makkelijk kon verwijderen, maar dit lukte niet. Hij werd bozer en gefrustreerder. Toen barstte de bom. Marijn werd woest en trok eerst zijn oplaadsnoer op de lampen kapot. Met de stekker had hij een wrik in handen. Ook dit lukte niet. Godverdomme, tering. Marijn had zichzelf niet meer onder controle. Hij draaide door. Met zijn blote vuist begon hij op de lampen in te slaan. Ze waren van hardplastic, dus het was een lastige klus. Met harde, agressieve uithalen lukte het Marijn om de lamp in de badkamer naar beneden te halen. Dwars door het plastic. Woede! Boos! En oh, wat een deceptie, er verscheen een koudbloedig spaarlampje. Gelukkig had Marijn wel zout op de kamer. Het heeft een rustgevend en versterkend effect als je boos bent. De handen van Marijn waren kapot, compleet kapot. Hij bloedde als een rund. Hij drukte op het noodknopje en de verpleegkundigen verschenen. "Heeft u verband voor mij?" De deur ging open. Marijn kreeg twee kleine pleisters toegeworpen. "Jezus Christus", vloekte Marijn. Hij pakte een handdoek, deed deze onder de koude kraan en sloeg deze om zijn zijn kapotte hand. De volgende dag waren de wonden, wonder boven wonder, allemaal genezen. Wel had Marijn er twee littekens bij.

..

Over naar 1A. De gesloten IC (Intensive Care). Marijn was moe gestreden. De woede was omgeslagen in verdriet. Waarom moest Marijn zitten? Wie had hij wat misdaan? Hij besloot anders te gaan vechten. Met het verstand. Buiten was het nog steeds ijskoud. Er lag een flink pak sneeuw. De eerste sneeuw was gevallen op 17 december 2009, de dag waarop Marijn was opgenomen. Marijn dacht terug aan de documentaire die hij op TV had gezien. De Azteken die de ondergang van de wereld hadden voorspeld in 2012, hun eigen ondergang, en de relatie met de sneeuwval, wel vijf meter, in een ander gedeelte van Zuid-Amerika. Zou de Schepper weer 'sturen' op basis van sneeuw?

Op de IC was het erg druk. Maar Marijn vond dat niet zo erg. Hij was hier met een bedoeling. De Schepper had ervoor gezorgd dat Marijn hier was geplaatst met een doel. Alleen wist Marijn nog niet met welk doel.

Loek, een mede 'patiënt' want zo zag Marijn zichzelf niet, welnee, vroeg aan Marijn waar hij allemaal op reis geweest was. Marijn somde op: Suriname, Israël, Thailand, Egypte en India. Loek was een verzamelaar. Hij had heel veel spulletjes. Maar die waren grotendeels kwijt gemaakt door Mentrum, want hier was het een ongeordend zootje. "India, daar ben ik ook geweest", reageerde Loek. "Ik heb nog een boek van Rajasthan liggen. Dat mag je wel hebben". "Wilt u dan zo vriendelijk zijn om er iets aardigs in te zetten", vroeg Marijn aan Loek. Na twee dagen kreeg Marijn het boek terug met de volgende tekst:

27 en 28 december 2009

Nabij het voormalige 'Dolhuis', nog voordat 't voormalige Wilhelmina gasthuis er was, toen Jeltje van de Kempen er verpleegster was, was jij er al in concept. Ah die Marijn, welcome in this planet. Nu je pas echt in het systeem bent geïntroduceerd. Je hebt echt je burens van hun rust afgehouden. Twee aanloopjes tegen de muur van hun regeltjes en hun 'ja straks'. Heb nu even geen tijd. En ja hoor. De 15 seconden troepen verschijnen en overleggen hoe erg het wel of niet is. Bombing, 150 kg, is er niet bij. Een geluk voor jou jongen. En dan de separeer in. Het wordt erg stil in onze commandokamer, waar zelfs de TV is uitgezet. En de bak Hertog Roomijs gaat 1 x 3 x 3 x niet door. Jouw geduld was puik, prima kerel! De meeste van ons traptten in deze altijd lukkende toet. Is ie echt zo cool als ie doet? Nee dus! Wie jou vorst, als het oude vodje van de olieman terug. Inge en ik chanten voor jou. 'Nam njo Okreng'

Meeting the angel. The stairway to heaven. 'Life in cartoon motion. Happy ending 'Mika'

Een dikke pakkerd van Loek. De ouwe lul. Nog net geen lijk. In het niet dolhuis, maar vanuit het crisiscentrum van het straatvuiltuig dat zo volgens plan van onze gemeente tot acceptabele burgers gekneed worden en als het ware herschapen, om ietwat meer door de grote meerderheid geaccepteerd te worden.